

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

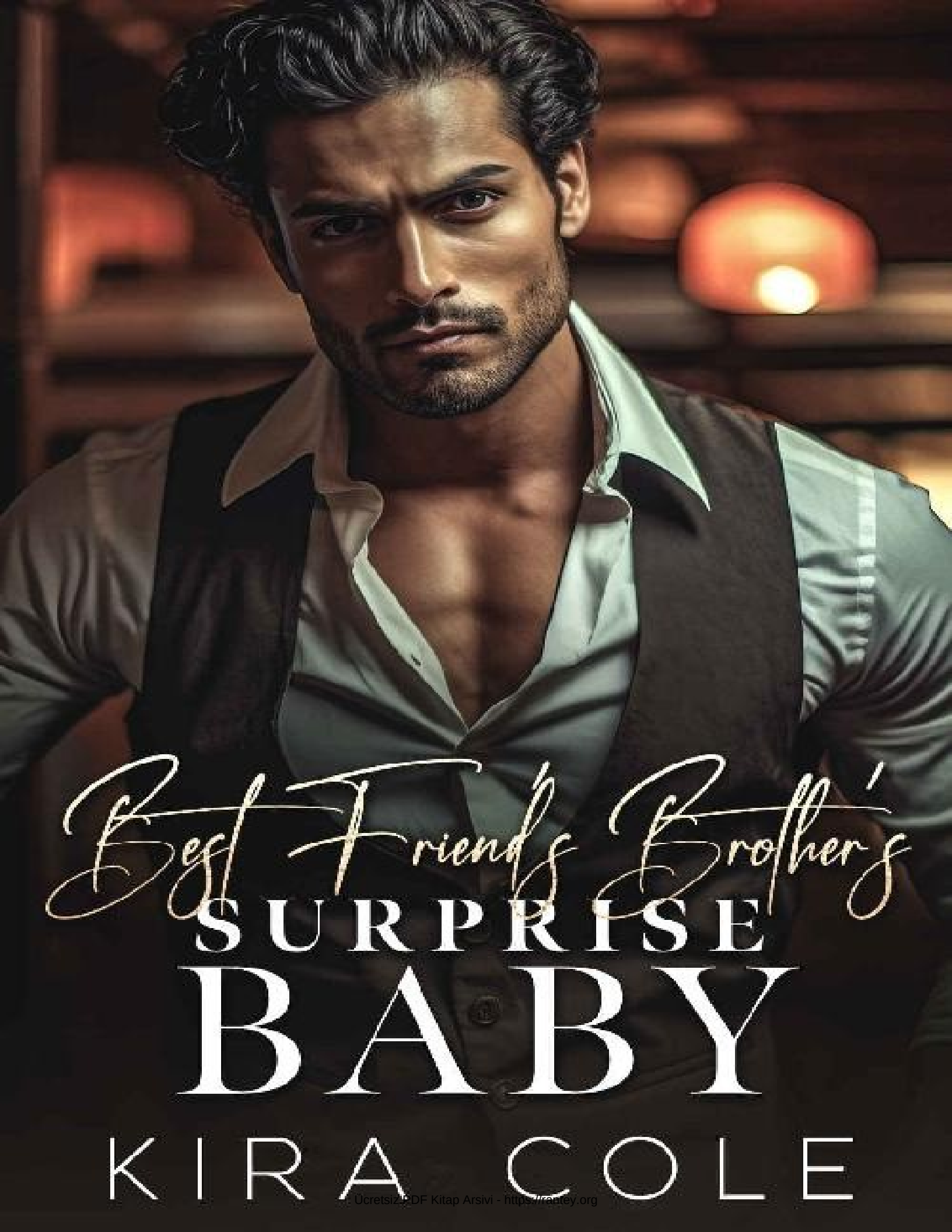
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Best Friends Brother's
SURPRISE
BABY

KIRA COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EN İYİ ARKADAŞIN KARDEŞİNİN SÜRPRİZ BEBEĞİ

KIRA COLE

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

İÇİNDEKİLER

1. Aurora
2. Nico
3. Aurora
4. Nico
5. Aurora
6. Nico
7. Aurora
8. Nico
9. Aurora
10. Nico
11. Aurora
12. Nico
13. Aurora
14. Nico
15. Aurora
16. Nico
17. Aurora
18. Nico
19. Aurora
20. Nico
21. Aurora
22. Nico
23. Aurora
24. Nico
25. Aurora
26. Nico
27. Aurora
28. Nico
29. Aurora
30. Nico
31. Aurora
32. Nico
33. Aurora

Bölüm 1

Bölüm 2

AURORA

I Berrak, tuzlu su havuzunda ayak parmaklarımı oynatıyor, en iyi arkadaşımın mükemmel bakımlı ayaklarına bakıyor ve sonra omzumla onu dürtüyorum.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler," diyorum ve Francesca Andretti sırtarak beni dürtüyor ve

yarı şampanya yarı portakal suyu dolu şampanya bardağını sallıyor. Ben de ikinci mimozamın yarısındayım ve biraz çakırkeyif hissediyorum.

Ama pek dışarı çıkmıyorum. Genellikle evde hasta babamla ilgileniyorum. Henüz kırk yaşındayken geçirdiği kalp krizinden beri eskisi gibi değil ve ev işlerinin çoğunu ben üstlendim. Neyse ki, düşük seviyeli bir ukala olarak, hastalanmadan önce bize bakabilecek kadar para kazanıyordu. Ona pek çok şey için minnettarım.

Francesca hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi, on iki yaşımızdan beri en iyi arkadaşım ve ortaokuldaki her çocuk için deli oluyor. Francesca'ya bakıyorum. Uzun, ağartılmış sarı saçları havuzun cam bölmesinden süzülen güneş ışığında neredeyse bembeyaz, gözleri ise en güzel deniz yeşili renginde. O her zaman benden daha güzel ve daha zayıftı, ama tam olarak kıskanmıyorum.

Bir süre, istediğim erkeklerin çoğunun önce ona bakması beni biraz üzdü ama güzel doğmuş olması Francesca'nın suçu değil. Ve çok geçmeden bunu unuttum. Sadece güzel bir yüze ve güzel bir vücuda önem verecek kadar sığ olan hiç kimsenin ilgisine ihtiyacım yok. Birçok özelliğim var ve eğer doğru erkek karşıma çıkarsa, yuvarlak bir vücutun ve ortalama bir yüzün ötesini görecektir. *Beni görecektir.* Doğru erkeğin bir kayanın altında yaşıyor olması çok kötü, çünkü yolumu kesen tüm erkekler yanıldı, yanıldı, yanıldı.

Marco Barone bize doğru geliyor ve ben yüzümü buruşturmamaya çalışarak biraz sağ tarafa kayıyorum. Marco yeterince çekici ama onda beni rahatsız eden bir şey var. Francesca ve ben ukalaların, kabadayılardan etrafında büyüdük, onlar tarafından yetiştirildik ama Marco *acımasız* olabiliyor. Duyduğum hikayeler... Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bazen en iyi arkadaşım için endişeleniyorum, güzelliği bir gün başını gerçekten belaya sokabilir diye, çünkü benim aksime o güzelliğinin ona sağladığı ilgiden zevk alıyor. Erkeklerin onu sadece görünüşü için istemesiyle bir sorunu yok, o sadece hayatı yaşamak ve geçirebileceği en iyi zamanı geçirmek istiyor.

Marco onu kollarının arasına alıyor ve Francesca kıkırdarak mimoza bardağını düşürüyor. Gerçekten ilham verici bir refleksle yakalıyorum ama çifte kumruların ikisi de fark etmiyor. Sonunda Marco onu öpmeyi bitiriyor ve yere bırakıyor.

"Şimdi gitmeliyim, *belissima*," diyor alçak sesle ve Francesca suratını

asıyor. "Pekâlâ, madem öyle."

Marco alay ediyor. "Seni elmasların içinde tutmamı istiyorsan, bunu yapmak zorundayım."

Francesca sırtıyor ve nemli sarı saçlarını savuruyor. "Beni elmasların içinde tutmanı istediğime emin olabilirsin." "Sen gittiğinde personel kilitleyecek," diyor küstahça ve onu bir kez daha şiddetle öpüyor

eve geri dönmeden önce.

Francesca omuz silkiyor ve havuza geri dönüyor, suya girip başını suya daldırdıktan sonra bana doğru su sıçratmaya başlıyor.

Gülüyorum ve onunla birlikte suya giriyorum ve bana en yaramaz gülümsemesini vermeden önce biraz yüzüp oynuyoruz.

"Olamaz," diyorum, bunun ne anlama geldiğini bilerek. "Ne yapıyorsun Francesca?"

"Dinle," diye başlıyor ve ben şimdiden gözlerimi devirmek istiyorum. Yüzündeki o ifadeyle bunun iyi bir yere varmayacağını biliyorum. "Espositolar yarın akşam bir parti veriyor."

"Bruno yarın akşam parti veriyor demek istiyorsun," diyorum kuru bir sesle, dudağını ısırarak sırtıyor. "Aynen öyle."

"Marco sadece birkaç günlüğüne şehir dışında," diye uyarıyorum. "Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?" "Marco'nun bilmediği şey ona zarar vermez," diyor kolayca.

Mırıldanıyorum. O ve Marco tam olarak *özel* değil, özellikle de Marco'nun çıktıkları altı ay boyunca başka kızlarla görüldüğü göz önüne alındığında, ama Francesca'nın onunla özel olmasını beklediğine dair hayatım üzerine bahse girerim. Ukalalar böyledir işte.

"Bilmiyorum," diye geçiştiriyorum ve Francesca suratını asıyor.

"Hadi Aurora. Beni beladan uzak tutmak için benimle geleceğini biliyorum, o yüzden bu ileri geri konuşmaları yapmayalım," diyor ve haklı olmasından nefret ediyorum.

Francesca benim en iyi arkadaşım ve kız kardeşim gibi ve onun başının belaya girmesini ya da onu kaybetme riskini almasını asla istemem. Hayatımda çok fazla insan yok, bu yüzden sahip olduğum insanları yakınımda tutmak istiyorum.

İç çekiyorum ve kendimi havuzdan dışarı atıyorum. Boş mimoza bardağıma bakıyorum. "Sanırım bir Uber çağıracağım," diyorum ve Francesca alay ederek havuz merdiveninden yukarı çıkıyor.

"Olmaz. Nico'yu arayacağım," diyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Nico Andretti.

En iyi arkadaşımınla aynı deniz yeşili gözler, ama bu sefer en uzun, en koyu kirpikler, en güçlü Roma burnu, kare bir çene ve en dolgun ağız. Nico Andretti kesinlikle muhteşem ve on dört yaşımdan beri ona aşığım.

Francesca'nın bu bilgiyi benden alacağından değil. Zaten onun için görünmez olduğum için bunun bir önemi de yok.

"Elbette," diyorum kolayca, boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak.

Araba kullanmadığım ya da Uber çağırmak zorunda kalmadığım için, Nico'yu görmek ve onunla konuşmak için sıvı cesaretine ihtiyacım olduğundan, bir mimozayı daha çabucak yudumluyorum.

"Bruno bana bir tenis bileziği aldı," diye gevezelik ediyor Francesca ve ben zar zor dinliyorum. "Ama Marco'nun önünde takamam. Ben de Marco'nun da bana bir tane almasını sağlayayım dedim, o zaman farkı anlamaz!" Titriyor ve ben de kaşlarımı ona doğru çatıyorum.

"Francesca," diye başlıyorum ama sonra Nico'nun arabası yanaştığında hâlâ bikinili olduğumu fark ediyorum ve aceleyle bir şort ve atletimi giyiyorum. O içeri girmeden önce giyinmeyi başarıyorum, Tanrı'ya şükür, havuz evinin arkasından geliyor ve el sallıyor, sinirlenmiş gibi başını sallıyor.

Francesca acele etmezken ben aceleyle onun arabasına gittim.

"Getirdiğin için teŖekkürler Nico," diyorum ve o da homurdanarak cevap veriyor, Ŗoför koltuğuna geçip Francesca'nın acele etmesi için motoru alıŖtırıyor.

Sırf Ŗımarıklık olsun diye yine de acele etmiyor ve ben arka koltuğa geçerken kıkırdıyorum.

"Av tüfeğini ağırmalıydın," diyor Nico ve ben yüzümün kızarmasına engel olamıyorum.

Yanaklar.

"Arka koltuk benim için sorun değil," diyorum ve Francesca yolcu tarafına geçiyor. "Yarın gece bizi Espositos'a götüreceksin, değil mi?"

Nico inliyor. "Yine de orada olmalıyım. Dante de davetli. Sanırım seni ben bırakacağım."

Francesca sırıtıyor. "Mükemmel."

Nico garaj yolundan çıkarken kaşlarını kaldırarak ona bakar. "Biliyorsun, Marco Bruno'ya gitmenden hoşlanmayacak."

"Marco şehir dışında," diyor kayıtsızca.

"Bir gün başını belaya sokacaksın, bunu biliyorsun değil mi?" Nico uyarıyor ama Francesca sadece alay ediyor.

"Sadece eğleniyorum," diye itiraz ediyor ve ben de Nico'nun profiline bakmayı bırakmak için pencereden dışarı bakıyorum.

Gençken büyüüp onunla evleneceğime dair büyük hayallerim vardı ve şimdi hepsi çok saçma geliyor.

Sanki beni isteyecekmiş gibi.

"Önce seni bırakacağım," diyor Nico Francesca'ya. "Dante'ye gidiyorum ve Aurora'nın evi de yolumun üzerinde."

Sertçe yutkunuyorum. Arabada Nico ile yalnız olacağım, bu da yanaklarımdaki allığın derinleşip kızarmasına neden oluyor.

Şimdiye kadar küçük aşkıma aşmış olmam gerektiğini biliyorum ama elimde değil. O sadece...Nico.

Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Keşke hayatımda onun gibi biri olsaydı, bir erkek arkadaşım ya da kocam olsaydı. Her zaman bir ailem olsun istemişimdir ama hiç ailem olacakmış gibi hissetmiyorum.

"Esposito'nun partisine mi gidiyorsun?" diye soruyor dikiz aynasından bana bakarak.

Göz temasını koruyarak yavaşça başımı sallıyorum. Tanrım, gözleri çok güzel, bakışları yoğun.

"Onu beladan uzak tut," diyor bana küçük bir gülümsemeyle ve kalbim birkaç kez çarpıyor.

"Bela benim göbek adım," diye cıvıldıyor Francesca ve Nico arabayı çekerken parmaklarını bana doğru sallıyor

onların yerinde.

Güzel bir evde yaşıyor. Şu anda orada sadece Francesca ve hasta anneleri yaşıyor. Nico'nun kendi dairesi var ve sık sık ziyarete geliyor. Babaları öldürülmeden önce oldukça iyi durumdaydı, bu yüzden ev tamamen onlarını. Hiçbir zaman düşük seviyeden başka bir şey olmak istememişti, ama yine de ailesine baktı. Onlara bir çatı verdi.

Benim babam da aynıydı. Ve başka türlüünü de istemezdim. En azından arkamı kollamak ve birilerinin ailemin peşine düşmesi konusunda endişelenmeme gerek yok.

Babamın sadece düşük seviyeli bir haydut olduğu ve bir adam olmadığı için mutluyum.

Francesca ön kapıya doğru ilerlerken Nico, "Ön tarafa geç," diyor. Neredeyse talepkâr bir ses ve tüylerimi diken diken ediyor. Dediğini yapıyorum ve ön koltuğa geçmek için tırmanıyorum, kolum onunkine sürtünüyor.

"Partide olacağına sevindim," diyor ve ben gözümü kırıştıtararak ona bakarken emniyet kemerimi bağlıyorum ve o yola çıkıyor.

"Öyle mi?"

"Her zaman ona göz kulak oluyorsun. Bana daha az içi düşünüyor," diyor ve ben biraz hayal

kırıklığına uğramış hissederek yutkunuyorum.

Başka ne söyleyebilir ki? Bana gizliden gizliye aşık olduğu için gitmemi istediğini mi? Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Nico eve dönüş yolunun geri kalanında sessiz ama arabayı durdurduktan sonra arabadan indiğimde usulca adımı sesleniyor. Donup kalıyorum ve dönüyorum.

"Sen iyi bir arkadaşsın," diyor basitçe ve ben onun yoğun bakışlarını, adımı yumuşakça söyleyişini hatırlayarak içeri giriyorum.

Gerçekten kötü durumdayım.

NICO

I Bruno Esposito'nun aptal partisinde durmak yerine yapmayı tercih edeceğim beş şey var (üçü kadın). Aslında bu bir ukala partisi bile değil, sadece Bruno'nun doğum günü için hazırladığı bir şey. Aurora'yı almaktan vazgeçtim çünkü Francesca Erken geliyorum ve Aurora'nın hazırlanmasını bitirmesi gerekiyor, bu yüzden kız kardeşimi malikaneye götürüyorum. Vardığımız anda kaçtı.

Malikâne çok büyük, muhtemelen Dante'ninkinden bile daha büyük. Espositolar eski bir aile ve Bruno da sıradaki kişi. Sanırım Francesca'nın ondan bu kadar hoşlanmasının bir nedeni de bu. Güç onu cezbediyor, bu kesin.

Ben iktidardakiler için çalışan bir adamım ve bu şekilde olmayı seviyorum. Yaratılmış bir adam olmanın çok fazla sorumluluğu var. Sahip olduklarınızı almaya çalışan çok fazla insan var. Radarın altında olduğum ve her fırsatta arkamı kollamak zorunda kalmadığım için mutluyum.

Esposito partilerinin biraz vahşi olmakla ilgili bir ünü var ve elbette bu heyecan verici olsa da ben partilerimi özel olarak yapmayı tercih ediyorum. Kendimi salamıyor değilim, ancak radarın altında olmanın bir parçası da dikkatleri üzerinize çekmemektir. Göz önünde olmayı sevmiyorum çünkü hayatım için istediğim şey bu değil. Sadece istediğim gibi yaşamak istiyorum ve her zaman arkamdan bakılması konusunda endişelenmek zorunda değilim.

Bu adamlar ve varisleri, insanların onlar hakkında ne düşündüğünü umursamıyorlar. İstediklerini, istedikleri zaman yapıyorlar ve kız kardeşim gibi kadınları onlara çeken de bu.

Bu tür bir özgürlük istiyor, alt düzey haydutlardan ve şoförlerden geldiğimiz için asla sahip olamadığımız bir özgürlük. Kız kardeşimin anlamadığı şey, insanlar sahip olduklarınızın peşindeyken bunun özgürlük olmadığı. Ben sadece benim olanı korumak istiyorum.

Daha farklı olamazdık ama Francesca'yı tüm kalbimle seviyorum ve babama ona göz kulak olacağıma söz verdim.

İç çekiyorum, etrafta küçük kız kardeşimi arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Muhtemelen Bruno ile bir yerlere gitmiştir. Marco'nun şehir dışında olmasına şükrediyorum, çünkü biraz asabi biri.

Muhtemelen cömert davranıyorum. O daha çok serseri mayın gibi.

Francesca ateşle oynuyor ve yanması kaçınılmaz, bu yüzden çok daha akli başında en iyi arkadaşının bana yardım etmek için burada olmasına sevindim.

Tıpkı ben ve Francesca gibi, Aurora ve küçük kız kardeşim de çok farklılar, her ikisi de hala genç ve olgunlaşmamış olsalar da.

Zıt kutuplar birbirini çeker, sanırım.

Francesca'yı bulmak için odayı bir kez daha tararken, gözlerim gelen bir kadına takılıyor.

merdivenlerden iniyor. Bacakları kalın ve bronzlaşmış, cömert kıvrımlarını saran küçük beyaz bir kulüp elbisesine kadar uzanıyor. Kalçaları geniş ve ona bakarken dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum. Kadınlar benim zayıf noktam olabilir, eğer benim için bir anlam ifade etmelerine izin verirsem.

Bilmiyorum.

Onlar bir sorumluluktur. Sizi tek bir yerde kalmaya zorlayan bir çapa. Bir dikkat dağıtıcıdır, ancak duruma göre hem hoş bir nitelik hem de bir kusur olabilir. Ama en önemlisi, size karşı kullanılabilecek bir silahtır. Aşka şans verirsiniz, başka birine doğrudan ya da dolaylı olarak size zarar verme gücü vermiş olursunuz ve ben bunu göze alamam. Özellikle de Dante'nin güvenlik görevlisi olarak. İkimizi de riske atmış olurum.

Ama asla aşık olmayacağım diye onlardan uzak duracak değilim. Kadınları seviyorum ve onlar da beni seviyor, bu yüzden birlikte eğleniyoruz ama riskler her zaman açık. Bir gece için güzel bir çift bacağın, geniş bir dekoltenin ya da geniş bir çift kalçanın tadını çıkarmayı seviyorum, ama bu kadar. Daha fazlasını beklememeleri gerektiğini bilirler.

Kıvrımlar her zaman ilgimi çekmiştir ve bu kadında da fazlasıyla var. Göğüs dekoltesi, dekolteli üstünden dışarı taşıyor.

Ben bakarken tökezliyor, saçları yüzüne dökülüyor.

Adımları ikişer ikişer atıyorum ve bir elimi kalçasına koyarak onu sabitliyorum, o da bana gülümseyerek bakıyor.

Kahretsin.

Aurora.

Kız kardeşimin en yakın arkadaşını incelediğim için şok olmuş bir şekilde ona göz kırptıyorum ve elimin kalçasında biraz fazla oyalanmasına izin veriyorum.

"Tanrım, Aurora," diye mırıldanıyorum. "O elbise-"

Kızarıyor ve kendine bakar. "Biliyorum, çok dar. Francesca beni buna ikna etti. Değiştirmeliydim."

Başımı şiddetle sallıyorum, çenesini avucumun içine alıp yukarı doğru eğiyorum.

"Hayır, harika görünüyorsun," diyorum ve koyu kahverengi gözleri yalan söyleyip söylemediğimi anlamak istercesine yüzümü tarıyor.

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" diye soruyor usulca.

"İstiyorum," diyorum alçak bir mırıltıyla, kendime engel olamayarak onu tekrar aşağı yukarı süzüyorum. Aurora kızarıyor ve kendini duvara yaslıyor.

"Sanırım Francesca'yı bulmalıyım," diyor ve ben isteksizce kalçasını bırakıyorum, merdivenlerden aşağı inerken bacaklarına ve kıkına bakarak onu izliyorum.

Aurora Costa ne zaman bu kadar *sıcak* oldu?

O sadece bir çocuk, kendime hatırlatıyorum. *Küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşı, seni köpek.*

Kendimi savunmam gerekirse, ben bir tür köpeğim. Fırsat buldukça yakışıklılığımın yararlanıyorum. Francesca'yı Marco ve Bruno'yu oynadığı için suçlayamamamın nedenlerinden biri de bu sanırım.

Belki Francesca ve ben sandığımdan daha çok benziyoruzdur.

Bir el omzuma vuruyor ve bakışlarımı Aurora'nın dolgun kalçalarından ayırarak döndüğümde Dante'nin hamile Mia'yla birlikte bana gülümsediğini görüyorum.

"En yeni fetihini mi seçtin?" diye alay ediyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, öyle bir şey değil. Bu Francesca'nın en iyi arkadaşı. Bu gece ona göz kulak olacak."

"Bildiğim iyi oldu. Bu gece işine odaklanmanı istiyorum," dedi Dante alçak bir ses tonuyla. Mia iş hakkında bir şeyler duymaktan hoşlanmıyordu.

Başımı salladım. Dante, Bruno Esposito'yu köşeye sıkıştırıp Gallolar hakkında ne düşündüğünü sormamı istiyor.

Dante ve Mia'nın babası Luca Lorenzo, yakın zamanda Gallo'ları ortadan kaldırmışlardı.

Galloların intikamını almayı düşünen biri olup olmadığını bilmem gerekiyor ama bence Dante Bruno konusunda paranoyak davranıyor.

Bildiğim kadarıyla Espositolar Gallolarla hiçbir zaman dost olmadılar ve onlardan bizim kadar nefret ettiler. Ama Bruno yeni varis ve babası hasta, partiye bile gelmiyor ve sanırım ailedeki yeni kanın farklı hissedip hissetmediğini bilmemiz gerekiyor.

Dante ve Mia kaynaşmak için merdivenlerden iniyor ve ben de Bruno'yu aramak için merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Üst katta insanlar dolaşıyor ve onu bulamıyorum ama Angelo Bianchi'yi buluyorum.

Angelo, Dante için arada bir kas çalışması yapıyor. Lisede birlikte basketbol oynadığımız dönemden beri arkadaşız ama onu birkaç aydır görmüyorum.

"Nico," diyor sıcak bir şekilde, beni kısa bir kucaklaşmanın içine çekerek. "Uzun zaman oldu." "Yeterince uzun değil," diyorum kuru bir sesle, ama sonra gülümsemeye başlıyorum.

Angelo gülüyor. "Yanında birini getirdin mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hiç mi? Seçeneklerimi açık tutmam gerekiyor," diyorum ve Angelo gülümseyerek başını sallıyor. "Hiç değişmiyorsun," diye kıkırdıyor.

"Asla olmayacak," diyorum kesin bir ifadeyle. "Bruno'yu gördün mü?"

Angelo omuz silkiyor. "Her yerde olabilir, Bruno'yu bilirsin. Muhtemelen bir tuvalette parti veriyordur."

Bruno ağır uyuşturuculara yabancı değil, bu yüzden onu bir banyoda uyuşturucu kullanırken bulmak alışılmadık bir şey değil. Uzun bir nefes aldım.

En azından konuşkan olur.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve ikinci kattaki balkona doğru yürüyorum. Bruno'yu görebilir miyim diye aşağıya, bahçedeki insanlara bakıyorum ama şansım yok. Francesca'yı da göremiyorum, bu yüzden birlikte olduklarını varsayıyorum.

Burnumu kırıstırıyorum. Bunun üzerine yürümek istemiyorum, o yüzden belki de biraz ara vermeliyim. Ceketimden bir paket sigara çıkarıyorum. Bu kırmaya çalıştığım bir alışkanlık, bu yüzden artık sadece kırk yılda bir, işler gerçekten kötü gittiğinde içiyorum.

Sigarayı ağızma koyuyorum ama yakmıyorum. Sadece orada hissetmek hoşuma gidiyor. Bir şekilde özlemi tatmin ediyorum.

Aurora'daki o cesedi düşünüp duruyorum. Nasıl oldu da ben hiç fark etmedim?

O senin için çok genç, diyorum kendime. Kes şunu.

Ama gözlerimi kısa süreliğine kapattığımda bronzlaşmış, kalın kalçalarının görüntüsü göz kapaklarımın altına dövme gibi işleniyor.

Kendimi toparlamam lazım.

AURORA

I Hiçbir zaman çok popüler olmadım ama bu elbisede bir şeyler olmalı çünkü erkekler yanıma gelip kendilerini tanıtıyorlar.

Marco'nun küçük kardeşi Alessandro Barone bana doğru yürüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Adın ne güzel kız?" diye soruyor alçak bir ses tonuyla ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Beni liseden beri tanıyorsun, Alessandro. Senden bir yıl önde miydim? Korodaydık. birlikte?"

Bana boş boş bakıyor.

"Aurora Costa," diyorum iç çekerek ve gözleri açılıyor.

"Hayatta olmaz," diyor mırıldanarak ve ilk kez gözlerinin biraz cam gibi olduğunu fark ediyorum. Yine de içki kokusu almıyorum, bu yüzden uyuşturucudan şüpheleniyorum.

"Bruno'yla çok fazla takılıyorsun," diye suçluyorum ve Alessandro omuz silkerek sırtıyor.

"Belki de. Seni tanıyamadığıma inanamıyorum" diyor, yaklaşarak. Geri çekiliyorum. onun tarafından köşeye sıkıştırılmak istemedim.

"Sanırım bu bir iltifat?" Kuru bir şekilde söylüyorum.

"Tabii ki öyle. Şu haline bak," diyor dudaklarını yalayarak. "Seni daha önce hiç fark etmemiştim, ama bu elbise..."

"O zaman beni fark etmemeye devam edebilirsin," diyorum kesin bir ifadeyle. "Francesca'yı arıyorum," diyorum sonunda, o da uyuşturucu kullanmaya başlamadan önce ona ulaşmak istiyorum. Ağır uyuşturucu kullanmasından nefret ediyorum, gerçekten sevmediğim bir insana dönüşüyor. Nico'nun da onun için endişelendiğini biliyorum.

"Onu daha önce Bruno'nun ofisinde gördüm," diyor ve ben de başımı sallayarak merdivenlerden yukarı çıkıyorum, Francesca'nın uzun topuklu ayakkabılarıyla biraz sallanıyorum. Beni bu kıyafete ve bu ayakkabılara ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum ama işte buradayım.

Dante ve karısı Mia'nın yanından geçerken Mia'nın şişmiş karnına bakıp gülümsüyorum. Her zaman kendi çocuğum olsun istemişimdir ama erkekler beni fark etmeme eğiliminde olduğu için bunun benim için kartlarda olduğundan emin değilim. Genelde.

Bir partide eğlenmeye çalışırken bunu düşünmek istemediğim için bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Sanırım eğleniyordum, özellikle de Nico bana iltifat ettiğinde. Çenemdeki elini, beni öpecekmiş gibi yüzümü kendine doğru eğişini hâlâ hissedebiliyorum. Bunu düşünürken bile zevkten titrememek için kendimi zor tutuyorum.

Bu gece gerçekten güzel göründüğümü mü düşünüyordu? Koridorda yürürken kapısı açık bir odanın içinden Francesca'nın kıkırdaması geliyor. Gözlerimi devirerek gülümsüyorum.

Kapıyı çaldığımda Francesca Bruno'nun kucağındaydı ve ikisi de burnunu çekiyordu, yani Bruno'nun zulasına ortak olduklarını biliyordum.

"Aurora!" diye bağıyor, ayağa kalkıp bana doğru geliyor ve sıkıca sarılıyor. Ayrıca sevdiği o meyveli şarap gibi kokuyor, sanırım çok eğlenmiş. "Sana bir kadeh şarap doldurayım."

Bardağı alıyorum ama sadece küçük bir yudum alıyorum ve Francesca'ya hayranlıkla bakan Bruno'ya bakıyorum. Francesca'nın görüştüğü erkeklerden birini seçecek olsaydım, muhtemelen Bruno'yu seçerdim.

Marco şiddet yanlısı bir adam ve bazı korku hikayeleri duydum, Bruno ise daha genç, biraz uyuşturucu sorunu olsa da çoğunlukla tatlı bir adam. Gerçi bu onun işinde alışılmadık bir durum değil ve ihtiyacı olursa rehabilitasyon için parası ve desteği var.

Marco daha dürüst olabilir, sadece sosyal olarak birkaç içki içebilir ve asla aşırıya kaçmaz, ama kişiliği çok daha acımasız ve bence Francesca ona Bruno'nun baktığı gibi bakan birini hak ediyor. Marco'nun yaptığı gibi ona sahipmiş gibi değil, yaptığı her harekete bayılıyormuş gibi.

Keşke bende de olsaydı.

Keşke Nico da bana böyle baksa.

Düşündükçe yüzüm kızarıyor ve şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Francesca burnunu kırıstırarak, "Biz de farklı bir müzik koymak üzereydik," diyor. "Aşağıda çaldıkları şeyler çok... *eski*."

Kıkırdıyorum. Aşağıda sessizce klasik müzik çalıyor ve sanırım haklı, yüzyıllık bir müzik. Bir plak koyuyor, bir hip-hop şarkısı ve müzikle birlikte zıplıyor, saçlarını sağa sola sallıyor.

Bruno ona odadaki tek kadınmış gibi bakıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Umarım sonunda Bruno'yu seçer.

Francesca şarabını bitiriyor ve beni dansa kaldırıyor. Gülüyorum ve onunla birlikte sallanıyorum, kalçalarımı hareket ettiriyorum ve onunla dans etmek için onunkileri tutuyorum. Francesca her zaman eğlencelidir ve her zaman bu kadar yakın olmamızın nedenlerinden biri de budur.

Bir diğer neden de iyi ve kötü günümde hep yanımda olması.

Bazen kendimi onun muhteşem görünüşünün ve büyük kişiliğinin gölgesinde hissediyor olsam da bana kendimi asla küçük hissettirmede ve arkadaşım olduğu için ona minnettarım.

Bruno ayağa kalkıp Francesca'nın arkasında dans etmeye başlıyor ve Francesca da ona yaslanıyor. Onun boğazını öpüyor ve ben de varlığımı belli etmek için öksürüyorum.

"Bir oda tut," diye mırıldanıyorum ve Francesca göbek atıp ondan uzaklaşıyor.

"O haklı," diyor. "Aurora'yla birlikteyim, biliyor musun? O gerçekten benim randevum." Kolunu benimkine doluyor ve başını benimkine yaslıyor. Benden daha uzun ve zayıf ama birbirimize çok iyi uyuyoruz.

Bruno'ya gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ama gözleri sadece Francesca'da.

"Bu elbise onun üzerinde muhteşem durmuyor mu Bruno?" diye soruyor ve Bruno başını sallıyor ama hâlâ Francesca'ya bakıyor.

"Herkes bu konuda bana iltifat etti," diyorum. "Nico bile."

Francesca'nın gözleri büyür. "Düşünceli kardeşim bile güzel bir elbise olduğunu söylüyor. Sen gerçekten

giy o zaman, Aurora!"

Ona gülümsüyorum ve beni bir ayna ve masanın üzerine serilmiş beyaz çizgilerin olduğu masaya götürüyor.

Solgunlaştığımı hissediyorum.

"Bu tür şeylerden hoşlanmadığımı biliyorsun Francesca," diye mırıldanıyorum ve o da suratını asıyor.

"Biliyorum Aurora. Sadece biraz eğleniyorum," diyor ve bir çizgi yapıyor. Kaşlarımı çatıyorum ama en azından beni denemem için zorlamıyor.

Annemin bağımlılıkla ilgili sorunları olduğunu biliyorum ya da en azından ortadan kaybolmadan önce vardı,

Bu yüzden kendimi asla böyle bir duruma sokmak istemem.

Pencereden dışarı bakıyorum ve tanıdık bir arabanın yanaştığını görüyorum. Kaşlarımı daha da çatıyorum ve Francesca'nın kolunu tutuyorum.

Burnunu çekiyor ve ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyor.

"Bana bunun..." olmadığını söyle. Sözümü yarıda kesip Francesca'ya bakıyorum, Francesca'nın beti benzi atıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor nefesinin altında ve kolumdan tutup beni koridora, raflarında havlu ve çarşafların katlanmış olduğu bir dolaba sürüklüyor. Parmağını dudaklarıma götürdü.

"Sessiz ol," diye fısıldıyor.

İçimden homurdanıyorum ama çenemi kapalı tutuyorum. Kapıdan çıkarken gördüğüm Marco'nun arabasıydı ve bundan haberdar olacağını bilmeliydim. Francesca'nın başı şimdi belada ve elimden geldiğince onu bu beladan uzak tutmaya çalışmalıyım.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir süre boyunca dolapta duruyoruz ve sonunda elimi kapı koluna koyuyorum. Francesca kolumdan tutup beni kendine doğru çekiyor.

"Oraya gitme," diye tıslıyor.

"Sadece onlarla konuşmak istiyorum," diyorum sakince. "Belki Marco'nun onu çok kötü dövmesini engelleyebilirim."

Francesca başını sallıyor, mükemmel manikürlü kaşları birbirine yaklaşıyor. "Haklısın," diye nefes alıyor. "Sakinsin ve onlarla konuşabilirsin. Ama ben oraya gidemem."

Başımı salladım. "İstemiyorum," diye onu rahatlatıyorum ve kapıyı açmadan önce ona sıkıca sarılıyorum.

Kapıyı hızla arkamdan kapatıp Bruno'nun ofisine doğru acele ediyorum. Sandalyesinde oturmuş, omuzları kaskatı kesilmiş Marco'ya bakıyordu.

"Demek kızımı beceriyorsun," diyor Marco yavaşça ve ben kapı aralığından izlerken Bruno'nun yüzüne bir sırtıma yayılıyor.

Sertçe yutkunuyorum, tam bir şey söyleyecektim ki Marco silahını çekip Bruno'yu tam yüzünden vuruyor. Parti devam ettiği için neredeyse hiç ses çıkmıyor. İşte o zaman silahın susturuculu olduğunu fark ediyorum.

Bruno bir kez sarsılıyor ve sanki tavana bakıyormuş gibi başını yukarı kaldırıyor, ama alnından aşağı inen ince kırmızı iz bana kurşunun hedefine tam isabet ettiğini söylüyor.

Boğazımın arkasından gıcırtılı bir ses çıkarıyorum ve o anda Marco dönüp benimle göz göze geliyor.

Boğazımın arkasında bir çığlık oluşuyor ve umutsuzca etrafıma bakıyorum ama sadece ikimiz varız.

Diğer herkes ya alt katta ya da balkonda.

Marco bana doğru ilerliyor ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum - koşuyorum, dolaptan çıkan Francesca'nın yanından koşarak geçiyorum.

Yanından geçerken "Aurora," diye bağılıyor ama onu görmezden geliyorum. O bir şey görmedi, yani şu anda tehlikede değil. Ben tehlikedeyim.

Marco o silahı bana doğrultmadan önce buradan gitmeliyim.

NICO

I Hâlâ dışarıda sigara içiyor, partinin geri kalanına pek dikkat etmiyordum ki kan donduran bir çığlık geceyi böldü. Francesca olduğunu anlamam sadece bir saniye sürüyor ve koridorda koşarken kalbim çarpmaya başlıyor. İnsanları yolumdan itmek zorunda kaldım, partinin çoğu üst kata çıkmaya başlamıştı ve herkes yoluma çıkıyordu. Francesca çığlık attığı için herkes o tarafa doğru gidiyordu ve Bruno'nun ofisine yaklaşırken herkesi dirsekleyerek yolumdan çektim.

Francesca kapıda duruyor, tir tir titiyor ve ellerimi omuzlarına koyup onu Bruno'nun cesedinden uzaklaştırıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyorum.

Francesca bana tutunarak ona bakmamı sağlıyor. "Marco'ydu," diye fısıldıyor. "Aurora'ya ulaşmalısın. O her şeyi gördü."

Sikeyim.

Görünüşe göre, bu cinayetin bir tanığı var ve o da kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Belli ki önümde uzun bir gece olacak. Francesca'nın omuzlarını ellerimin arasına alıyorum ve ona şiddetle bakıyorum.

"Dante'yi bul," diyorum. "O ya da ben aksini söyleyene kadar onunla ve Mia'yla kal. Eve geri dönmeyin."

Hızla başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Aurora'yı bulacak mısın?

Onu güvende tutacak mısın?" "Onu bulacağım," diye söz veriyorum.

Kolayca dışarı çıkıyorum çünkü herkes kargaşanın ne olduğunu görmek için yukarı çıkıyor. Tanrıya şükür Marco'yu görmüyorum ama ormanda bir dala asılı beyaz bir elbise parçası olduğunu görüyorum. *Aurora.*

Daldan bir parça koparıyorum ve dalların ve dikenlerin kesik ve sıyrıklarına aldırmadan ormana doğru ilerliyorum. Onu ormanın ortasında iki büklüm olmuş ve nefes nefese kalmış bir halde görüyorum ve hemen arkasından yaklaşıp bir kolumu beline dolayıp diğerini ağzıma kapatarak onu yakalıyorum.

Kollarımda kaskatı kesiliyor ve kulağına fısıldıyorum, "Benim, Nico." Kollarımın arasında yavaşça gevşedi. "Seni güvenli bir yere götüreceğim." diye ekliyorum.

Başım dönüyor. Marco'nun serseri mayın olduğunu biliyorum ama aynı zamanda Bruno'yu bu kadar aleni bir şekilde öldüreceğini düşünmemiştim. Görünüşe göre Aurora cinayetin tek gerçek tanığı, bu yüzden Marco onun peşinde olacak.

"Az önce onu vurdu," diye mırıldanıyor Aurora. "Gözleri Nico.... çıldırmış gibiydi..." diyor titreyerek.

ve onu kollarıma alıp arabama doğru taşıyorum. Herkes içeride ne olduğunu anlamaya çalışıyor ve Marco'nun hâlâ ormanda Aurora'yı aradığından şüpheleniyorum.

Onu ön koltuğa oturtup emniyet kemerini taktım.

Ormandaki sıyrıklarla kaplı ve saçlarında yapraklar ve sopalar var. Nefes nefese kalmış durumda. *Kahretsin.*

Aurora'nın endamını takdir etmemden hayatını kurtarmaya çalışmama kadar bu gece nasıl da değişti. "Beni gördü," diye mırıldanıyor. "Onu gördüğümü gördü ve beni öldürecek, Nico."

"Hayır, yapmayacak," diyorum kararlılıkla. "Ben yanımdayken kimse sana zarar vermeyecek," diye söz veriyorum. Aurora bana bakıyor ve ben de çenesini tekrar avucumun içine alıyorum.

"Bana bak," diyorum gözleri endişeyle etrafta dolanırken. Gözlerimin içine bakıyor. "Her şey yoluna girecek," diyorum yavaşça. "Güvendesin."

"Güvendeyim," diye tekrarlıyor alçak sesle, ama çenesini bırakıp garaj yolundan çıktığımda hâlâ titriyor, ana yola çıkarken lastikler gıcırıyor. Tekrar konuşana kadar bir on dakika daha geçti. "Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yerde," diyorum basitçe. Burayla şehir arasında yarım düzine güvenli ev var ve onları kullanmayı planlıyorum. Ne de olsa Dante bana anahtarları verdi ve bu arada Francesca'yı güvende tutacak.

"Francesca nerede?" Aurora aniden sorar. "O iyi mi? Geri dönmeliyiz," diyor ön kolumu tutarak.

"O iyi," diyorum ona çabucak. "Dante'yle birlikte."

Aurora rahat bir nefes aldı. "Oh, Tanrı'ya şükür."

Sonra hemen gözyaşlarına boğuldu.

Hıçkırıklarına daha fazla dayanamayarak kenara çekip onu kollarıma almadan önce Bruno'nun evinden altı mil daha uzaklaşmıştım.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona usulca, siyah saçlarını okşayarak. "Seni güvende tutacağım."

Cevap vermiyor, sadece titriyor ve yüzünü göğsüme bastırıyor, ipek gömleğimi ıslatıyor ama umurumda değil.

O sadece bir çocuk ve bu gece çok şey yaşadı. En azından onu rahatlatabilirim.

Hıçkırıkları burnunu çekmeye dönüştüğünde onu bıraktım ve arabayı tekrar vitesle takarak yola geri çıktım.

"Yaklaşık bir saatlik yol. Biraz dinlenmeye çalış," diyorum ve Aurora sessiz kalıyor ama uyumuyor, sadece pencereden dışarı bakıyor.

Derin bir nefes alıyorum, bu kadar kısa sürede olanlara inanamıyorum. Küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşıyla sıkışıp kaldım, onu hayatta tutmaya çalışıyorum, çünkü kız kardeşim erkek arkadaşı uzaktayken onu pantolonunun içinde tutamadı.

Güvenli eve vardığımızda Aurora'yı içeri götürüyorum ve o hâlâ bir mezar kadar sessiz.

Kıyafetlerle dolu spor çantasını alıp ona bir çift basketbol şortu ve bir tişört veriyorum.

"Kusura bakmayın, bu güvenli evde kadın olacağını tahmin etmemiştik," diye özür diliyorum ama o tek kelime etmeden kıyafetleri alıp alt kattaki banyoya gidiyor.

Elimi yüzüme sürüp, içimden küfrediyorum. Hafta sonumu böyle geçireceğimi düşünmemiştim, orası kesin.

O banyodayken Dante'yi arıyorum ve bir yerlerde bir şişe viski olup olmadığına bakmak için mutfığa gidiyorum. Tanrıya şükür var ve Dante'nin cevap vermesini beklerken kendime cömert bir porsiyon doldurup geri deviriyorum. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ricci," diye bağılıyor.

"Francesca nasıl?" Hemen soruyorum.

"Şimdi uyuyor. Mia ona sakinleştirici verdi," diyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Aurora nasıl?"

"Neredeyse katatonik," diyorum usulca. "Çok şey yaşadı."

"Planın ne?" diye soruyor.

"Marco kaçıyor olacak. Suikast onaylanmadı ve tüm Espositolar onu arıyor olacak," diyorum.

"Sorun kendi kendine hallolacaktır ama bu arada Aurora'yı güvende tutmam gerekiyor."

"Anlaşıldı," der Dante kolayca. "Kasa dairesindeki para kasasını kullan," der. "Orada yaklaşık otuz bin dolar var."

"Sağ ol, *kaptan*," diyorum ve bunda ciddiğim. "Sorun değil. Kız kardeşini güvende tutacağım."

Telefonu kapattım ve Aurora banyodan çıktı, gömleği ve şortu üzerindeydi. Ellerini kollarında gezdiriyor.

"Nerede uyuyayım?" diye soruyor uysalca.

Elimle üst katı işaret ediyorum. "Yukarıda üç yatak odası var," diyorum ona. "Birini seç."

Ses tonumdan biraz irkildi ve kendimi gerçek bir pislik gibi hissettim. Elbette bu gece benim için stresliydi ama onun için çok daha stresliydi.

"Yalnız uyumak istemiyorum," diyor sessizce ve ben de başımı sallayarak bir bardak viski daha doldurup ona ikram ediyorum.

"Seninle kalacağım," diye söz veriyorum. "Sen uyuyana kadar."

Bana bakıyor ve bardaktaki viskiyi geri atıyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Her şey için."

Başımı salladım. "Francesca'ya göz kulak olduğun için teşekkür ederim. İşler istediğimiz gibi gitmediği için üzgünüm."

Bardağı masaya bırakıp dönüyor ve sanki beni takip etmemi bekliyormuş gibi bana bakıyor. Daha rahat bir şeyler giyebilmek için spor çantasını alıyorum ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Ebeveyn yatak odasına gidiyorum, çünkü orada bir banyo var ve üzerime bir tişört ve bir çift eşofman giyiyorum. Elbiselerimi çıkarmak en azından göğsümü daha az sıkıyor gibi görünüyor.

Dışarı çıktığımda Aurora yatağa tırmanmış, yorganın altından kalkmış ve yan yatmış bana bakıyordu.

Yatağın yanındaki sandalyeye oturduğumda usulca "Nico?" diye soruyor. "Bana sarılır mısın? Sadece kısa bir süre için?"

Sertçe yutkunuyorum, yaşadığı onca şeyden sonra böyle basit bir isteğini geri çeviremeyeceğimi düşünüyorum.

Onunla birlikte yatağa tırmanıyorum ve kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum. İç çekip bana yaslanıyor ve ben de onu ya da kendimi utandırmak istemediğim için kalçalarımı onun geniş kıcından uzaklaştırıyorum.

"İyi geceler Aurora," diyorum, uyumamın mümkün olmadığını düşünerek, ama başım yastığa değerek değmez kendimden geçiyorum.

AURORA

I Nico'nun kolları bana sarılmış bir şekilde uyanıyorum ve nerede olduğumu ve neler olduğunu anlamam uzun bir süre alıyor. Sonra dün geceyi hatırlıyorum, Bruno'nun yüzü gözümün önünden geçiyor ve nefesim kesiliyor.

Nico uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve bana doğru sallanıyor, sabahki ereksiyonu Kıçımın kenarı.

Sertçe yutkunuyorum. Şu anda Nico'nun yatakta benimle olması, bana sarılması, bana baskı yapması gençliğimi *yaşıyor* olurdu ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Artık düşünmek istemiyorum. Bruno'nun ölü bedenini görmek, onun gitmiş olduğu gerçeğini düşünmek istemiyorum.

Marco'nun beni ormanda kovalarken aldığı ağır nefesleri, ondan ancak bacaklarımı kesen bir gül çalısının üzerinden tırmanarak kurtulabildiğimi düşünmek istemiyorum.

Düşünmek yerine arkamı dönüp ağzımı Nico'nunkine bastırıyorum. Bir anda uyanıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Aurora?" diye mırıldanıyor ağzıma karşı.

"Düşünmek istemiyorum," diyorum boğazından aşağıya doğru öperek. "Beni bu kadar çok düşünmekten alıkoy," diye yalvarıyorum ve beni iteceğini düşünüyorum. Tabii ki beni itecek. O beni istemiyor. Kimse beni istemiyor.

Ama bunun yerine Nico boğazının arkasından kısık sesle inliyor ve tıpkı dün gece yaptığı gibi bir eliyle çenemi yukarı kaldırıyor.

Beni sert ve aç bir şekilde öpüyor, tam tersi yerine *beni* öpüyor ve kalbim yerinden fırlıyor, vücudumun her yeri ısınıyor.

Ellerim sırtında geziniyor, akrilik tırnaklarımı çıplak teninde gezdiriyorum. Tişörtünü gecenin bir vakti kaybetmiş ve ben buna minnettarım.

Göğsü geniş ve sıkı ve beni kendine çekiyor, kalçalarını bana doğru döndürüyor, böylece onu uyluğuma karşı sert ve kalın hissedebiliyorum.

Ağzının içinde inliyorum ve o da nefes nefese geri çekiliyor.

"İstedığinin bu olduğuna emin misin Aurora?" diye soruyor, deniz yeşili gözleriyle yüzümü tarayarak.

Konuşamıyorum, bu yüzden hevesle başımı sallıyorum, ona tutunuyorum ve o da vücudumu kendi vücuduyla kaplamak için dönüyor, göğüslerime ulaşmak için gömleğimi yırtmadan önce boynum ve köprücük kemiğim boyunca öpüyor.

Harap olmuş gömleğimden dökülüyorlar ve o bir meme ucuna yapışıyor. Sırtım dikleşiyor ve

haykırıyorum. Liseden beri bir erkekle birlikte olmadım, tek erkek arkadaşımдан beri. Ama o sadece aptal bir

Oğlum.

Hiç Nico gibi bir adamla birlikte olmamıştım.

Dilini sivri meme ucumun etrafında gezdiriyor ve bu bacaklarımın arasına sıcaklık gönderiyor ve uyluklarımı açıyorum. Bana bir süre işkence ettikten sonra nihayet başını kaldırıyor ve şortumu indirip çıkararak yere atıyor. Dizlerinin üzerine oturuyor ve eşofmanlarının arasından sertliğini görebiliyorum, ne kadar uzun ve kalın olduğunu görüyorum ve gözlerim açılıyor.

Bu sığacak mı ki?

Önceki erkek arkadaşımın bir sorun yaşamamıştım ama o Nico kadar kutsanmış değildi.

Eşofmanını aşağı itiyor, bir iniltiyle kendini serbest bırakıyor ve içime kayacağını düşünüyorum ama duraklıyor, elini seksime doğru tutuyor.

İnliyorum ve kalçalarımı eline doğru sallıyorum ve iki parmağını içime soktuğunda nefesim kesiliyor.

"Çok ıslak ve benim için hazır," diye mırıldanıyor Nico, parmaklarını yukarı kaldırıyor ve hiç beklemediğim bir orgazma doğru atılıyorum.

Daha önce hiç kendi başıma orgazm olmamıştım. Bunu bir erkekle seks yaparken hiç yaşamamıştım ve patlayacakmışım gibi hissediyorum. Yine de orgazmıma tam olarak ulaşmadan Nico parmaklarını çekiyor ve ben sızlanıyorum.

Kıkırdıyor. "Gerçeğini isteyebileceğinizi düşündüm, *principessa*."

Daha fazla şikayet edemedi, yavaşça, santim santim içime giriyor ve nefesim kesiliyor, soluk soluğa kalıyorum.

Çok iyi hissettiriyor, beni geriyor ve ben de bu etkiye benzer bir şeyler geveliyorum ve Nico boğazının arkasından alçak sesle inliyor.

"Bu şekilde *konusursanız*, çok yakında her şey bitecek."

Daha fazla sürtünme isteyerek kalçalarımı onunkilere doğru çılgınca sallıyorum ve Nico tıslayarak kalçalarımı zorla ellerinin arasına alıyor. Orada parmak izi morlukları olabileceğini düşünüyorum ve bu fikir başımı döndürüyor.

Önce yavaşça, sonra daha sert bir şekilde içime girip çıkmaya başlıyor, dudaklarını yalıyor ve sonra birleştiğimiz yere bakarken alt dudağını ısıyor, siyah saçları yüzüne düşüyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm tüm kirli rüyalar gibi ve gerçekten olduğuna inanamıyorum. Nico Andretti içimde ve bu gerçek.

İçimdeki hassas bir noktaya doğru kayıyor ve ben onun etrafına gelip sikinin etrafında sıkıca kenetlendiğimde kapalı göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar beliriyor.

Nico göğsünün derinliklerinde neredeyse hırıltılı bir inilti çıkarıyor ve içime sıcak bir şekilde boşalmadan önce orgazmım boyunca beni daha sert sikiyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor, kalçalarını birkaç kez daha yuvarlıyor ve zevkle ciyaklamama neden oluyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

Başım hâlâ dönüyor, başımı sallıyorum. Bu hafta kullandığımdan yüzde yüz emin olmasam da kullanıyorum. Düzensiz adetlerime yardımcı olması için alıyorum ama seks yapmadığım için üzerinde çok fazla düşünmüyorum.

Nico rahatlayarak iç geçiriyor ve uzun bir iniltiyle üzerimden yuvarlanıyor. "Bu başka bir şeydi Aurora," diye kıkırdıyor.

Her yerim kızarıyor, yırtık gömleğime bakıyorum. "Bana mı söylüyorsun?" "Yardıma oldu mu?"

Ona boş boş bakıyorum. "Ne?"

"Düşünmek istemediğini söylemiştin. Yardımı oldu mu?"

"*Hiçbir şey* düşünmüyorum," diyorum ve Nico gülüyor, bir elini yüzüne sürüyor.

"O zaman işe yaradı," diye kıkırdıyor.

Artık ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum. "Sanırım bir duş alacağım," diye mırıldanıyorum ve Nico başını sallayarak ön kolunu gözlerinin üzerine atıyor.

Aynada uzun süre kendime bakıyorum, Nico'nun boğazımda bıraktığı izlere, kalçalarımıdaki küçük kırmızı morluklara. Bu gerçekten olmuş muydu?

Az önce Nico Andretti ile mi yattım?

Derin bir nefes alıyorum ve duşu olabildiğince sıcak tutup spreyin altında duruyorum. Neyse ki, en iyi arkadaşımın ağabeyiyle hayatımın en iyi seksini yapmışken zavallı Bruno'yu düşünemiyorum. Bunu aklımdan çıkarabiliyorum.

Çıkmadan önce suyun soğumasına izin veriyorum ve ben bornozla dışarı çıktığımda Nico yatağın kenarında gömleksiz oturuyor, siyah saçlarını ıslak ve sırtından aşağı dökülüyor. Ergenliğimden beri kestirmedim ve muhtemelen tek gösterişli yanımda bu.

Nico bana bakıyor ve ben dudağımı

ısıyorum. "Şimdi ne yapacağız?"

Nico omuz silkiyor. "Bekleriz. Kart oynamayı sever misin?" Hafifçe gülümsüyorum. "Sadece Texas Hold 'Em ise."

"Tam benim kafamda bir kadın," diye şaka yapıyor Nico ama yine de kalbim küt küt atıyor. Mutfığa yöneldiğinde onu takip ediyorum ve midem yüksek sesle gurulduyor.

"Önce sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım," diyor Nico ve masaya oturup buzdolabından çırpılmış yumurta ve jambonlu tost yapmasını izliyorum. "Dante burayı dolu tutuyor," diye açıklıyor.

Kokusu ağzımın suyunu akıtıyor ve Nico gülümseyerek beni izlerken yumurtaları mideye indiriyorum.

"İyi yiyorsun," diyor ama bu başkaları söylediğinde olduğu gibi bir eleştiri gibi gelmiyor.

"Biliyorum, değil mi? Belli oluyor" diyorum, otururken göbeğime bakıyorum.

Nico kaşlarını çatıyor. "İyi yemek bir kadında çekici bir özelliktir." "Öyle mi?" İnanamayarak soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Çok güzelsin Aurora. Bunu bilmelisin," diyor sessizce ve içime bir sıcaklık doluyor, yanaklarımı kızartıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, tam olarak ne söyleyeceğimi bilemeden. Nico artık benimle birlikte olacak değil *ya*. Bunu düşünecek kadar aptal değilim. Ama birlikte yatmış olmamızın bir anlamı var, değil mi? En azından benden etkilendiği anlamına geliyor ve bu da bir şeydir.

Açıkçası bunun anlamı çok büyük ve kaçak olmanın o kadar da kötü olmayabileceğini düşünüyorum, özellikle de Nico esprilerimden birine öyle bir gülüyor ki neredeyse burnundan kahve çekecek.

"Komiksin," diyor, neredeyse suçlayıcı bir şekilde, ben de gülüyorum. "Bu bir iltifat mı?"

"Sanırım öyle," diyor alçak bir ses tonuyla, tabağıma biraz daha yumurta koyarken. Kaşlarımı çatarak tabağı kendimden uzaklaştırıyorum.

"Bir lokma daha yiyemem," diyorum.

Nico kahvaltıdan sonra ben bulaşık makinesini doldururken dışarıya bakıyor. Tüm bunların oldukça evcil olduğunu ve buna alışabileceğimi düşünmeden edemiyorum.

Nico Andretti ile bu şekilde olmaya alışabilirim ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bunu unutmamalıyım.

NICO

I Ben güvenli evin çevresini kontrol ederken Dante'yi ara. "Haber var mı?" Telefonu açar açmaz soruyorum.

"Henüz değil," diye cevaplıyor. "Angelo, Marco'yu otoyolda koşarken gördüğüne yemin ediyor ama partiden sonra onu yakalayamadı, kim bilir."

"Angelo içki içmez," diyorum kaşlarımı çatarak. "Neden ona inanmıyorsun?"

Dante iç geçirir. "Bilmiyorum, karanlıktı, bu yüzden bir tutam tuzla alıyorum sanırım."

Cevap olarak mırıldandım. Sanırım haklı, etrafta oldukça karanlık alanlar vardı, yani çok aydınlık bir alan değilse, Angelo'nun kimi gördüğünü kim bilebilir.

"Güvenli evlerin yerini değiştireceğim. Marco'nun adamları buranın nerede olduğunu biliyor olabilir," diyorum.

"Evet, birkaç yıl önce birlikte çalışmıştık," diye onaylıyor Dante. "Bir süreliğine şehir dışında bir yere yerleşmek en iyisi."

"Taşradan nefret ediyorum." diye inledim.

Dante güler. "Bu bir tatil değil, Nico. Kız nasıl? Francesca onu sorup duruyor." Francesca'nın takıldığımızı bilmesini istemediğimden, "O... i y i," diyerek kendimi korudum. "Benimki nasıl? sinir bozucu küçük kız kardeş?"

"Sinir bozucu," diye şakayla karışık cevap veriyor Dante. "Hayır, o iyiydi. Sadece sen ve arkadaşları için endişeleniyor."

"Marco'nun onun peşinden geleceğini düşünüyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır. Bence Aurora için endişeleniyor ve senin peşinde olabilir. Eminim şimdiye kadar bir araba bulmayı başarmıştır."

"Lanet olsun," diye küfrediyorum. "Pekâlâ, Aurora'yı alıp bu gece yola çıkacağım." "Telefonundan kurtulduğundan emin ol. Ocaklardan birini kullan." "Anlaşıldı."

Telefonu ellerimle kırıyorum ve eve geri dönmeden önce dışarıdaki toprağa bırakıyorum. Aurora masada oturuyor, üzerinde kışını gösteren bir çift bisiklet şortu ve göbek deliğinin üstünden bağladığı bir tişört var.

Ona yukarıdan aşağıya bakmamak için elimden geleni yapıyorum, ama lanet olsun, bu çok zor.

"Dinle Aurora," diye başlıyorum, onu yeni bir güvenli eve götüreceğimi söylemeyi planlıyorum ama dudaklarını ısırtıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Anlıyorum," diyor hızla ve ben ona göz kırpmıyorum.

"Neyi anlıyorsun?"

"Bunun bir daha olamayacağını anlıyorum," diye mırıldanıyor.

"Ne-" Donup kaldım, sonunda anladım. Seksi kastediyor. "Tekrar olmasını istemiyor musun?" Bana bakıyor, alt dudağı hâlâ dişlerinin arasında. "Yani, eğer yapmazsan olmaz," diye idare ediyor.

Ona sırtıyorum. "Yani, ne istersem onu mu alacağım?"

"Hemen hemen, evet," diye onaylıyor ve ben de bir kahkaha atarak eğilip onu burnundan öpüyorum.

"Peki o zaman, sanırım göreceğiz, *principessa*." Duraklıyorum ve yüzüne yayılan bir kızarıklıkla bana bakıyor. "Şehir dışında başka bir güvenli eve gidiyoruz," diyorum ona.

Aurora'nın kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden? Bir sorun mu var? Francesca-"

Başımı hızlıca sallıyorum. "O iyi," diyorum. "Her şey yolunda ama buranın ne kadar güvenli olduğundan emin değiliz. Bir süredir Dante'nin elinde ve Marco nerede olduğunu biliyor olabilir."

Aurora korkmuş görünüyordu ve elimi omzuna koydum.

"Bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin," diyor yavaşça, sakın bir sesle.

Ona gülümsüyorum. "Bu doğru, *principessa*. İzin vermeyeceğim." Ve bunda ciddiyim.

Etrafına, mutfağa bakıyor. "Toplayacak bir şeyim yok," diyor ve ben biraz kıkırdıyorum, içinde bir iğne ve iplik, biraz gazlı bez, daha fazla giysi ve dolapta bulduğum çeyrek boş viski şişesi olan spor çantasını alıyorum.

"Toplandık bile," diyorum ona ve arabaya doğru yola çıkıyorum. Tuvalet molasından sonra o da peşimden geliyor ve Francesca'nın aynı durumda olacağından çok daha itaatkâr davranıyor. Emniyet kemerini bağlıyor ve biz yola çıkarken sessizce oturuyor. Çok fazla soru sormuyor ya da çok fazla gevezelik etmiyor.

Kendimi sıkışmış hissettiğim zor bir durum yerine bunun mini bir tatil olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Aurora iyi bir arkadaş ve *kesinlikle* göz alıcı. Tam benim tipim olduğunu neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum. En azından Francesca bilmediği sürece onunla fiziksel bir ilişkiye başlamaya karşı değilim.

Fiziksel kelimesi önemli. İşimin doğası gereği insanlarla ve özellikle de kadınlarla yakınlaşmam. Aşık olmak bir zayıflıktır ve bunu Dante'ye defalarca söyledim. Mia'yı ele geçiren herkes ona *sahip* olur ve ben bunu kendi hayatım için istemiyorum.

Kimsenin sevdiğim birini alarak bana sahip olmasını istemiyorum ve zaten Francesca ve bir süredir iyi olmayan annemle yeterince sorunum var.

Ailemi düşünmek istemediğim için iç çekiyorum ve Aurora bana yan yan bakıyor. Hava kararmadan önce bu yolculuğun olabildiğince büyük bir kısmını tamamlamak istiyorum, bu yüzden gözlerimi yoldan ayırmıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Aurora soruyor ve ona neden gerçeği söylediğimi bilmiyorum. Belki önümüzdeki bir hafta boyunca yanımda olacak tek kişi o olduğu için, belki de dün gece birlikte uyuduğumuz için. Belki de konuşması kolay olduğu için.

"Annem," diyorum ve Aurora mırıldanıyor.

"Annemi çok düşünüyorum," diyor sessizce.

Ona bir bakış attım. "Sen ve annen yakın mısınız?"

Acı bir kahkaha atıyor. "Ben yedi yaşındayken beni terk etti," diyor. "Benim ve babamın yerine uyuşturucuyu seçti."

"Kahretsin. Özür dilerim."

Aurora omuz silkiyor. "Neyse o." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Babam ben on iki yaşımdayken öldü," diyorum ona.

Aurora başını sallıyor. "Evet, Francesca onu pek hatırlamadığını söylüyor."

Francesca. Aurora ile vakit geçirirken onun kız kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu neredeyse unutuyorum. Ben

ondan sadece altı yaş büyük, ama Francesca'nın yirmi yedi yaşındaymış gibi davranmadığı göz önüne alındığında bir ömür gibi görünüyor. Daha çok on yedi yaşında gibi.

"Ölmüş bir ebeveynin olması seni umursamayan bir ebeveynin olmasından iyidir sanırım," diye mırıldanıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Aurora usulca gülüyor. "Daha önce hiç bu şekilde ifade edildiğini duymamıştım ama sanırım haklısın." Duraksıyor. "Ama babam olmadan asla olmak istemem. Bazen istediğim kadar yanımda olmasa da, sahip olduğum tek şey o."

"Babasının küçük kızı mı?" Sırıtarak soruyorum, o da gülümsüyor.

"Evet, öyle de denebilir," diyor. "Hastaydı ve onun için endişeleniyorum."

Sinirli bir hareketle alt dudağını ısırıyor.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen onu kontrol etmesi için birini gönderirim," diye teklif ettim ve o da bana minnettar bir gülümseme verdi.

"Bu beni daha iyi hissettirirdi."

"Olmuş bilin," diyorum ona ve arkamızdan biri yola çıkıyor. Başta pek önemsemiyorum ama ben bir sonraki çıkışa girdiğimde onlar da giriyor. Kaşlarını çatıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Ama aşağı inmene ihtiyacım var."

"Ne demek aşağı inmek?" diye soruyor, bana boş boş bakarken, başının arkasından tutup onu kucığına itiyorum.

"Biri bizi takip ediyor," diye tısladım. "O yüzden

yerde kal." Aurora şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor ama yerde kalıyor.

Dikiz aynasına bakıyorum ve kurşunların arka camı parçaladığından emin oluyorum. "Lanet olsun!" Arabayı yana doğru savurdum, devam eden bir tırın önüne. Eğer bu göt herif oyun oynamak istiyorsa

Tavuk, tavuk oynayacağız.

TIR kornaya basmaya başlıyor ve ben hızlanıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki kalbim kulaklarımda atıyor ve direksiyonu sağa kırıp şeridime geri dönmeden önce kamyoncunun yüzündeki solgun, korkmuş ifadeyi görebiliyorum. Arkama baktığımda diğer arabanın, eski bir Ford'un yoldan çıktığını görüyorum. Hâlâ yetişmeye çalışıyorlar. Aurora hâlâ yerde, başı kucığımda, saçlarında cam kırıkları var ama ben sadece tek bir şeye odaklanmış durumdayım - bizi buradan canlı çıkarmak.

Yoldan sapıyorum ve şehir merkezine yakın ana yola geri dönmek için bazı tarım arazilerinden geçiyorum. Sonunda Dante'nin sahibi olduğu en yakın otoparka varana kadar kırmızı ışıktaki geçerek trafiğe girip çıkıyorum.

Arabayı içeri sallıyorum ve Aurora yine hiperventilasyon geçiriyor, bu yüzden park ettiğimizde onu nazikçe yukarı çekiyorum. "Her şey yolunda. Biz iyiyiz," diyorum ona, kendim de zor nefes alarak.

"Ne yapacağız?" diye soruyor panikle, saçındaki bardağı silkeleyerek. Yüzünü kesmemeye dikkat ederek birkaç parça koparıyorum.

"Bir araba çalacağız," diyorum kararlılıkla ve dışarı çıkıyorum. Eski bir kamyoneti düz kontak yapıp plakasını başka bir arabanınkiyle değiştirirken şaşkın bir anın ardından beni takip ediyor.

Aurora kamyonete atladı ve ben de arabamdan spor çantasını aldım, küfrederek.

Arabayı geride bırakmaktan nefret ediyorum ama Dante'den her zaman arabayı alıp benim için eve götürmesini isteyebilirim. İhtiyacım olan her şey var! O ve spor çantasındaki kasadan çıkan otuz

bin dolar.

Bu iş için tam olarak para almıyorum ama Dante masrafları karşılamama izin verecek. Şu anda bir araba çalışıyor olsam da, muhtemelen yol boyunca bir tane daha satın almak zorunda kalacağımı biliyorum, ama onu güvende tutmak için ihtiyacımız olan buysa, öyle olsun.

En iyi arkadaşınız için çalışmanın avantajları var.

Tekrar caddeye çıktığımda Aurora bana bakmaya devam ediyor ve otoyola geri döndüğümüzde hala zor nefes alıyor.

"Ne?" Önce ona sonra da yola bakarak soruyorum.

"Bu... gerçekten ateşliydi," diyor boğucu bir sesle. "Yol kafası hakkında ne hissediyorsun?"

Bir kahkaha patlatıyorum. "Sen gerçekten bir şeysin, *principessa*," diye mırıldanıyorum ve sonra tamamen farklı nedenlerle başını kucağıma indiriyorum.

AURORA

Nico'nun üzerinde hâlâ bir çift eşofman var ve bir elimle onu aşağı çekerek serbest bırakıyorum. Ağzımın etrafında sallanıyor, zaten yarı sert ve parmaklarımı onun etrafına koyup tabanını daire içine alırken inliyor.

Seks konusunda o kadar deneyimli değilim, ama eski erkek arkadaşşıma yaklaşık yüz kez oral seks yaptım. O da bunu sekse tercih etmişti.

Eski sevgilimin gerçek bir pislik olduğunu şimdi anlıyorum ama o zaman bunu fark etmemiştim. Bunu Nico ile yaparken daha rahat hissediyorum, bu yüzden dudaklarımı onun etrafına sarıyorum, onu ağzıma alıp nazikçe emiyorum.

Nico altımdan kalkıyor, bir eli direksiyonda, diğeri saçımda. Muhtemelen saçımda hâlâ cam var ama umurumda değil. Böylesine tehlikeli bir durumla ustalıkla başa çıkmasını izlediğim için bacaklarımın arası zaten sıcak ve ıslak.

Nico tam *bir erkek* ve onunla geçirdiğim zaman arttıkça mükemmel olduğu daha da netleşiyor. Ona olan büyük aşkımin onaylandığını hissediyorum.

Ağzımın içine doğru tekrar itiyor, beni hafifçe tıkıyor ve ben onun etrafında boğulduğumda, saçlarımı çekiştirerek alçak bir inilti çıkarıyor.

"Yaklaştım," diye homurdanıyor ve yanaklarımı çukurlaştırıyorum, daha sert emiyorum ve kendimi gevşemeye bırakıyorum, beni yönlendirmesine izin veriyorum.

Dilimin üzerinde nabız gibi atıyor, ağzımı sikerken kısık bir inilti çıkarıyor ve sonra boğazımdan aşağı dökülüyor. Kolayca yutuyorum, üstünden kalkarken gülümsüyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden geriye atıyorum.

"Tanrım," diyor Nico titreyerek ve ben saatte yaklaşık yirmi mil hızla giden bir köy yolunda ilerlediğimizi fark ediyorum.

Kendimi tutamayarak kıkırdıyorum ve Nico dudaklarını yalayarak bana bakıyor. "Bu iyiliğe karşılık veremem çok kötü."

"Oraya vardığımızda yapabilirsin," diye mırıldanıyorum, daha önce hiç olmadığım kadar kendime güveniyor ve arzulu hissediyorum.

"Eminim," diyor Nico sırtarak ve başka bir köy yoluna sapıyor.

Güvenli eve vardığımızda cama yaslanmış uyukluyordum ve Nico kapımı açıp beni hafifçe sarsarak uyandırdı.

"Geldik, *principessa*," diyor usulca ve elini tutup esneye esneye kamyondan iniyorum. Spor çantasını aldı ve anahtarlığındaki çok sayıdaki anahtardan birini kullanarak içeri girdi. Bu bir

Diğerinden daha küçük bir ev, kendi başına, yolun son ayağında uyumuş olmama rağmen belli ki şehir dışında bir yerde.

Sadece bir yatak odası var gibi görünüyor ve tek katlı. Babamın evinden bile daha küçük, ki bu da bir şey ifade ediyor.

"Küçük olduğunu biliyorum," diyor Nico ve ben başımı sallıyorum. "Öldürülmekten iyidir," diye yorum yapıyorum ve Nico gülüyor. "Haklısın. Sadece bir yatak var."

Sırıtiyorum. "Bana uyar. Bana bir borcun yok mu?" Üzerimdeki erkek tişörtünü çıkarıp küçük yatak odasına doğru ilerleyerek soruyorum.

Nico inliyor ve nefesinin altından küfrediyor, spor çantasını bırakıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Nefesim kesildi. Beni bu kadar kolay kaldırıp yatak odasına taşıması, pazularının ve kollarının şişmesi çok seksi. Benim gibi birini taşıyabilecek kadar güçlü.

"Biraz kötü bir kızsın, *principessa*," diye mırıldanıyor, beni yatağa fırlatıyor, gözleri zıplayan göğüslerimde.

Giydiğim bisiklet şortunu çekiştirerek çıkarıyor, ben ciyaklayıp gülünceye kadar kıcımın kenarını ısıtıyor. Başım dönüyor, tüm bu yolculuk boyunca korkunç bir tehlike altında olmama rağmen uzun zamandır hiç olmadığım kadar mutluyum.

"Senin kadar kötü değil," diye takılıyorum ve sonra daha fazla konuşamıyorum çünkü Nico yüzünü seksime doğru itiyor, klitorisimi tembelce yalıyor ve iki parmağını içime sokmak için hareket ediyor. Tıpkı sevdiğimi bildiği gibi parmaklarını yukarı kaldırıyor ve ben de onun adını haykırmaktan kendimi alamıyorum.

"Etrafımda çok sıkı duruyorsun, kötü kız," diye dalga geçiyor. "Bir şeyin seni germesini seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

"Tabii ki biliyorsun," diye mırıldanıyor, sesi neredeyse sert ve sonra klitorisime yapışıyor, sertçe emiyor ve alt midemde zevk oluşmaya başlıyor.

Neredeyse geldim ve boşaldığımda parmaklarını içime sokup çıkarıyor, derin nefesler alıp adını haykırıyor. Nico benden uzaklaşıyor, nefesini tutuyormuş gibi derin nefes alıyor ve sıraya girmeden önce parmaklarını içimden çıkarıyor. Ben hâlâ soluk soluğayken kalçalarımın birine dokunuyor.

"Arkanı dön," diyor. "Kıçını bana karşı sallarken görmek istiyorum."

Hemen dediğini yapıyorum, dönüyorum ve dört ayak üzerine kalkıp kalçalarımı açıyorum. Neredeyse anında içime giriyor ve ben yüksek sesle ve uzun uzun inliyorum.

Şimdi beni bambaşka bir açıdan geriyor ve inlememe engel olamıyorum. Nico homurdanarak beni ileri doğru itiyor ve ben de kendimi yatak başlığına yaslıyorum. Beni sikerken duvara çarpıyor ve komşularımız olmadığına seviniyorum çünkü bizi kesinlikle duyarlardı.

"Becer beni," diye nefes nefese kaldım. "Beni sertçe becer, Nico."

"İkinci kez sormana gerek yok," diye inliyor ve kalçalarını kıcıma çarpıyor, ben tekrar boşalana kadar taşakları klitorisime çarpıyor, onun etrafında kenetleniyorum.

Orgazmım boyunca beni beceriyor ve işinin bittiğini düşündükten uzun süre sonra devam ediyor, sonunda çekiliyor ve tüm kıcıma ve belime dökülüyor.

Biraz sızlanıyorum, içeri gelmesini istiyorum ama gömleğini çıkarıp beni temizlediğinde şikayet etmiyorum. Hâlâ nefes nefese, ayağa kalkıyor ve sonuna kadar soyunarak banyoya doğru ilerliyor. Nefesim kesilmiş bir halde arkasından bakakalıyorum, sonra arkasını dönüp başını eğiyor. Parmaklarıyla gel işareti yapıyor ve ben de sırtımdan kendimi alamayarak yataktan kalkıp ona

katılıyorum.

Duşta, onu hiç görmediğim kadar çok görebiliyorum, göğsündeki hafif sa tozunu ve

Karnı, aleti bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor. Bakmamaya çalışıyorum, onun yerine yüzüne bakıyorum, ama bu daha iyi değil.

O kadar *muhteşem* ki bu beni geriyor. Beni zaten çıplak gördüğünü, Tanrı aşkına daha yeni içime girdiğini biliyorum ama yine de bir şekilde kendimi mahcup hissediyorum. Ellerimle karnımı örtüyorum ama Nico fark etmemiş gibi görünüyor, eğilip burnumu öpüyor, sıcak suyun altında inliyor. Saçımı ıslatmama izin vermek için kenara çekiliyor ve sonra bir bakıyorum elleri saçlarımda, şampuanla köpürtüyor. Saçlarım kıcımlı sıyracak kadar uzun ve hepsini yıkıyor, kafa derime masaj yapıyor.

Saçlarımı durulamak için başımı arkaya eğdiğimde "Çok güzelsin," diye mırıldanıyor ve ben ona baş aşağı bakarak gözlerimi kırıştıyorum.

"Öylesin," diyorum ve o gülüyor.

"Güzel miyim?"

"Çok," diye onu temin ediyorum ve Nico yine kıkırdarak başını sallıyor. "Teşekkürler, sanırım. İltifat kabul etme konusunda pek iyi değilsin." "Sen de öyle."

"Sen öyle diyorsun. İltifat kabul etme konusunda harikayımdır," diye savunuyor. "Seninki garip bir iltifattı. Genelde yakışıklı olduğumu söylerler."

"Yakışıklısın," diye katılıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor sırtarak.

"Biliyorum." Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum.

"Orada ego yok."

"Çok fazla ego var," diyor kolayca ve ben de karşılık olarak gülüyorum.

Nico önce bitiriyor ve duştan çıkıp bornozunu giyiyor. Uzun saçlarımdan bakımını bitirdikten sonra ben de aynısını yapıyorum. Terasa çıktığımda dışarısı karanlık, ağzında sigarasıyla Nico'yu izliyorum.

"Sigara içiyor musun?" Ben soruyorum.

Bana bakmak için başını çeviriyor. "Öyle mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Liseden beri değil." Gülüyor ve başını sallıyor. "Sanırım ağzımdaki sigara hissine bağımlıyım ama neredeyse hiç yakmıyorum. Sağlıklı bir alışkanlık değil ve tamamen bırakmak için çok uğraşıyorum. Doğru bir fikre sahipsin."

Nico'yu bir aşağı bir yukarı süzmekten kendimi alamıyorum. Beni bu fiziksel ilişkinin ötesinde istemediğini biliyorum, ama bundan zevk alıyorum.

Evet, ona karşı bir şeyler hissediyorum, ama aynı zamanda, elde edebileceğim tek şeyin bu olduğunu da anlıyorum. Benim gibi kızlar erkeği sonsuza kadar elde edemezler. Kısa bir süreliğine elde ederler.

Bununla başa çıkabilirim. Tamam mı?

NICO

"T İşte bu kadar," diyor Aurora. "Artık resmileşti."

Kahvemden başımı kaldırıyorum. Buzdolabının önünde duruyor, benim tişörtlerimden birini giymiş, kışının kıvrımı dışarıda ve ben utanmadan ona bakıyorum.

Ne de olsa şu anda evcilik oynuyoruz, o yüzden bana izin var, değil mi?

Eve döndüğümüzde her şey değişecek ama şimdilik....

"Kıçıma bakmayı bırak ve beni dinle," diyor sinirli bir şekilde ve ben gülüyorum. "Tamam, *principessa*. Sorun nedir?"

"Resmi olarak tüm gıda ürünlerimiz tükendi," diyor öfkeyle. "Bir tedarik çalışması yapmalısınız."

"Gerçekten mi? *Her şeyimiz* bitti mi?"

"Diğer yer kadar iyi stoklanmamıştı," diye itiraz ediyor ve ben de ayağa kalkıp onun arkasında durarak buzdolabına bakıyorum.

Haklı, içinde çeşniden başka bir şey yok.

"Akşam yemeğinde ketçap yiyemeyiz," diyorum. "Sanırım bu sabah son yumurtaları kullandık?"

"Senin hatan, en iyi yumurtayı sen yapıyorsun," diye homurdanıyor ve ben eğilip başının tepesini öpüyorum.

"Akşam yemeğinden önce dışarı çıkıp biraz daha malzeme alacağım. Merak etme." Aurora bana baktı. "Bana çok iyi bakıyorsun."

Sevimli görünüyor ve ilk kez burnunun üzerinde yürüyen çiller olduğunu fark ediyorum. Kalbim sıkışıyor ve başka tarafa bakıyorum.

Yeni güvenli eve varalı dört gün oldu, araba takibinden bu yana dört gün geçti ve sanırım her şey oldukça güvenli. Marco ilk güvenli evden beri bizi takip etmesine rağmen nerede olduğumuzu bilmiyor.

Dudağını ısırıp buzdolabına bakarken ona "Her şey yoluna girecek," diyorum.

Gülümseyerek bana dönüyor ve ben de ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Biliyorum," diyor nazikçe. "Sen biraz dinlen, ben birazdan dönerim," diyorum ona. "Özel bir isteğin var mı?" "Ekmek ve fıstık ezmesi," diyor hevesle. "Fıstık ezmeli sandviçleri özledim."

Gülüyorum. "Yeterince adil. Peki ya çikolata?"

"Nutella," diyor.

"Haklısın," diye düşündüm ve bira ve ihtiyacımız olabilecek diğer malzemelerle birlikte

yakındaki bir not defterine karaladım.

Kapıda bana el sallıyor ve nefesim göğsümde düğümleniyor. Ya bu onu son görüşümse?

Onu mu? Ya Marco ya da adamları bir yerlerde saklanıp benim evden çıkmamı bekliyorlarsa? Kapının önünde duruyorum. "Giyin," diye bağıryorum. "Benimle geliyorsun." Bana göz kırpmıyor. "Ben *ne* oluyorum?"

"Benimle geliyorsun," diyorum ona, içeri girerken. "Sana gerçek kıyafetler de alacağız ama şimdilik bu eşofmanları ve kapüşonlu tişörtü giy, saçlarını da bir şapkanın altına koy."

"Çok fazla saç var," diye söyleniyor ama hiç şikâyet etmeden dediğimi yapıyor. Çok sevimli görünüyor, her şeyi gizlemiş ve elinden tutup arabaya götürmeden önce burnunu tekrar öpüyorum.

Köşedeki markete gittiğimde kendimi güvende hissetmiyorum, halka açık bir yerin daha iyi olacağını düşünüyorum, bu yüzden kaldığımız küçük kasabanın ilerisindeki büyük bir markete gidiyorum.

"Neden seninle gelmemi istedin?" diye soruyor, ses tonunda bir tuhaflık var. "Belki seni özlerim," diye mırıldanıyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor sırtarak.

"Hayır," diye itiraf ediyorum gülererek. "Sadece Marco'nun dışarıda bekleyen biri olabileceğinden endişelendim. Seni koruyabilmek için yanımda olmanı istiyorum."

"Elbette," diye mırıldanıyor ve bir an için bana gerçekten kızgın olduğunu düşünüyorum, ama sonra gülümsüyor ve her şey bitiyor.

Aurora gerçekten de çoğu şeyi sakın karşılıyor ve Francesca'dan düşündüğümünden çok daha farklı olduğunu fark ediyorum.

İçeri giriyoruz ve o bir el arabası kapıyor, ben arkasından giderken onu itiyor. Gerçekten gülünç miktarda alışveriş yaptık.

Aurora da birkaç kıyafet seçiyor, biraz gülümsüyor ve satın aldıklarından birkaçını bana göstermiyor ve ben sadece iç çamaşırı bazlı olmalarını umuyorum.

Kıyafetleri de dahil olmak üzere toplamda neredeyse beş yüz dolar ediyor ve hepsini arabaya yüklüyoruz. Etrafta şüpheli kimse yok ve kimse bize gözünü bile kırpmıyor.

Belki biraz paranoyakça davranıyorum ama biri sizi öldürmeye çalışırken çok dikkatli olamazsınız, değil mi?

Eve döndüğümüzde, ben yiyecekleri boşaltıyorum ve o üstünü değiştirmek için yukarı çıkıyor, küçük bir string bikini ile geri geliyor.

Uzun bir süre ona bakıyorum, aletim eşofmanımın içinde zıplıyor, o da saklamaya çalışıyormuş gibi elini karnında gezdiriyor.

"Bu çok fazla, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Başka biri seni bunun içinde görürse kesinlikle çok fazla olur," diye homurdanıyorum, ona doğru yürüyorum ve kışını avuçluyorum.

Ciyaklıyor ve arka kapıya doğru benden uzaklaşıyor. "Havuzu iyi değerlendirmek istedim."

Ah, havuz.

Evimizdeki havuzu her zaman sevdi, Francesca ile orada saatler geçirdi, ikisi de yaz boyunca bronzlaştı.

"Ben buralardayken havuzda bunu giyebileceğini düşünmen çok komik," diye mırıldanıyorum. Gülüyor ve havuza doğru koşarak gülle atar gibi derinlere dalıyor.

Ona gülüyorum ve kıyafetlerimi tamamen çıkarıyorum, çıplak yüzüyorum ve sanki bir köpekbalığıymışım gibi onu havuzda kovalıyorum.

Onu yakalayıp üstünü çözene, ağzımı önce bir meme ucuna, sonra diğerine dolayana kadar her şey eğlence ve oyundan ibaretti. Suyun altında kıvranıyor, bacaklarını belime doluyor

ve ona doğru ittim.

Havuz seksi o kadar da abartıldığı gibi değil, ama onunla sadece öpüşmek, iki genç gibi kuru kuru sevişmek güzel. Uzun zamandır bir kadınla bu kadar zaman geçirmemiştım, çoğunlukla bir ila üç gecelik ilişkilerdi.

Yani bu kadar zaman alışılmadık bir şey ama itiraf etmeliyim ki onun vücudunu tanımak, onun da benimkini tanınması güzel bir şey. Birbirimizin tetikleyicilerini tanımak eğlencenin bir parçası, gerçekten.

Etrafımdaki sargıları çözüp havuzdan çıkıyor ve aldığı bir plaj havlusunun üzerinde yere uzanıyor.

"Bugün hava çok güzel," diyor ve ben homurdanarak kendimi havuzdan çıkarıp ona doğru sürünüyorum. Hâlâ üstsüz ve ben onun dolgun göğüslerine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yaklaştığımda, altının bir tarafını çözüyorum ve onu altımda çıplak bırakıyorum. Yanında omzumun üzerine uzanıyorum, alt dudaklarının arasında boş boş oynuyorum, başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

Nefes nefese kalıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve kalçalarını açıyor, meme uçları gökyüzüne doğru yükseliyor. "*Principessa*," diye mırıldanıyorum. "Ne istiyorsunuz?"

"Beni boşaltmanı istiyorum," diye sızlanıyor ve vücuduma bir sıcaklık yayılıyor. Şu anda ona doğru mızraklamak istiyorum, kalçasına karşı elmas kadar sertim, ama Aurora ile birlikte olmanın eğlencesinin bir parçası da onun ne kadar hassas olduğu, onu ne kadar kolay boşaltabildiğim.

Parmaklarımı sıcaklığının içinden geçirip birkaç tanesini içine kaydırıyorum ve adımı inliyor.

Artık bekleyemiyorum, onu boşaltamıyorum çünkü taşaklarım ağrıyor ve kalçalarımı ona doğru yuvarlamaya devam ediyorum. Bu yüzden sıraya giriyorum, vücudunu kendi vücudumla kaplıyorum, göğsüm meme uçlarına sürünüyor ve içine kayıyorum. Onu sert ve kaba bir şekilde beceriyorum, kendi orgazmımı kovalamaktan başka bir şey yapmaya zahmet etmiyorum ve bir süre onunla alay ettikten sonra, o kadar sıcak ve kaygan ki neredeyse ondan kayabilirim.

Geldğinde etrafımda kenetleniyor ve tırnaklarını sırtıma geçiriyor. Akrilik etimi ısıırıyor ve ben tıslayarak boynunu ısırarak için eğiliyorum. Sevgililerimi işaretlemeyi hep sevmişimdir ama Aurora ısırıkları çok iyi alıyor, her birinde inliyor.

İçine boşalmadan önce onu orgazmı boyunca beceriyorum ve Aurora ona doğru çöktüğümde mutlu bir şekilde iç çekiyor, kendimi ön kollarımla tutuyorum.

"Ne kadar güzel bir gün," diyor tekrar ve ben gülerek yüzünün yan tarafını öpüyorum. "Şimdi, aldığımız o pahalı yiyeceklerden biraz pişirmeme ne dersin?" diye soruyorum.

"Mükemmel," diyor bana sırtarak ve kalbim açıklayamadığım nedenlerle boğazıma düğümleniyor. Aurora Costa'ya karşı dikkatli olmam gerektiğini düşünüyorum.

AURORA

İ masaya oturup Nico'nun yemek pişirmesini izleyeceğiz.

"Yemek yapmayı hiç öğrenmedim," diye itiraf ediyorum. "Bütün yemekleri babam yapardı." "Su kaynatamıyor musun?" diye soruyor bana alaycı bir şekilde.

Öfkelendim. "Kutulu şeyler yapabilirim," diye itiraz ediyorum.

İnliyor. "Bunu söylediğinde İtalyan ataların mezarlarında yuvarlanıyor olmalı." Gülüyorum.

"Belki de."

Nico oturma odasına dağılmış kıyafetlerime bakıyor. "Sen de mi temizlik yapmıyorsun?"

Surat astım. "İstiyorum ama bir türlü fırsat bulamadım." Gülümsüyorum. "Bacaklarım hala çalışmıyor."

Sırıttır. "Sevimli olduğun için şanslısın." Duraklıyor. "Bütün eşyalarını toplamanı istiyorum. o çantalardan birinde. Buradan ne zaman kaçmak zorunda kalacağımızı asla bilemezsiniz." "Sence hâlâ bizi arıyor mudur?"

"Dante'yi aramam gerek," diyor ve ocağı açık bırakıyor. "Benim için ona göz kulak ol. Sadece birkaç dakikada bir karıştır."

Terasta telefonla konuştuğumu duyabiliyorum, burun deliklerinden çıkan dumanı görebiliyorum. "Haber var mı?" diye soruyor ve Dante cevap verirken duraklıyor.

Beni endişelendirdiği için dinlememeye çalışıyorum, onun yerine Nico'nun üzerinde çalıştığı domates sosunu karıştırmaya odaklanıyorum. Soğan ve sarımsak gibi nefis kokuyor.

Bir sürü taze malzemesi var. Ben olsam sadece corndog ve tavuk nugget alırdım, bu yüzden bir şefle çalıştığım için mutluyum.

Nico içeri girer, yüzü bomboştur.

"Ne oldu?" Ocaktan uzaklaşarak endişeyle sordum.

Hemen cevap vermiyor, onun yerine makarnayı süzgeçten geçiriyor. "Her şey yolunda," diye beni temin ediyor ama sesi her şey gerçekten yolundaymış gibi çıkmıyor. "Nico," diyorum uyarıcı bir ses tonuyla. "Bana yalan söyleme."

İç çekerek bana bakıyor. "Marco'yu henüz bulamadılar. Angelo ve Dante onu bulmak için birlikte çalışıyorlar ama henüz bir haber yok. Arabasını eski güvenli evin yakınlarında terk edilmiş halde bulmuşlar. Bizi takip eden oydu."

Sanırım bu kadarını biliyordum, ama yine de yüzümün rengi soldu.

"Bunun nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum, bunun doğru olmasını umarak.

"Nico beni temin ediyor ve sosu makarnanın üzerine döküp masaya koyuyor. Kendime biraz kaşıklıyorum ve bir parça sarımsaklı ekmek alıyorum.

Nico gerçekten harika bir aşçı ama bunun bir önemi yok çünkü her şeyin tadı bana karton gibi geliyor. Stresli ve endişeliyim ve bu gece yine kabuslar göreceğimi biliyorum.

Güvenli evlerde kalmaya başladığımızdan beri her gece içiyorum, ter içinde uyanıyorum ve Nico'yu uyandırmamak için tuvalete koşuyorum.

Bir dilim daha sarımsaklı ekmek için uzandığımda kendimi biraz titrerken buluyorum ve Nico elimi tutuyor.

"Aurora," diyor kararlı bir şekilde. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Deniz yeşili gözlerine bakıyorum ve ona tüm kalbimle inanıyorum, nefes alışım ve kalp atışım yavaşlıyor.

Nico bana yalan söylemez. Bu konuda değil.

Yemeğimizi bitiriyoruz, havuz ve aldığımız şeyler hakkında boş boş sohbet ediyoruz. Yine, son derece evcil hissettiriyor ve tekrar güvende olduğumuzda bunu özleyeceğimi biliyorum.

Şimdi düşünüyorum da, Nico'nun evde onu bekleyen, onun için endişelenen bir kız olmadığını nereden bilebilirim ki?

"Nico," diyorum, ona sormak niyetiyle ve bana bakıyor. "Sen..." Ama cümlemi bitiremiyorum. Ya hayır derse? Ya evet derse? Başımı sallıyorum. "Boş ver."

"Ne oldu, *principessa*?" diye soruyor ve ben yine de bir cevaba ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

"Sadece kız arkadaşın olup olmadığını öğrenmek istemiştin," diyorum kendimi aptal ve küçük hissederek. Nico yüksek sesle ve açık bir şekilde gülüyor. "Kesinlikle yok."

Ona merakla bakıyorum. "Gerçekten mi? Sen bilmiyor musun?"

"Ünümü biliyorsun Aurora. İlişkilere girmedigimi biliyorsun."

Mırıldanıyorum. "Bunu söylediğini duysa deliye dönecek bir kız arkadaşın olmadığı anlamına gelmez," diye takılıyorum ama ciddiylim. Başka biriyle görüşüp görüşmediğini bilmek istiyorum.

"Belki," diye kabul ediyor, sırtarak. "Ama ben istemiyorum. Şu anda değil." Uzun bir süre bana bakıyor. "Peki ya sen? Evde biri var mı?"

"Francesca sana bundan bahsetmez miydi sanıyorsun?"

Omuz silkiyor. "O senin sırlarını saklar."

"Öyle mi? Benim için yeni bir haber," diye mırıldanıyorum ve Nico hâlâ bana bakıyor. "Soruma cevap vermedin."

"Gerçekten bir erkek arkadaşım olduğunu mu düşünüyorsun? Benim mi?"

"Neden yapmayasın ki? Böyle görünüyorsun," diyor bıkkın bir sesle. "Yapmam," diyorum basitçe. "Gerçekten uzun zamandır yapmadım."

Nico hâlâ dikkatle bana bakıyor. "Güzel," diye mırıldanıyor.

"Neden sordunuz Bay Andretti?" Alaycı bir tonda soruyorum. "Kıskanır mıydınız?"

"Çok," diye itiraf ediyor, utanmış gibi bir an gözlerini kaçırıyor. "Sanırım ben bölgeciyim." "Ben de" diye itiraf ediyorum. "Bu yüzden bilmek istedim."

"Şey, sadece siz varsınız, *principessa*," diyor usulca ve kalbim birkaç atış atlıyor. "En azından şimdilik."

Kaşlarını çatıyorum. *Şimdilik*.

Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum. İlk fırsatta beni terk edeceğini, bunca zamandır benimle sıkışıp kaldığını biliyorum. Benden kurtulmak için sabırsızlandığını da biliyorum.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyorum. "Sanırım tatlıyı atlayacağım."

Nico kaşlarını çatıyor. "Ama sana tuhaf doğum günü pastalı dondurma aldım." Ona gülümsüyorum. "Belki yarın."

Yatak odasına doğru yürüdüm, kolayca uykuya dalmayı bekliyordum ama Nico gelene kadar dönüp durdum.

beni kollarıyla sarıyor. Mağazadan aldığım küçük bir geceliği giydim ve parmakları dantelin üzerinde geziniyor.

Saçlarımın arasında mırıldanıyor, başımın tepesini öpüyor ve sonra kollarına sarılıp uykuya dalmak çok kolay oluyor.

Nico yatağın ucunda durmuş bana bakıyor, karanlık odadaki gölgeler yüzünü kapattığı için onu tam olarak göremiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Esneyerek, gerinerek ve doğrulup oturarak soruyorum. "Neden yatağında değilsin?" "Uyuyamadım," diye mırıldanıyor ve sesinde bir sorun var, içinde sıvı bir şey var. Boğazını.

"Nico?" Sesleniyorum, aniden korkuyorum, aniden her yerim üşüyor ve ısınmak için ellerimi kollarımda gezdiriyorum. Bunun yerine, tüylerim diken diken oluyor.

"Uyumaya devam et. Böylesi daha kolay olur" diyor, bana yaklaşarak ve yüzüne baktığımda ay ışığı tam yüzümde parlıyor.

Nico'nun deniz yeşili gözleri yerine Marco'nun yoğun mavi gözleri bana bakıyor, ama en kötüsü bu bile değil. En kötüsü de tıpkı Bruno'nunki gibi alnından bir çizgi halinde kan akması ve mavi gözlerinden birinin kanla dolması.

"Sadece gözlerini kapat," diyor, sesi hala kanla karışık sıvı gibi. "Yakında bitecek."

Kanlı bir çılgılık atarak uyanıyorum ve bu sefer bunu Nico'dan saklayamıyorum çünkü beni sakinleştirmek için kollarını bana dolamak zorunda kalıyor.

Her yerim titriyor.

"Ne oldu? *Principessa*, sorun nedir?" diye soruyor. "Bir rüya," diye nefes alıyorum, soluk soluğa. "Kötü bir rüya."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bunca zamandır bu kötü rüyaları mı görüyordun?" Yavaşça başımı sallıyorum, geniş ve korkmuş olması gereken gözlerle ona bakıyorum.

"Beni hiç uyandırmadın," diye suçluyor. "Seni rahatsız etmek istemedim," diye fısıldıyorum.

Nico beni kendine çekiyor, ben de yüzümü göğsüne gömüyorum. "Beni asla rahatsız etmiyorsun," diyor şiddetle.

"Her zaman üzgünüm, her zaman ağlıyorum," diye göğsüne yaslanıp hıçkırıyorum. "Her zaman benimle ilgilenmek zorundasın. Her zaman bunu yapmak zorunda kalmanı istemedim."

Ona yük olmak istemediğimi, eğlenceli ve hafif olmak istediğimi ve bana aşık olmasını istediğimi söylemiyorum, ama bunların hepsi de doğru.

Kendi hıçkırıklarımda boğuluyorum ve Nico uzaklaşıp yüzüme bakıyor.

"Bana bak, *principessa*," diye emrediyor ve ben bunu yapmıyorum, o da bir eliyle çenemi tutuyor ve tüm hayatımın değiştiği gece yaptığı gibi beni ona bakmaya zorluyor. "Güvendesin. Yanındayım" diye söz veriyor.

Sakinleşmek için burun deliklerimden derin bir nefes alıyorum ve ağızımdan üflüyorum. Nico da benimle birlikte yavaşça nefes alıyor ve sonunda sakinleşmeye ve titremeyi bırakmaya başlıyorum. Nico beni kollarına geri çekiyor ve kendimi bitkin hissediyorum, sanki günlerdir uyumamışım gibi

ve sanırım tüm bu kabuslar yüzünden.

"Ne zaman kötü bir rüya görürsen beni uyandır," diye mırıldanıyor. "Seni güvende tutmak için buradayım, kendi anılarından bile."

Tatlı sözleriyle kalbim ağrıyor ve göğsüne sokuluyorum. Asla uyuyamayacağımı düşünüyorum ama güçlü kolları, geniş göğsü ve kalp atışlarının sesi arasında kolayca uykuya dalmayı başarıyorum.

NICO

I Marco'nun kendini yakalatmayacağını ve benim onun peşinden gitmem gerektiğini giderek daha iyi anlıyorum. Kendime bunun sebebinin güvenli evlerde sıkışıp kalmak ya da eve döndüğümde arkamı kollamak istememem olduğunu söylüyorum ama içten içe bunun böyle olmadığını biliyorum.

Aurora'ya yaptıkları için onu kendim öldürmek istiyorum. Onu birçok yönden kırdı ve o o kabuslardan sonra daha sönük görünüyor.

Zeki bir genç kıza korkacağı bir şey verdi ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Aurora'ya karşı bir şeyler hissettiğim için değil. Bu mümkün değil. Kadınlara karşı bir şey hissetmem ama onları korumayı severim. O benim küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı, bu yüzden tabii ki onu korumak istiyorum. Francesca onsuz kaybolurdu, gerçekten.

Kardeş gibiler.

Aurora hala uyurken kalkıp eşyalarımızı topluyorum, tüm kıyafetlerini kaldırıyorum ve bizim için bazı atıştırılmalıkların yanı sıra orijinal spor çantasında gelen ilk yardım çantasını da paketleniyor. İhtiyacımız olursa bir çıkış yolumuz olsun istiyorum.

Dante'yi arıyorum ve dördüncü çalışta telefonu açıyor. "Neden beni bu kadar erken arıyorsun?" diye inliyor.

"İki gündür senden haber alamıyorum," diye çıktım.

Dante'nin kaşlarını çatıldığını duyabiliyorum. "Söyleyecek pek bir şey yok," diyor. "Marco'yu hâlâ yakalayamadılar. Arabayı bulduğumuzdan beri ondan hiçbir iz yok."

"Bunu çözmemiz gerekiyor," diyorum iç çekerek. "Sonsuza kadar burada sıkışıp kalamam." "Buraya gelebilir," diye teklif ediyor Dante. "Mia ve benimle kalabilir."

Bunu hiç düşünmemiştim. Aurora'yı eve götürüp Dante, Mia ve Francesca ile kalmasını sağlayabilirim. Bunu tek başıma yapmak zorunda değilim.

Ama ona bakıyorum, yatağında huzur içinde uyuyor, parmakları yastığının etrafında kıvrılmış ve Dante'ye bunu yapacağımı söylemeye dilim varmıyor.

"Ondan hiç iz yok mu?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor. "Esposito'ların evinin her yerinde ve Barones'lere ulaşabildiğim kadar yakınımada adamlarım var."

"Onu koruyorlar mı?"

"Resmi olarak değil," diye iç geçiriyor Dante. "Ama evet, kendi adamlarını koruyacaklar, büyük

olasılıkla onun yakalanmasını önleyecekler."

Nefesimin altında küfrediyorum. "Yani, bu arada, sadece beklemek zorunda mıyız?" "Dediğim gibi, onu buraya getirin," diyor Dante, bıkkın bir sesle.

"Ben hallederim," diyorum, kendimden o kadar emin olmasam

da. "Sorun nedir, Nico? Ondan hoşlanıyor musun yoksa?"

Alay ediyorum. "Saçmalama. Sadece onunla sıkışıp kaldım, hepsi bu."

Telefonu kapatıp kahvaltı hazırlamaya başlıyorum ama Aurora uzun süre mutfığa gelmiyor.

Geldiğinde de tabağını alıp yatak odasına dönüyor ve kapıyı kapatıyor.

Uzun süre kapalı kapının önünde duruyorum, kapı tokmağına bakıyorum ama çevirmiyorum.

Dün gece gördüğü rüya yüzünden hâlâ üzgün mü? Bana bundan bahsetmedi, sadece korkunç olduğunu, o geceye ait anılarla dolu olduğunu söyledi.

Altı gündür yeni güvenli evdeyiz ve ben sabırsızlanmaya başladım. Marco'nun peşimizden gelmesini istemiyorum ve gelebileceğini düşünüp duruyorum.

Elimi kapı koluna koyup açıyorum ve Aurora uzanmış, yanındaki komodinin üzerindeki tabağa zar zor dokunuyor. Tavana bakıyordu.

"Benimle kalmak zorunda olduğun için üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle.

"Siktir." Bunu duydu mu? "Demek istediğim bu değildi, Aurora..." Sözümü kestim. Başka ne demek istemiş olabilirim ki? Pisliğin teki gibi konuştum.

"Neden beni eve götürmüyorsun?" diye sorar. "Babamın hâlâ bağlantıları var. Bazı iyilikler isteyebilir..."

Yatağın kenarına oturup ona doğru bakıyorum.

"Bunu sonuna kadar götürmek istiyorum Aurora."

"Neden? Yapmak zorunda değilsin," diyor inatla ve elimi baldırına koyduğumda geri çekiliyor. "İstiyorum," diye ısrar ediyorum, o da alay ederek yan dönüyor.

"Bana numara yapmana gerek yok, Nico. Bunun ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Biraz sinirlenerek soruyorum. "Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum."

"Sadece eğleniyorsun," diyor kesin bir dille. "Ve eve döndüğümüzde her şey bitmiş olacak."

"Güvende olacaksınız," diyorum, "biz neyiz" muhabbetine girmek istemediğim için.

"Evet," diyor. "Güvende olacağım. Bu gece kanepede uyuyacağım," diyor ve hala dolu olan tabağını çöpe boşaltmak için ayağa kalkıyor.

"Kahretsin," diye tekrar küfrediyorum, elimi saçlarımda gezdirirken o havuzun olduğu terasa doğru yürüyor. Belli ki biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var ve ben de bunu ona vereceğim.

Silahlarımı kamyonetin koltuğunun altından çıkarmak için kısa süreliğine arabaya gidiyorum ve onları oturma odasında temizlemeye başlıyorum. Aurora yakın zamanda benimle konuşmayacak gibi görünüyor.

Ama gerçekten, ne bekliyordum ki? Ona bağlı olduğumu söylediğimi duydu. Herkesin duyguları incinir. Özür dilemeliyim. Sözlerimle duygusuz davrandığım için incinmemeli.

Özür dileme konusunda pek iyi değilimdir, özellikle de söz konusu kadınlar olduğunda. Yaklaşık yarım saat sonra inleyerek silahlarımı bıraktım ve dışarı çıkıp bikinisıyla güneşlenen Aurora'yı güneş gözlükleriyle gördüm.

Gözlerim vücudunda geziniyor ama kendimi yüzüne odaklamaya zorluyorum.

Yere yanına oturuyorum ve uzaklaşmıyor, bu yüzden biraz cesaretlendim.

"Aurora," diye sesleniyorum, başını hafifçe eğiyor ve sanırım bana bakıyor. Koyu renk güneş gözlükleri yüzünden tam olarak anlayamıyorum. "Özür dilerim."

"Ne için üzgünsün?" diye soruyor kayıtsızca.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyorum ama anlaşılan bana bunu söyletecek. "Telefonda söylediklerimi duyduğun için özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

"Öyle değil mi?"

"Dante onunla ve Mia'yla kalmanı teklif etti," diyorum sessizce. "Onun yerine seninle kalmak istediğimi söyledim."

"Neden?" diye soruyor, doğrulup kaşlarını çatarak. "Benden kurtulmak varken neden kalmak istiyorsun?"

"Ben... Senden kurtulmak *istemiyorum* Aurora." Tereddütle, kelimelerimin üzerinde tökezleyerek söylüyorum. "Bu tür şeyleri konuşmakta pek iyi değilim."

"Bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım var," diyor kuru bir sesle.

"Burada seninle olmaktan hoşlanıyorum," diyorum sonunda ve bunu söylemek için çok çaba sarf etmem gerekiyormuş gibi geliyor. "Seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum."

"Ve?"

"Ve *ne*?" İnledim.

"Ve sen beni korumak istiyorsun," diyor.

"Seni korumak istiyorum," diye kabul ediyorum. "Bunca zamandır yaptığım şey buydu. Değil mi?" "Doğru," diyor hafifçe gülümseyerek. "Ve bir parçan benimle sıkışıp kalmayı seviyor."

"O kadar ileri gitmezdim," diye mırıldanıyorum ama kucağıma tırmanırken gülümsüyorum, kalp atışlarım yavaşlıyor. Bana kızmasından hoşlanmıyorum, kalbimi hızlandırıyor ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor, suçluluk duygusu kafamın arkasında sıcak.

"Benden hoşlanıyorsunuz Bay Andretti," diye takılıyor ve boynumu öpmeye başlıyor.

Onu ters çevirip ensesini ısırmaya başlamadan önce yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve pek allık kullanan biri değilim.

Tanrı'ya şükür, ondan sonra pek konuşamadı.

Erzakların bitmesi iki hafta sürdü ve Marco'dan hâlâ haber yok. Dışarıda bir yerlerde zaman kolladığına dair endişelerim giderek artıyor. Yeni bir araba alması gerekirdi ve aranan bir adam olduğu için bu belki birkaç gün sürerdi, ama haber alınamayan çok fazla zaman geçti.

Adam hayalet değil, Tanrı aşkına. O Marco Barone ve asabi biri. Şimdiye kadar ses getirmesi gerekirdi.

Her gün Dante'yle konuşuyorum ve sonunda

Francesca'yla da. "Aurora'yla konuşmama izin ver," diyor.

"Senden haber almak da güzel kardeşim," diye mırıldanıyorum.

"Telefonu ona ver," diye tekrar soruyor ve ben iç çekiyorum. "Uyuyor," diyorum ona.

"Ona göz kulak olsan iyi olur," diye bağırıyor. "Ben iyiyim," diyorum düz bir şekilde. "Sorduğun için teşekkürler."

"İyi olduğunu *biliyorum*, ölmeyecek kadar inatçısın ama Aurora... gerçekten berbat bir şeye tanık oldu, Nico. Ona göz kulak olmalısın."

"Öyleyim," diyorum, Aurora'nın kenarında oturup ayak parmaklarını suya daldırdığı havuza bakarak. Gözlerim onun üzerinde ve şu ana kadar yaklaşık bir düzine kez dişlerimle çözdüğüm bikinisinde.

Francesca, "Kalktığında beni arasın," diye ısrar ediyor.

"Pekâlâ, pekâlâ. İyi misin?" Ona soruyorum, gerçekten bilmek istiyorum.

"Ben iyiyim," diyor. "Senin gibi, ölmek için çok inatçıyım." Bir kahkaha attım. "Yeterince adil."

Telefonu kapattım ve havuzda yanında oturan Aurora'ya doğru yürüdüm.

"Francesca onu aramanı istiyor," diyorum ve Aurora bana bakıyor, gözleri parlıyor.

"Arayabilir miyim?" diye soruyor, sanki iznime ihtiyacı varmış gibi, ben de gülümseyip başımı sallıyorum.

"Dante'nin numarasını ara ve onu sor," diyorum ve o da zıplayarak telefonumu bıraktığım çim sandalyeye doğru koşuyor.

O çok tatlı ve bunu düşünmemeliyim. Mutfğa zıplayarak girerken ona gülümsememeliyim.

Ona bu şekilde bakmamalıyım ama başka ne yapabilirim ki?

Dante'ye de söylediğim gibi, artık çok umursamasam da ona saplanıp *kaldım*.

AURORA

"Francesca?" Dante onu telefona verdiğinde soruyorum.

"Aurora! Tanrım, sesini duymak çok güzel," diyor Francesca, neredeyse tiz bir sesle Ciyakla.

Yüzümü buruşturuyorum ve biraz gülerek telefonu yüzümden çekiyorum. "Uzun zaman oldu," diyorum. "Bunca zaman benim sıkıcı, aptal kardeşimle takılmak zorunda kalmaktan ölüyor musun?" diye soruyor.

Önceki geceyi, Nico'nun içime girerken boynumu ısırışını düşünüyorum ve kızarıyorum. "O kadar da kötü değil."

Francesca alay ediyor. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Tek konuştuğu şey amcık ve suç. Sinir bozucu."

Sözleri karşısında yutkundum. Nico bana diğer kadınlar hakkında hiçbir şey söylemedi ama onun ününü biliyorum. Bu kadınlardan bazılarıyla hâlâ görüşüyor olması mümkün mü? Kesinlikle hayır, değil mi?

"Kız arkadaşı var mı?" Etrafta Nico'yu arayarak soruyorum. İçeri girdiği için rahatça konuşabiliyorum.

Francesca homurdanıyor. "Kız arkadaş mı? Deli misin sen? Nico gerçek bir bağlılığın içinde ölüp gitmez."

"Ah," diyorum aptalca, nasıl cevap vereceğimi bilemeden. Francesca'nın Nico'yla takıldığımızı bilmesini istemiyorum. Bu çok garip. Özellikle de nerede durduğumuzu bilmezken. Ya da daha iyisi, biliyorum ama tüm bunların zaman ve mekandaki bu baloncukta olup bittiği gerçeği üzerinde durmak istemiyorum. Tüm bunların, hayatlarımıza geri dönmek için arabaya bindiğimiz anda sona ereceğini. Gerçekliğe.

Francesca, "Bir düzine kadar kız arkadaşı var, sanırım, eğer tek gecelik ilişkileri kız arkadaş olarak düşünmek isterseniz," diyor.

Nico hakkında böyle konuşmasını dinlemekten nefret ediyorum. Onu başka biriyle düşünmek istemiyorum. Ne kadar imkansız olursa olsun, onun sadece benim olmasını istiyorum. Bu yüzden konuyu değiştiriyorum.

"Dante'nin yeri nasıl?"

"Malikane *muhteşem* Aurora," diye övünüyor. "İnanamazsın. Misafir odalarında bile kral boy yataklar var ve yemekler harika. Marisa adında bir şefleri var ve yaptığı tüm İtalyan yemekleri inanılmaz. Tıpkı annemin yemek yaptığı zamanlardaki gibi."

Gülümsüyorum. Francesca'nın her şey yüzünden çok sarsılmış görünmemesine seviniyorum.

Benim de kâbuslar gördüğümü biliyorum ama onun iyi karşılamasına sevindim.

"Peki ya havuz?"

"Tuzlu su," diyor. "Isıtılmış. Bu çok *saçma*, Aurora."

Gülüyorum. "Keşke görebilseydim."

"Sen neden yapmıyorsun? Nico seni buraya getirebilir ve sen de benimle saklanabilirsin."

Durup düşünüyorum. Dante'ye geri dönmek istemiyorum çünkü Nico'yla kalmak istiyorum ama bunu ona söyleyemem.

"Nico etrafta dolaşmanın tehlikeli olduğunu söylüyor. Marco'nun yolda olması gerektiğini söylüyor."

"Evet, sanırım öyle," diyor Francesca, biraz somurtuyormuş gibi bir sesle. "Merak etme. Dante Marco'yu yakalamaya çalışıyor ve kısa süre içinde ölmüş olacak."

Gözlerimi kırıştırdım, biraz şaşırmışım. "Marco'nun öldürülmesini mi istiyorsun?"

"Tabii ki seviyorum. Bruno gerçekten sevdiğim kişiydi, biliyor musun? Beni gerçekten önemsiyordu. Marco beni sadece bir mülk olarak gördü." Sesi biraz titriyor. "Bruno'yu sevdiğim gibi birini sevebilir miyim bilmiyorum."

"Özür dilerim Francesca," diyorum usulca ve burnunu çekiyor.

"Neyse o," diyor kayıtsızca, oysa belli ettiğinden daha fazla kederlendiğinden eminim.

"Yaşadığımız hayat bu, değil mi?"

"Doğru," diyorum açıkça. Yaşadığımız hayattan her zaman hoşlanmıyorum ama o haklı. Neyse o.

"Belki de bir daha asla sevemeyeceğim." Francesca duraklar. "Ya da belki bu hafta sonu Angelo ile öpüşürüm."

Bir kahkaha attım. Francesca'nın moralini hiçbir şey bozamaz. "Hâlâ eski Francesca olduğunu görmek güzel."

"Buna inansen iyi olur bebeğim," diye takılıyor. "Beni daha sık ara, olur mu? Sıkıntıdan patlamak üzere olduğunu biliyorum."

Çim sandalyenin üzerinde bir çift şortla uzanmış olan Nico'ya bakıyorum. Karın kasları vücuduna sürdüğü güneş yağıyla parlıyor.

"Çok sıkıldım," diyorum kuru bir sesle.

Kapattık ve telefonu Nico'ya geri vermek için yanına gittim. Telefonu yere bırakıyor ve güneş gözlüklerinin altından bana bakıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Çok. Francesca her şeyi iyi karşılıyor gibi görünüyor."

Nico homurdanıyor. "Bu kızı hiçbir şey rahatsız edemez. Her şey onun sırtından yuvarlanıp gidiyor."

"Bu sahip olunması gereken iyi bir özellik," diye yorum yapıyorum ve Nico omuz silkiyor. "Keşke ben de öyle olsaydım," diyorum usulca ve Nico kaşlarını çatıyor, uzanıp elimi tutuyor ve beni kucağına çekiyor.

Ellerini kollarımda gezdirene kadar titrediğimi fark etmiyorum. Dışarısı sıcak ama tüylerim diken diken oldu.

"Hey," diyor usulca. "Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin."

"Ben mi?" Bunun doğru olduğundan emin değilim. Şu anda titriyorum, sadece gördüklerimi ve sürekli gördüğüm kabusları düşünüyorum.

"Evet," diye kabul ediyor ve kürek kemiğimi öpüyor. Bu beni tamamen farklı nedenlerle ürpertiyor. "Çok şey atlattın ve hâlâ ayaktasın."

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim, Nico."

"Ciddiydim," diye ısrar ediyor ve beni yüzüne doğru çeviriyor, yüzümün yan tarafını öpüyor, küçük açık ağızlı öpücükler.

Ona yaklaşıyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum, o da ellerini kalçalarımın göğüslerimin dış taraflarına doğru gezdiriyor. Üzerimde sadece bikinim var ve o ustalıklı üstümün arkasını çözerek göğüslerimin serbest kalmasını sağlıyor.

Nico mırıldanır ve bir meme ucunu ağzına almak için öne doğru atılır, dilini tepe noktasında gezdirir

Yavaşça, neredeyse işkence edercesine. Altımda sertleşen ona karşı kalçalarımı öne doğru sallayarak inliyorum.

Gözlerimin içine bakarak uzaklaşıyor. "Çok güzelsiniz, *principessa*. Bunu biliyor muydunuz?"

Bunu bilmiyorum, ama bana o yoğun deniz yeşili gözlerle bakarken, ellerini kıçıma götürüp kalçalarını altımda yuvarlarken ona karşı çıkmaya cesaret edemiyorum. Ereksiyonu ateşli seksime baskı yapıyor ve bikini altımın kumaşı altında kayganlaştığımı hissedebiliyorum.

Nico homurdanıyor ve yana doğru kayıyor, beni sırtüstü çeviriyor, çim sandalye ikimizin ağırlığıyla inliyor.

Bir an panikle kırılacak mı diye düşündüm ama kırılmadı. Pahalı olanlardan biri, bu yüzden endişelenmemeliydim.

Sabırsızlıkla bikinimin alt kısmını kendim çözüyorum ve kumaşı yere atıyorum. Son birkaç haftadır bu bikiniden çok yararlandım ve bunun için minnettarım. Nico'nun beni bu kadar istemesini sağladığına göre sihirli olmalı.

Nico zaman kaybetmiyor, içime kayıyor ve kayması daha kolay çünkü çok ıslağım, onun için çok hazırım.

"Lanet olsun, *principessa*, hep bu kadar sıkı mıydın?"

Yüksek sesle inliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, o tıslayana kadar iç kaslarımı onun etrafında sıkıyorum. Nico eğiliyor ve beni sertçe öpüyor, dilini ağzımın içinde arar gibi kaydırıyor.

Kalçalarını içime doğru yuvarlıyor, göğsü meme uçlarıma sürtünüyor ve tırnaklarını omuzlarında gezdirerek ağzına doğru inliyorum. Kendime engel olamıyorum ve Nico buna aldırıyor gibi görünüyor.

Birkaç gece önce bu pozisyonda olduğumuz son seferde onları bıraktığım için sırtında çizikler var.

"Çok edepsiz bir kızsın," diye homurdanıyor. "Benim için her zaman hazırsın, değil mi?" "Evet, Nico," diye inliyorum. "Sadece senin için. Sadece seni istiyorum."

"Doğru," diye mırıldanıyor, kalçalarını daha yavaş döndürüyor, nefessiz kalana kadar aletini g noktam boyunca sürüklüyor. "Sadece ben, *principessa*. Bunu unutma."

Nasıl unutabilirim? Nico beni böyle isteyen, bana böyle hissettiren tek erkek.

Bana öyle dikkatle bakıyor ki, göğüslerim yerine, vücudum yerine, birleştığımız yer yerine gözlerimin içine bakıyor. "Muhteşem kız," diyor. "Benim güçlü, güzel kızım."

Bana "benim" dediğinde zevkten sarsılıyorum ve birkaç dakika içinde onun etrafında dönmeye başlıyorum, kalçalarımı onun itişlerine doğru yuvarlıyorum.

Nico içime girdiğinde beni tekrar öpüyor, alt dudağımı ısıırıyor ve sonra beni ısırıldığı yeri öpmek için ayrılıyor.

"Özür dilerim, *principessa*. Beni çok sinirlendiriyorsunuz," diye mırıldanıyor ve ben de kıkırdıyorum. "Seni sinirlendirmeme bayılıyorum," diye itiraf ediyorum.

Nico bana bakıyor, bir kaşını kaldırıyor ve kollarının üzerinde yükseliyor, vücudu hâlâ benimkine baskı yapıyor, hâlâ içimde titreşiyor.

"Tabii ki biliyorsun," diyor. "Şu haline bak." Ellerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, iç kaslarım onun etrafında tekrar zayıfça kasılana kadar meme uçlarımda gezdiriyor. Kıkırdıyor ve ağzımı yumuşakça, neredeyse iffetli bir şekilde öpüyor.

"Bakılacak biri değilim," diyorum ve neden birden kendimi bu kadar mahcup hissettiğimden

emin değilim. İltifat almak için balık avlamak istemiyorum ama sanki Nico'nun dudaklarından duymaya açım.

"Sen delisin," diye mırıldandı. "Çok güzelsin, her yönden doğru inşa edilmişsin." Bana sert bir bakış attı. "Sakın bana çirkin olduğunu falan düşündüğünü söyleme."

Yüzüm kızarıyor, gözlerimi kaçırıyorum. "Yani, bazen yapıyorum," diye itiraf ediyorum.

Nico alay ediyor. "Çılgınca," diye tekrarlıyor ve elini yanağıma koyup burnumu öptükten sonra içimden çıkıyor, şortunu aşağıya ittiği yerden yukarıya doğru çekiyor. Ayağa kalkıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor, ben de ayağa kalkıyorum, çırılçıplak, tenim güneş ışığında sıcacık.

Beni oturma odasına götürüyor ve başımı kucağına koyup televizyon izliyorum. Francesca güvenli evde kalmamın sıkıcı olduğunu düşünebilir ama vahşi atlar beni sürükleyip götüremez.

NICO

I Kız kardeşimle görüşmemizin üzerinden iki hafta geçti ve Aurora hala birkaç kabus görüyor ama bu gece özellikle korkunç bir kabus gördü. İkimizin de kanepede uyuduğu yerde, sanki ciğerlerine hava girmiyormuş gibi nefes nefese uyandı.

"*Principessa?*" Sesleniyorum ve bana bakıyor, kahverengi gözleri çaresiz. "Nefes al, bebeğim," diyorum ona,

Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdiğimde beni yansıtmamasını umuyorum. Sonunda yaptı, kahverengi gözleri yüzümü arıyor. "Sorun yok, sadece nefes al."

Dediğimi yapıyor ve sonra kendini kollarıma atıyor, başını omzuma gömüyor ve kucağıma oturuyor.

Uzun saçlarını okşarken kalbim onun için acıyor. "Sorun yok," diyorum ona. "Her şey yoluna girecek."

Sonunda sakinleşiyor, titremesi duruyor ve sonra burnunu çekerek oturuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor, ağlamaktan gözleri kızarmış.

"Özür dilemek için bir neden yok," diye onu temin ediyorum. Kabus hakkında soru sormak istiyorum ama her şeye yeniden başlamasını istemiyorum.

"Sadece iyi uyuyamadım," diye mırıldanıyor, saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak.

Yavaşça başımı sallıyorum. Ben de aynı şeyi söylemek isterdim ama Aurora'nın yanında uyurken bir bebek gibi uyuyorum ve bu beni gerçekten korkutuyor.

Aramıza biraz mesafe koymam gerektiğini düşünüyordum. Biraz fazla bağlandığımı, biraz fazla evcilleştığimi düşünüyordum, bu yüzden Aurora düş almaya gittiğinde, yanmayan sigara rutinim için terasa çıkıyorum. Buna ihtiyaç duymayalı uzun zaman olmuştu.

Dante birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açıyor, sesi sinirli geliyor.

"Nico, beni hep bu kadar *erken* aramak zorunda mısın?"

Kıkırdıyorum. "Özür dilerim, *kaptan*. Sana bir şey sormam gerekiyordu." Dante esniyor. "Sor bakalım. Şimdi kalktım."

"Söylediğin şeyi düşündüm. Aurora'yı oraya nasıl götürebileceğimi, ona ve Francesca'ya nasıl bakabileceğini."

"Öyle mi? Küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşı seni delirtiyor mu?" "Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum. "Sen ne

düşünüyorsun?"

"Bence iniş tehlikeli olabilir. Özellikle de bir süre önce yaşadığınız araba kovalamacası göz önüne alındığında.

Mutlaka başka bir arabası vardır ve sana göz kulak oluyordur." "Şu anda başka bir arabadayım," diye itiraz ediyorum.

Dante homurdanıyor. "Bunun onu durduracağını mı sanıyorsun? İnsanların izini sürmekte her zaman iyiydi, benim

Babam bir ya da iki kez birkaç 'kayıp insanı' bulması için onu tuttu."

"Kahretsin. Haklısın ama yine de deneyebiliriz. O çıldırmaya başladı, ben de öyle."

Bu gerçekten doğru mu bilmiyorum. Aurora ile zaman geçirmekten, vücudunu keşfetmekten ve onunla hayatı hakkında konuşmaktan oldukça memnunum, ama bu başımı belaya sokacak. Hiçbir kadına karşı gerçek duygular beslemedim ve şimdi de beslemeyi düşünmüyorum. Kimsenin bana zarar verecek ya da bana karşı kullanılacak kadar yakın olmasını istemiyorum. Bu kendim için koyduğum bir numaralı ukalalık kurallarından biri.

Dante, "Deneyebilirsin ama ben olsam bir hafta kadar saklanırdım," diye öneriyor.

"Anladım. Teşekkürler, *kaptan*."

Telefonu kapattığımda Aurora arkamda duruyor ve kaşlarını

çatıyor. "Bütün bunlar da neydi? Onu buldular mı?"

Heyecanlı mı yoksa korkmuş mu görünüyor emin değilim, kaşları birbirine yaklaşmış.

"Henüz değil," diyorum hemen ve yüzü rahatlıyor. "Francesca'yla birlikte kalabilmen için seni malikanesine götürmesi konusunda onunla konuşuyordum." Kaşlarını tekrar çatınca duraksıyorum. "O zaman Marco'nun avına katılabilirim, işe yarar hale gelirim."

"Beni koruyacağını söylemiştin," diyor titreyerek. "*Sen* koruyacağını söyledin, Dante

değil." "O seni koruyup kollayacak yeterliliğe sahip," diye karşı çıkıyorum.

Aurora kollarını göğsünde kavuşturarak, "Olmadığını söylemedim ama anlaşma bu değildi," diyor. Kıkırdıyorum. "Şımarıklık yapmayın, *prenses*. Marco'dan bir an önce kurtulmak istiyorum."

"Benden kurtulmak için mi?" diye soruyor, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak.

Kaşlarımı çattım. "Ben öyle bir şey demedim," diye kendimi savunuyorum, her ne kadar en başta Dante'yi aramamın nedeni bu olsa da.

"Öyle de olabilirdi," diye homurdanıyor ve eve geri dönüyor.

"Aurora," diye sesleniyorum. "Bunu konuşmamız gerek. Orada daha güvende olursun."

"Burada güvendeyim," diye ısrar ediyor. "Benimle ilgileniyorsun, Nico. İlk günden beri yanımdasın." "Hâlâ buralarda olacağım Aurora, ama onu bulmak için burada yapabileceğimden çok daha fazlasını yapabilirim."

Dürüst olmak gerekirse, ilk geceden beri durum tespiti yapıp etrafı aramadım bile. Marco'yu aramak için hayatta tanıdığım bazı adamlara ulaşmayalı uzun zaman oldu. Bunun bitmesini istemediğim için mi? Onun benimle kalmasını istediğim için mi?

"Bu tehlikeli," diye savunuyor. "Marco'yu aramak gerçekten tehlikeli, Nico ve senin zarar görmen fikrine dayanamıyorum." Sesi kesiliyor ve onu belinden tutup kollarıma geri çekiyorum.

Hâlâ sert ama bana yaslanıyor, alnı omzumda.

Haklı, tehlikeli ama ben o kadar da endişeli değilim. Aurora için endişeleniyorum. Dante'ye ona bakması için güvenmediğimden değil ama ona benim gibi göz kulak olmuyor. Bunu onun için yapan adamları var ve ona göz kulak olmaları konusunda onlara güvenilebilir miyim bilmiyorum.

"Sadece bir düşün," diye mırıldanıyorum, başının üstünü öperek.

"Bunu düşünmek istemiyorum. Cevabım hayır," diyor kararlılıkla.

"Sonsuza dek burada kalamayız," diye uyarıyorum. "Er ya da geç güvenli evimizi bulacaktır." Hafifçe titriyor. "Buranın öncekinden daha güvenli olduğunu söylemiştin."

"Öyle, *principessa*, ama Marco hâlâ hayattayken hiçbir yer gerçekten güvenli olmayacak." Aurora zorlukla yutkundu. "Dante'nin evinde daha güvende

olacağımı mı düşünüyorsun?"

İç çekiyorum. Orada daha güvende olacağını düşünüp düşünmediğimden tam olarak emin değilim, ama benden ayrı olacaktı ve istediğim de buydu, değil mi?

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Sadece manzara değişikliğinin bizim için iyi olabileceğini düşündüm."

"Hiç sanmıyorum," diyor şiddetle. "Burada, seninle kalmak istiyorum."

Başımı sallıyorum ve o da oturma odasına geri dönüp televizyonu açıyor.

Bugünün kesinlikle hiçbir yere gitmediğini düşünerek inleyerek kanepeye uzandım. Aurora'ya karşı filizlenen hislerim konusunda ne yapacağımı ya da onu benden uzak ve daha güvenli bir yere nasıl götüreceğimi bulamadım.

Ama Aurora televizyonda akılsızca bir şey açıyor ve dudağını ısırarak bana dönüyor, ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bana kızgın mısınız, *principessa*?" diye sordum.

Hafifçe gülümseyerek başını sallıyor ve dizlerinin üzerine çökerek bana doğru sürünüyor. Bacaklarımı daha da açıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Yine edepsiz bir kız mı oluyorsun Aurora?" Alçak bir mırıltıyla soruyorum ve o başını sallıyor, hala sırtıyor, ellerini kalçalarımın gezdiriyor ve ellerini eşofmanımın bel bandına götürüyor. Onları aşağı çekerek yarı ereksiyonumu serin havaya maruz bırakıyor ve ben dudaklarımı yalayarak ona bakıyorum.

Öne ve aşağı eğiliyor, beni ağzına alıyor ve daha ileri götürmeden önce başını hafifçe emiyor, ellerimi saçlarına koyduğumda hafifçe öğürüyor, saçlarını yumruğumun etrafına sarıyor.

Başını aşağı yukarı sallıyorum ve tekrar tıkanıyor, sikimin üzerinde hafifçe boğuluyor ve ben göğsümde homurdanıyorum, taşaklarımın kalktığını hissediyorum.

Aurora'ya asla zarar vermem ama bir yanım onu kontrol etmeyi, ona sevdiğini bildiğim her şeyi yaptırmayı seviyor. Bir seks bebeği gibi kullanılmayı seviyor.

Dilini uzatıyor, düz kısmını alt tarafımda gezdiriyor ve boğazından aşağı döküldüğümde tekrar homurdanıyorum. Yutkunuyor, boğuluyor ve hafifçe öğürüyor, bu da aletimin ağzında nabız atmasına neden oluyor ve boğazımdan düşük bir inilti çıkarıyor.

"Lanet olsun, *principessa*," diye mırıldanıyorum onu kucağıma çekmeden önce ve öğürmekten yüzüne akan gözyaşlarını öpüyorum.

Boğazıma bir şey takılıyor, daha önce hiç akrabam olmayan bir kadına söylemediğim bir dizi kelime ve yutkunuyorum. Ne düşünüyorum ki ben? Ona aşık *değilim*. Onu çok az tanıyorum ve o benim küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı. O yasak bölge ve her zaman da öyle olmalıydı.

Onu itmem gerektiğini biliyorum ama hala solgun görünüyor ve kucağıma kıvrılıp televizyon izlemeye başladığında onu tutuyorum.

Görünüşe göre Aurora Costa'ya birden fazla şekilde bağlıyım.

AURORA

I Nico havuzu temizlerken ben de içeriyi temizleyip süpürüyorum ve kendi kendime ne kadar evcimen olduğumuzu düşünüyorum. Akşam yemeklerini genellikle Nico yapıyor çünkü ben o kadar iyi bir aşçı değilim ama bazen kurabiye ya da kek pişiriyorum. Her hafta reality şov izliyoruz, ikimizin de sevdiği bir program.

ve o geceler genellikle kanepede uyuyakalırız. Eğer orada uyuyakalmazsak, seviştikten sonra birbirimize sarılmış bir şekilde uyuyakalırız.

Nico'nun beni Dante'ye götürmekten bahsetmesinin üzerinden üç hafta, kaçmaya başlamamızın üzerinden de yaklaşık altı hafta geçti ve bundan sonra ne olacağını merak etmeden duramıyorum.

Şu anda neredeyse evli bir çift gibiyiz, birbirimizle nasıl etkileşim kurduğumuz, günlük hayatımızı nasıl yaşadığımız. Biz eve gittikten sonra Nico gidecek mi? Küçük dairesine dönüp haftada üç kızla takılmaya mı başlayacak? Bu fikir bile midemi bulandırıyor. Tabii bugünlerde pek çok şey midemi bulandırıyor.

Son birkaç gündür kendimi iyi hissetmiyorum, koşuşturmanın stresi ve tüm endişeler bana zarar veriyor. Çoğu zaman yemek yiyemiyorum ve hatta kilo kaybediyorum, bu beni mutlu ediyor ama Nico bunu endişe verici buluyor.

En son seviştığımızde ellerini kalçalarımaya koymuş, birleştığımız yere bakarken bundan bahsetmişti. Nasıl zayıfladığımdan bahsetti, ben de onunla dalga geçtim ve beni böyle daha mı çok sevdiğini sordum. Sadece kaşlarını çatı ve başını salladı. Sanırım Nico kıvrımları seven bir adam. Ne şanslıyım.

Nico son zamanlarda Marco'yu bulmaya kafayı takmış durumda, gecenin her saati telefonda. Bu durumun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum ama en azından küçük baloncuğumuzun sürmesini isterdim.

Ona tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşığım ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Her geçen gün daha da derine düşüyorum ve kendime engel olamıyorum.

Nico içeri giriyor, yüzünü buruşturarak şortunu çıkarıyor. "Yosun dolu," diyor. "Şu klordan biraz daha almam lazım. Zaten tedarik zamanı da geldi."

Orada çırılçıplak dururken onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Duşta sana katılacağım," diyorum mutlulukla, ama Nico kıkırdayarak başını sallıyor.

"Şimdi olmaz, bebeğim. İğrenç havuz pisliğine bulandım. Malzemeleri getireceğim, sadece bana bir liste yap." Surat astım. "Seninle gelmiyor muyum?"

"Bu sefer olmaz. Marco hakkında bilgi sahibi olabilecek biriyle buluşacağım ve senin benimle olduğunu bilmesini istemiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum, hala surat asıyorum ama bunun önemli olduğunu fark ediyorum. Marco'nun bulunmasını ve icabına bakılmasını istemediğimden değil. Bizi bulup beni öldüreceğinden korkuyorum, bu yüzden gitmesini istiyorum.

Nico kadar. Biliyorum ki o öldüğünde tüm bunlar sona erecek. Nico ile geçirdiğim her harika gün sadece geçici bir anı olacak ve bu beni korkutuyor.

O duştayken temizliği bitiriyorum ve bulaşıkları yıkarken arkamdan gelip yüzümün yan tarafını öpüyor.

"En fazla bir buçuk saat içinde dönerim," diyor ve ben de başımı sallayıp onu öpmek için dönüyorum. Hızlı ve neredeyse iffetli bir öpücük.

Arabayla uzaklaşıyor ve ben iç çekerek küçük evin etrafına bakıyorum. İçeride yapabileceğim her şeyi yaptım ve Nico olmadan sıkılacağım. Terasa ve havuza açılan sürgülü kapıyı kapatıp perdeleri çekiyorum, kanepede kestirmeyi planlıyorum ama bir şey beni uyanık tutuyor.

Belki koşuya çıkmadan önceki halimize geri dönme düşüncesinden, belki de kendimi yüzde yüz hissetmediğim gerçeğinden, ama kanepede dönüp duruyorum, bir türlü uykuya dalamıyorum.

Sonunda kalkıp daha iyi bir yastık ya da belki daha yumuşak bir battaniye bulmak için çamaşır dolabına doğru yürüyorum, uyuyamamamın sebebinin bu olabileceğini düşünüyorum. Bir şey duyduğumda açık dolap kapısında duruyordum.

Fazla bir şey değil, sadece bir gıcırta, birinin verandadaki döşeme tahtalarına basması gibi küçük bir ses, ama yine de kaskatı kesiliyorum. Nico geri dönüyor olabilir ama nedense içimde kötü bir his var. Sonra kapının açıldığını duyuyorum ve içgüdüsel olarak dolaba girip kapıyı yavaşça kapatıyorum. Nefes almamaya çalışarak elimi kapı kolunun üzerinde tutuyorum.

Nico'nun seslenmesini, "*Geri döndüm, principessa*," demesini bekliyorum, ama hiçbir şey yok ve aniden, sanki başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi, onun Marco olduğunu anlıyorum.

Ya da belki Marco değil ama onun adamlarından biri, beni öldürmek isteyen biri.

İstesem bile nefes alamıyorum. Sessiz olsun diye burun deliklerimden derin, yavaş nefesler alıyorum ama her tarafım titriyor.

Koridorda ayak sesleri duyuluyor ve kalbim göğsümde sıkışarak titremek dışında donup kalıyorum.

Her yerim üşüyor, sanki damarlarımda buz varmış gibi.

"Neredesin, bülbül?" diye sesleniyor biri ve ben kımıldamıyorum. Nefes bile almıyorum.

Bir kapının açıldığını duyuyorum ve irkiliyorum, ama bu kapı değil. Yatak odasının kapısı, tekmelenerek açılmış ve ayak sesleri bana gittikçe yaklaşırken nefesimi tutarak bekliyorum.

Bir an için iyi olduğumu, burada olmadığımı karar verdiğini düşünüyorum ama sonra kapı çekilerek açılıyor ve kapı koluna tutunduğum omzuma bir şey saplanırken çığlık atarak koridora fırlıyorum.

"İşte buradasın," diye nefes alıyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum. Kar maskesi takıyor ama Marco gibi mavi değil, koyu kahverengi gözleri var. "Seni dışarı çıkarmadan önce seninle biraz eğleneceğim."

Tekrar çığlık atıyorum ve sonunda ayaklarımı bulup arka tarafa, terasa açılan sürgülü cam kapıya doğru koşmaya çalışıyorum ama adam beni belimden yakalayıp nefesimi kesiyor.

"Bu kadar erken gitme civcivim," diye mırıldanıyor kulağıma, nefesi boynuma değişiyor. Elini yukarı kaldırıyor, ön kolu beni boğacakmış gibi boğazıma dolanıyor ve ben de aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Onu ısıriyorum, *sertçe*, kan çekerek ve ağzımda demirin tadını alarak, o da bağıriyor ve beni bırakıyor. Tökezleyerek ilerliyorum, sürgülü kapılara varamadan neredeyse düşüyorum.

Bir şey hızla yanımdan geçiyor ve yanağıma batıyor ama farkına bile varmıyorum, sadece gitmem gerekiyor. Şimdi.

Tam kapıyı çekip açarken, arkamdaki adamın ayak seslerini duyuyorum, yüzüme bir silah

dayanıyor ve çığlık atıyorum.

"Şşşt," diye tısıyor Nico ve ben o olduğunu fark ederek yere yığılıyorum. Yine de beni rahatlatmak yerine

ama üzerimden geçip eve doğru ilerliyor. Terasa doğru sürünürken duyduğum tek şey o *vinlama* sesi, bir kez daha ve bir kez daha ve bu sesi ilk duyduğum *andan* hatırlıyorum - Marco Bruno'yu yüzünden vurduğunda.

Nefesim kesiliyor, sonunda nefesim yerine geliyor ve kendimi dik tutmak için terasın korkuluklarına doğru sürünüyorum, o sırada arkamdan biri gelip beni yakalıyor.

Çığlık atıyorum.

"Sorun yok, *principessa*, benim," diyor Nico huysuzca, kollarını bana doluyor ve ben de dönüp yüzümü göğsüne gömüyorum, nefesim tiz hıçkırıklarla kesiliyor.

Kırıldım. Öleceğimi, Nico'yu bir daha göremeyeceğimi düşündüm.

Nico bana sarılıyor, kulağıma tatlı sözler mırıldanıyor, beni koruyacağını tekrar tekrar söylüyor. Ben.

"Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeden öleceğim, *principessa*," diye mırıldanıyor ve sonra bayılıyorum.

Kendime geldiğimde Nico yatağın kenarında oturmuş, elimi tutuyordu. Gözlerimi yavaşça kırıştırıyorum, boğazım kurumuş gibi.

Dudaklarımı yaladım. "Biraz su alabilir miyim?"

Nico hemen bana pipetli bir bardak su uzatıyor ve ben de açgözlülükle yudumluyorum, o bana uzatırken yaklaşık dörtte birini içiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve Nico yutkunarak başını sallıyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben tekrar gözlerimi kırıştırarak kendime bakıyorum. Sol elimin parmaklarını esnetmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Sanki bir şey onu engelliyor ve kolumu hareket ettirmeye çalıştığımda acı içinde bağıyorum.

"Omzum-"

Nico yüzünü buruşturuyor. "Sanırım yerinden çıkmış. Sizden benim için cesur olmanızı isteyeceğim, *principessa*. Bunu yapabilir misin? Benim cesur kızım olabilir misin?"

Başımı sallıyorum, tekrar dudaklarımı yalıyorum ve kendimi hazırlıyorum ama Nico elimi sıkıca tutup çekerek omzumu yerine oturttüğünde hiçbir şey beni acıya hazırlayamazdı. Çığlık atıyorum ve göz kapaklarımdan arkasında siyah noktalar belirip kayboluyor ama bayılmıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyorum tekrar düzgün nefes alabildiğimde ve Nico parmaklarımı kavırıyor. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum ama acım çok daha iyi. Parmaklarımı tekrar esnetebiliyor, elini sıkabiliyorum. "Daha iyi," diye mırıldanıyorum ve Nico'nun kaşları birbirine yaklaşıyor, yeşil gözleri yüzümü tarıyor. "Bir doktora görüneceğiz," diyor çabucak. "En kısa zamanda."

Yüzümü kaşıyorum ve elmacık kemiğimde bir bandaj olduğunu fark ediyorum. Her şey gözümün önüne geliyor.

Adam, dolap, Nico'nun beni kurtarış şekli. Tekrar paniğe kapılmamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum sonunda, bandajı kaşıyarak. "Hayattayım," diyorum, sanki bunu kendime kanıtlıyormuşum gibi. "İyisin," diyor Nico, ama sesi pek sabit değil. "Çok üzgünüm, *principessa*."

Ben cevap veremediğim başını kucağıma koydu ve parmaklarımı yavaşça saçlarının arasına soktum. "Özür dileyecek bir şey yok, Nico. Sen beni kurtardın."

"Neredeyse zamanında geleliyordum," diyor, sözleri üzerine örttüğü battaniyenin altında boğuklaşıyor. "I

seni burada yalnız bırakmamalıydım."

"Ben iyiyim," diyorum usulca, saçlarını okşayarak. "Senin sayende hayattayım."

Nico'nun omuzları titriyor ve böyle duygusal bir tepki vermesine şaşıyorum. O yokken başka bir şey mi oldu diye düşünmeden edemiyorum.

Onu elimden geldiğince teselli ediyorum ve bunun ikimizi de henüz tam olarak kavrayamadığımız şekillerde etkilemiş olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

NICO

I Aurora'yı çöküşümden sonra sadece birkaç dakika dinlendirdim ve mutfaktaki kilerde sakladığım iki acil durum çantasını aldım.

Geride bırakmamız gereken çok şey var ama umurumda değil.

Yatak odasına girdiğimde Aurora'nın gözleri kapalıydı. Alt tarafları morarmış görünüyordu.

"Gitmeliyiz, *principessa*," diyorum usulca ve o da bacaklarını yataktan sarkıtıp doğruluyor.

Yataktan kalkıyor.

Yavaşça kalkıyor, sol kolunu destekliyor. "Hareket ettirmemeye çalış," diye uyarıyorum onu ve eşyalarımızı arabaya götürüyorum, geri gelip onu arabaya taşımayı planlıyorum. Yine de beni takip ediyor, ona kapıyı açtığımda yüzünü buruşturarak yolcu tarafına geçiyor.

Arabayı kapatıp çantaları bagaja atıyorum ve şehre doğru sürüyoruz, Dante'nin sahibi olduğu yakındaki bir otoparka gidip arabaları tekrar değiştiriyoruz. Aurora arabaları değiştirirken bilincini zar zor koruyor gibi görünüyor ve ben endişeliyim, demirin tadını alana kadar yanaklarımın iç kısımlarını ısıyorum.

Orada olmalıydım. Hiç gitmemeliydim ya da onu yanımda götürmeliydim. Dikkatsiz davrandım. Rehavete kapıldım. Ve sonra Marco'nun adamı ortaya çıktı.

Kim olduğunu bilmiyorum ama onu öldürdükten sonra iki kez tekmeledim ve birkaç kaburgasını kırdım. Daha kötüsünü yapmak istedim ama önce Aurora'ya bakmam, onu stabil hale getirmem ve oradan çıkarmam gerekiyordu.

Ona, elmacık kemiğindeki bandaja baktım. O sırada birkaç dikişe ve çıkık omzu için bir askıya ihtiyacı olacağından oldukça emindim. Hâlâ bunların hepsine ihtiyacı olduğundan neredeyse eminim. İçimden kendime lanet ediyorum.

Otoparktan hızla çıkarken Aurora "Ben iyiyim," diyor. "Sorun yok, Nico."

"*Değil*," diye homurdanıyorum. "Sorun var çünkü *güvende* olmamız gerekiyordu."

"Bu kimsenin suçu değil. Onlar sadece... bizi buldular," diyor Aurora, başını koltuğa yaslayarak.

Yorgun görüldüğünü fark ediyorum ve kendime tekrar lanet ediyorum. İçimde bu kadar öfke varken, dışarı çıkmasına izin vermemek çok zor ama Aurora'nın güvenliğini sağlamaya ve doktoru getirmeye odaklanmam gerekiyor

Orada.

Bir sonraki güvenli eve giderken Dante'yi arıyorum. "Ricci," diye cevap veriyor.

"Willow'daki güvenli eve gidiyorum, şehir dışında," diye bağıyorum. "Marco

bizi buldu." "Kahretsin," diye küfrediyor Dante. "Ne oldu?"

"Adamlarından biriydi. Adam omzunu yerinden çıkarmış. Kurşunla sıyırmış. Bir daha kimseye zarar veremeyecek. Bundan eminim."

"Bir temizlikçi göndereceğim," diyor.

"Boş ver onu. Willow'a bir doktor gönderin," diye emrediyorum. *Kaptanla* genellikle bu şekilde konuşmam ama Dante alınmamış gibi görünüyor. Sanırım üzgün olduğumu biliyor.

"Anladım," diyor. "Onu buraya getirmek istemediğine emin misin?"

Aurora'ya bakıyorum. "Bunu yarın konuşuruz. Sadece doktoru gönder." Duraksıyorum, gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum ve tekrar açıyorum. "Lütfen."

"O yolda. Sizinle orada buluşacak."

Telefonu kapatıyorum ve Aurora tepki vermiyor, gözleri kapalı, koltuğa yaslanmış ve yaralı kolunu kucaklıyor.

Keşke onu tekrar öldürebilseydim. Yavaş yavaş. Belki onu hayatta tutmalıydım, Marco'nun nerede olduğunu sorgulamalıydım ama kendime engel olamadım. Aurora'ya zarar verdi, neredeyse onu öldürüyordu.

Ölebilirdi. Kafamda dönüp duran şey bu. Ben dışarıda malzeme toplarken ölebilirdi. Bunu çok uzun süre düşünemiyorum yoksa delireceğim, yumruğumu duvara ya da birinin yüzüne vurmak istiyorum.

Aurora güvenli eve varana kadar dinleniyor ve onu uyandırmak için geri gelmeden önce eşyalarımızı içeri alıyorum. Bu sefer kendi başına yürümesine izin vermiyorum, onu kollarıma alıp eve götürüyorum ve nazıkçe kanepeye yatırıyorum.

Birkaç dakika sonra kapı hafifçe çalındı. Silahımı elimde tutarak kapıya gittim ve Jimmy Sawbones'u gözetleme deliğinden gördükten sonra içeri aldım. O içeri girdiğinde silahımı hâlâ sol elimde tutuyordum.

Kaşını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Muhtemelen daha önce suratına birçok silah dayanmıştır.

Aurora'yı işaret ederek "Hasta bu mu?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Aurora ona bakıyor. "Bu benim omzum," diyor.

"Ve yanağın," diye yorum yapıyor. "Omzunu sabitleyelim, sonra da dikiş gerekip gerekmediğine bakarız, tamam mı?"

Jimmy onun sol elini tutuyor ve kız neredeyse belli belirsiz irkiliyor, ben de gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. "Geri taktım," diyorum huysuzca ve Jimmy başını kaldırıp bana bakıyor.

"İyi iş çıkardın, Nico. Tıp fakültesine mi gittin?"

Homurdanıyorum. "Pek sayılmaz."

Dante de dahil olmak üzere yaralanan pek çok ukalanın etrafında bulundum. Yol boyunca bir şeyler öğreniyorsun.

Jimmy çantasından bir askı çıkarıyor ve yavaşça Aurora'nın üzerine yerleştirerek kolunu içine sokuyor. Aurora boğazının arkasından küçük bir ses çıkarıyor.

"Ağrı için alabileceğin bir şey var, merak etme," diyor ve bir hap şişesi çıkarıp şişeyi bana atmadan önce eline iki hap sıkıştırıyor. "İlk birkaç gün istese de istemese de her dört saatte bir," diye emretti.

Aurora'ya buzdolabından bir şişe su getirmek için mutfığa koşuyorum ve o da minnetle bana bakarak hapları alıyor.

"Yanağın acıyor mu?" Jimmy soruyor. "Etkisini gösterir göstermez bir bakacağım." Aurora, "Hissetmiyorum bile," diye yorum yapıyor.

Jimmy kıkırdar. "Senin o omzunla ben de yapmazdım," diye yorum yapar.

Adam bandajı çıkarırken koltukta hafifçe kayıyor ama adam parmaklarını yaranın alt tarafında

gezdirdiğinde irkilmiyor.

Jimmy, "Sadece birkaç dikiş yeterli olur, ama bir yara izi kalacak," diyor ve Aurora malzemeleri hazırlarken yüzünü buruşturuyor - dikiş iğnesi ve ipliği, yarayı dezenfekte etmek için ispirto,

Bandajlar.

"Daha kötüsü de olabilirdi. En azından hâlâ güzelsin," diyor Jimmy. "Bir yara iziyle her zaman çirkin olabilirdin."

Bir kahkaha attım. Jimmy'nin kelimelerle arası iyidir.

Aurora da kıkırdıyor ve Jimmy dikiş atarken kıpırdamadan ve sessiz bir şekilde oturuyor, sadece birkaç acı iniltisi çıkarıyor ve ona uzattığım elimi sıkıca tutuyor.

Jimmy'nin onu dikmesini izlemekten nefret ediyorum, kızgın kırmızı yarayı görmekten nefret ediyorum, bu yüzden başka tarafa bakıyorum. İşini bitirdikten sonra Jimmy sanki tatmin olmuş gibi yine boğazının arkasından mırıldanıyor.

"Hastaydı," dedim aniden.

"İyiyim," diyor Aurora, sesinde hafif bir bulanıklık var ve bana baktığında kahverengi gözleri cam gibi. İlaçlar işe yarıyor, bu iyi bir şey ama Jimmy'nin onu kontrol etmesini istiyorum.

Jimmy kaşını kaldırıyor. "Nasıl hasta?"

"Çok fazla kusuyor," diyorum. "Stresli sanırım." "Onu kontrol edeceğim," diyor. "Özel olarak."

Kaşlarımı çattım. "Neden özel olarak?"

"Çünkü ben doktorum. Tıp fakültesine gitmediğini söylemiştin," diyor Jimmy kuru bir sesle.

Aurora'nın kalkmasına yardım ediyor ve onu yatak odasına götürüyor, ben de oflayıp puflayıp sigara rutinim için dışarı çıkıyorum. Dostum, bu boku gerçekten yakmak istiyorum.

Özel olarak neyi inceliyor olabilir?

Bu çok sinir bozucu! Sorunun ne olduğunu bilmek istiyorum ama aynı zamanda Jimmy'nin ne yaptığını bildiğini de tahmin ediyorum. Jimmy'nin eşyalarını toplayıp çantasına geri koyarak dışarı çıkması yaklaşık yarım saat sürüyor. Benimle konuşmadan dışarı çıkıyor ve ben de onu takip edip adını bağıriyorum.

Dönüyor.

"Onun nesi var?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor kolayca. "Sadece omuz ve elmacık kemiği."

"Öyle mi? Hasta değil mi?"

"Hasta değil," diyor Jimmy, ama sesinde hoşuma gitmeyen bir şey var. "Jimmy, bana doğruyu söyle," diyorum aniden paniğe kapılarak.

Jimmy kötü bir şey olup olmadığını söyleyemez, değil mi? Eğer... Tanrı korusun, kanser gibi bir şeyse, bunu burada test etmesinin imkanı yok.

"Doğruyu söylüyorum," diyor ve başka bir şey söylemeden arabasına biniyor. Eve geri dönüyorum ve açık kapı pervazına vuruyorum.

"Aurora?"

"Hmm?" diye mırıldanıyor, sanki yarı uykuluymuş gibi ve ben yatağın kenarına oturup sağ elini elime alıyorum.

"Ne oldu? Ne dedi o?"

"Önemli değil," diyor, kocaman kahverengi gözleriyle bana bakarak. "Ben halledeceğim." "*Halledeceğim* de ne demek?"

Kaşlarını çattı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, Nico. Bu konuda endişelenme." "Aurora, sen neden *bahsediyorsun*?"

Uzun bir süre bana baktı.

Sonunda "Hamileyim," diyor ve sanki odadaki tüm oksijen tükeniyor.

AURORA

Nico bana bakıyor, şok olmuş, yüzü solmuş ve sonra ayağa kalkıp odadan çıkıyor. Bana tek kelime etmedi, ben de onu takip etmedim.

İlaçlar, travma ve Jimmy'nin bana söylediği şok yüzünden başım dönüyor.

Ben hamileyim.

Ultrason cihazı olmadan ne kadar hamile olduğumu söylemenin bir yolu olmadığını söyledi ama yıllardır başka biriyle birlikte olmadım ve taşıdığım bebeğin Nico'dan olduğunu biliyorum. O da biliyor olmalı çünkü beni hiç sorgulamadı.

İlk başta mutluydum, neredeyse başım dönüyordu.

Jimmy yoğun mavi gözleriyle bana bakıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"Ne?" Uyuşturucunun etkisiyle kendimden geçmişim, sanki bu gördüğüm bir rüya olabilirdi.

"Onunla ilgilenmek ister misin? Benim kendi yöntemlerim var," dedi gizemli bir şekilde ve ben şok olmuş bir şekilde başımı salladım.

"Hayır, hayır, ben... Ben bebeği istiyorum," dedim sonunda.

Başını salladı. "O zaman bu doğum öncesi vitaminleri bırakacağım. Onları her gün alın ve bir şeyler yememek için elinizden geleni yapın. Biraz da mide bulantısı ilacı bırakacağım."

"Bana verdiğin ilaçlar... bebek için kötü mü?" Endişeyle sordum ve Jimmy başını salladı.

"Bebeğe zarar vermezler, merak etme."

Kendi kendime, her ihtimale karşı onlara karşı ağırdan alacağımı düşündüm.

"Doğum öncesi vitaminler, günde bir tane," dedi çantasından küçük bir şişe çıkararak. Ne kadar sık hamile kadınlarla muhatap olduğunu merak ettim, çantasında sadece bu vardı. Sonra daha küçük bir şişe daha çıkardı. "Mide bulantısı ilacı, gerektiği kadar, ama altı saatte bir taneden fazla olmasın," diye uyardı.

Başımı salladım, hâlâ şoktaydım. "Emin misin?" diye sordum.

"Bu yüzden seni bir kaba işettirdim," dedi. "Emin olmak için." Bana göstermek için çöpten çıkardı. Camında "hamile" yazıyordu ve bir an nefesim kesildi.

"Sakın... sakın Nico'ya söyleme, tamam mı?" diye sordum.

Jimmy gülümsedi. "Kesinlikle olmaz. Doktor/hasta gizliliği" diye söz verdi.

Ama sonra Nico bana tüm o soruları sordu ve ilaçlar beni sersemletti ve ben de... ona söyledim. Kendime engel olamadım.

Şimdi ne yapacağım? Nico benden ne yapmamı isteyecek? Ondan kurtulmamı isteyecek mi? Ona hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını söyledim ve bunda ciddiylim.

Benimle ya da bebekle hiçbir ilgisi olmak zorunda değil, gerekirse kendi başımın çaresine bakarım. Bekar bir anne olabilirim.

Tabii ki, son altı haftadır olduğu gibi birlikte olmamızı tercih ederdim. Birbirimize aşık olduk, değil mi?

Ben öyleydim ve onun da öyle olmasını isterdim ama emin olamıyorum. Tam olarak konuştuğumuz gibi değil ve Nico hiçbir zaman tek kadınlı bir erkek olmadı. Bölgedeki kadınlara olan eğilimini biliyorum ve onu başka biriyle düşünmek beni hasta etse de, sadece benimle birlikte olacağını varsayamam.

Ve ben erkeğimin başka biriyle birlikte olmasını kaldıracabilecek bir kadın değilim. Pek çok kadının bunu yaptığını biliyorum ama ben bunu hayal bile edemiyorum. Nico'nun başka biriyle görüşüğünü bilmek beni korkunç hissettirirdi, şimdi bile benim değilken.

Evli olsaydık buna tahammül edemezdik.

Nico benimle evlenir miydi?

Bilmiyorum. Ona sormadan hiçbir şey bilemem, o yüzden kalkıp kapıya doğru yürüyorum, elinde içkisi ve ağzında yanmayan sigarasıyla volta attığı terasa bakıyorum. Kapıya doğru bakmıyor bile.

Tanrım, ona ne diyeceğim ki? Üzgün olduğumu mu? Hamile kaldığım için nasıl üzgün olabilirim? Bu benim hatam değil ki.

Bu şekilde kaçarken doğum kontrol hapımı yanıma almayı düşünmemiştim. Prezervatif takmayı da teklif etmedi.

Kapıyı kaydırarak açmadan önce uzun bir süre kapının önünde duruyorum. Nico donup kalıyor, sırtı bana dönük. "Nico," diye sesleniyorum usulca, hâlâ bana bakmıyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Uzun bir süre sessiz kaldı ve konuştuğunda sesi kısıktı. "Sadece dinlenmeni istiyorum," diyor sonunda ve bu hiç de istediğim bir cevap değil.

Sırtımı sürgülü cam kapıya dayayıp ona bakıyorum, kolum askıda, hareket etmiyorum.

"Yatağına dön Aurora," diye emrediyor.

"Hayır," diyorum meydan okurcasına. "Bunun hakkında konuşmamız gerek."

Nico iç geçiriyor, sonunda bana dönmeden önce bir elini saçlarında gezdiriyor. Yorgun, hatta bitkin görünüyor.

"Bu konu hakkında konuşamam," diyor. "Şimdi olmaz.

Düşünmem gerek." "Nico, ben-"

"Lütfen Aurora," diyor sessizce ve onu benimle konuşmaya zorlayamıyorum, bu yüzden yavaşça içeri giriyorum, gözlerimin arkası yanıyor.

Keşke duş alabilseydim ama Nico'nun yardımına ihtiyacım var ve bunu şimdi isteyemem. Bunun yerine mutfığa gidip kendime bir şişe su alıyorum, boş şişeyi çöpe atmadan önce hepsini açgözlülükle içiyorum.

Derin bir iç çekiyorum ve yatak odasına dönüp yorganın altına giriyorum. Sanırım ilaçlar işe yarıyor çünkü sonunda uyuyakalıyorum ve uyandığımda Nico odaya girmiş oluyor. Tamamen giyinik bir şekilde yorganın altına giriyor, üzerinde hala kot pantolonu ve tişörtü var ve mis gibi viski kokuyor.

Ama kollarını bana doluyor, elini karnımın yumuşak şişliğine doğru kaydırıyor.

"Gerçekten bebeğimi doğuracak mısınız, *principessa*?" diye soruyor, sesi biraz bulanık. "Evet," diyorum sessizce, ne duymak istediğinden emin değilim.

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki uykuya daldığından endişeleniyorum, ama sonra nihayet

konusuyor.

"Hayatta olduğum sürece ikinizi de koruyacağım," diyor şiddetle, boynumu öpüyor, kulak mememi ısırıyor ve arkamı döndüğümde beni aç bir şekilde dudaklarımdan sertçe öpüyor.

Ben de onu hevesle öpüyorum ama o kafasını temizlemek istercesine sallayarak geri çekiliyor. "Bu gece olmaz, *principessa*. Yaralısınız."

"Kendimi iyi hissediyorum," diyorum ama bunun muhtemelen ilaçlar yüzünden olduğunu biliyorum ve o da haklı. "Bu gece olmaz," diye tekrarlıyor, alnını alnıma bastırarak.

Gözlerimin tekrar yaşardığını hissediyorum ve bu sefer düşmelerine izin veriyorum. Nico yüzümü avuçluyor, başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor ve elmacık kemiğimdeki bandaja dikkat ediyor.

"Her şey yoluna girecek, *principessa*," diyor ve ben ona inanmaktan kendimi alamıyorum. Keşke "her şey yoluna girecek" in bizim için neye benzediğini bilseydim.

Onun sessiz ve derin nefes alıp verişiyile geçen birkaç dakikanın ardından uykuya dalmayı başarıyorum.

NICO

I Acımasız bir akşamdan kalmayla uyanıyorum, panjurlardan süzülen güneş ışığı gözbebeklerime mızrak gibi saplanıyor. Bir gece önce içtiğim viskinin etkisiyle midem bulanıyor ve inleyerek Aurora'ya uzanıyorum.

Yatakta değil ve hızla doğruluyorum, başıma daha fazla ağrı saplanıyor.

"Aurora?"

Kafasını kapıdan içeri sokuyor. "Krep yapıyorum," diye cıvıldadı ve ben gözümü kırptım, kendimi

Göz kapakları birbirine yapışıyor.

"Öyle mi? Tek kolla mı?" İnanamayarak sordum.

"Biraz zor," diye itiraf ediyor biraz gülerek ve ben de olanlardan sonra bu kadar neşeli olduğuna inanamıyorum.

O hamile. Bu düşünce beni bir tren gibi çarpıyor ve yeniden midem bulanıyor, yataktan fırlıyorum ve tualete kusmadan önce zar zor banyoya gidiyorum. İnliyorum ve banyodan çıkmadan önce dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkıyorum.

Mutfığa gittiğimde Aurora'nın lavabonun başında durmuş bulaşıkları yıkadığını görüyorum. "Ben yaparım," diye mırıldanıyorum. "Sen dinlenmelisin."

"Daha iyi hissediyorum," diye ısrar ediyor ve ben masaya oturuyorum çünkü oda dönüyor. Bana gülüyor. "Dün gece ne kadar içtin?"

"Çok fazla," diye idare ediyorum ve masaya bir şişe su koyduğunda yarısını içiyorum. "Zor bir geceydi," diyor ve başımı sallayarak onaylıyorum, sonra başım ağrıdığı için yüzümü buruşturuyorum.

"Çoğundan daha sert," diye katılıyorum. Bebeği düşünüyorum. Karnının alt kısmına bakarken tek düşünebildiğim, şu anda Aurora'nın karnında benim bir parçamın yüzdüğü.

Kahvaltı hazırlamaya devam ediyor, mırıldanarak mutfakta dolaşıyor ve her şeyi tek eliyle yapıyor. Kalkıp ona yardım etmem gerektiğini biliyorum ama çok hızlı hareket edersem kafam yarılacaktı gibi hissediyorum.

"Benim hiç babam olmadı," diye yorum yapıyorum, ne dediğimden emin değilim ve Aurora donup kalıyor, ocaktan dönüp bana bakıyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diyor, tıpkı dün gece yaptığı gibi, kaşlarını çatıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, bekâr bir anne olmayı umursamadığım anlamına geliyor," diyor kolayca ve ben bir nefes çekiyorum. "Ben onun babası olacağım," diye ısrar ediyorum. "İkinize de ben

bakacağım."

Homurdanıyor. "Az önce bebeğimize 'o' mu dedin?"

"Kız mı erkek mi bilmiyoruz ve akşamdan kalma gibiyim," diye kendimi savunuyorum.

"Yeterince adil." Krepleri çevirmeye geri dönüyor ve bana tonlarca şurup ve domuz pastırması ile bir tabak krep yapıyor.

Sanki beni ısıracakmış gibi bakıyorum, boğazımda asit yükseldiğini hissediyorum. "Yiyebilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Denemelisin. Viskinin birazını içinize çekin," diye öneriyor.

"Viski" kelimesini söylemesi bile midemi bulandırıyor ama çatalı alıp büyük bir parça krep koparıyorum ve ağzıma atıyorum.

Birkaç lokma yedikten sonra kendimi biraz daha iyi hissediyorum ve suyumun kalanını ve onunkinin bir kısmını içiyorum. O mutlu bir şekilde yiyor, dünyada umurunda değilmiş gibi görünüyor ve ben sadece ona bakıyorum, inanamıyorum. "Endişelenmiyor musun?" Sonunda ona sordum.

"Ne için endişeleniyorsun?"

"Bebek," diyorum inanamayarak.

"Neden endişeleneyim ki? Harika bir anne olacağımı düşünüyorum," diyor kolayca. "O kadar basit değil."

"Öyle değil mi? Sana söyledim, hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Şunu söylemeyi kes," diye homurdanıyorum. "Elbette bir şeyler yapmak zorundayım. O benim bebeğim." "Lütfen çocuğumuza 'o' demeyi bırak," diye yalvarıyor ve ben gülüyorum.

"Kız mı erkek mi olduğunu bilmiyorsun," diyorum.

"Tabii ki bilmiyorum. Yeterince ilerlemedim. Bebek sadece bir fıstık."

"Annem tüm annelerin bu konuda bir hisleri olduğunu söyler. Benim erkek, Francesca'nın ise kız olduğunu bildiğini söylüyor."

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor karnına bakarak. "Öyle ya da böyle bir his yok içimde."

"İyi bir baba olacağımı düşünüyor musun?" Ona sessizce sordum. Bu soru aklımdan çıkmıyor. Bana vereceği herhangi bir cevaba hazır olduğumdan emin değilim ama cevabını duymaya gerçekten ihtiyacım var.

Aurora bana bakıyor. "Bence harika bir baba olacaksın," diyor usulca ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Babam hiç yanımda olmadı," diyorum ona. "Hayattayken bile. Her zaman bir iş için dışarıdaydı. Ben öyle olmak istemiyorum. Çocuğumun yanında olmak istiyorum."

"Olmak istersen olursun," diyor, sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi.

"Korkmuyor musun? Yani, yaşadığımız hayattan?" diye soruyorum.

Bu hep merak ettiğim bir şeydi. Çocuk sahibi olmak istediğimden değil ama Dante'nin çocuk sahibi olduğunu biliyorum, bazı arkadaşlarımla aile kurmak istediğini biliyorum.

Aile hayatımı ukala hayatımdan nasıl ayıracağımı bilmiyorum ve Aurora'ya bunu nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum.

"Beni güvende tutacaksın," diyor. "İkimizi de güvende tutacaksın."

"Elbette yapacağım," diyorum ama o kadar da emin değilim. Şimdiye kadar pek iyi bir iş çıkaramadım. Yanağındaki bandajı çıkardığını ve yara izinin hâlâ kızgın ve kırmızı olduğunu görüyorum. Bir santim yukarı çıksa gözünü çıkarabilirdi. Keşke o adamı öldürmeden önce gözünü çıkarmak için zaman ayırsaydım.

Kreplerin yarısını bitiriyorum ve inliyorum. "Ben yatağa dönüyorum," diyorum.

Aurora masayı toplamak için ayağa kalkıyor ve ben bileğini elime alarak onu durduruyorum.

"Benimle geliyorsun," diye emrediyorum.

"Öyle miyim?" diye soruyor, gülümseyerek.

"Aynen öyle. Hamilesin ve yaralısın ve dinlenmen gerekiyor."

"Evet efendim," diye mırıldanıyor ve bu doğrudan sikime gidiyor, alt karnımın ısınmasına neden oluyor.

Ayağa kalkıyorum ve beni yatak odasına götürüyor. Yere çöküyorum ve onu belinden kavrayıp kendimle birlikte çekiyorum, o da kötü omzunu koruyarak ciyaklıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ama incinmiş görünmüyor. Sırtını öpüyorum. "Sence hâlâ takılmamızın bir sakıncası var mı?"

"Öyle olsa iyi olur," diyor hemen, gülüyorum ve sonra derin bir iç çekiyorum. "Sanırım üzölmektense güvende olmak daha iyi."

"Kesinlikle olmaz," diyor suratını asarak, kucağıma tırmanmaya çalışıyor ama kaşlarını çatarak onu engelliyorum. "Jimmy tamam diyene kadar sana dokunmayacağım," diyorum kararlı bir şekilde.

Aurora suratını asıyor ve dizlerinin üzerine oturup bana bakıyor. "Ciddi misin sen?" "Çok ciddiğim." Ben de ona bakıyorum.

Beni öpmek için öne eğiliyor ve ben inliyorum.

"Seni küçük velet," diye mırıldanıyorum. "Sana dokunmayacağımı söylüyorum ve sen beni öpmeye mi çalışıyorsun? Dalga geçiyorsun." "Söndüreceksem dalga geçmiyorum," diyor sinirli bir şekilde ve ben gülüyorum.

Endişelenmem gerektiğini biliyorum. Baba olmaktan korkmam gerektiğini biliyorum ve bir yanımda korkuyor. Ama bütün gece etrafta dolaştım, çok fazla içtim, sigara içmeyi çok istedim ve bir oğlum ya da kızım olmasının nasıl bir şey olacağını düşündüm ve bir tür anlayışa vardım.

Çocuk sahibi olmak umurumda değil. Sadece Aurora'yla sonsuza kadar birlikte olmak istiyordum bilmiyorum. Herhangi bir kadınla sonsuza kadar birlikte olmak ister miyim bilmiyorum. Ama Aurora benden bunu beklemiyor, değil mi? Bunu söylemedi. Evlenmemi ya da buna benzer bir şey yapmamı istediğini söylemedi.

Belki de gereksiz yere endişeleniyordum. Aurora bana hiçbir şey yapmak zorunda olmadığını söyledi, yani kesinlikle evlilik peşinde değil.

Elbette baba olmanın ne anlama geldiği konusunda endişeliyim ama aynı zamanda heyecanlıyım da. Hayatımda yeni bir sayfa gibi, beklemediğim bir sürpriz.

Kendimi her zaman zorluklarla başa çıkma konusunda iyi biri olarak görmüşümdür. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Doktor gelip sorun olmadığını söyleyene kadar olmaz," diyorum kararlı bir şekilde.

Aurora belli ki bundan hoşlanmıyor ama yanımdaki yatağa kıvrılıyor ve esniyor. Benim uykuya dalmam uzun zaman alıyor ama o bir dakika içinde uyuyor.

AURORA

A Bir hafta sonra, taktığım lanet askıdan ve Nico'nun bana dokunmamasından bıktım. Doktor bana bulantı haplarını verdiğinden beri kendimi çok daha iyi hissediyorum ve ikinci gün diğer ilaçları almayı bıraktım. Her gün doğum öncesi vitaminlerimi alıyorum ve kendimi yüz Daha kat daha iyi hissediyorum.
iyi.

Nico'ya bunu söyleyip duruyorum ama Jimmy gelecek haftaya kadar gelip beni göremeyeceği için kabul etmiyor. Her gece onun yanında uyumak ve onunla birlikte olamamak beni deli ediyor. Çıplak geniş sırtına ve omuzlarına bakıyorum, her gece ona bakıyorum, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Jimmy başka acil durumlarla meşgul olduğu için işleri biraz hızlandırmaya karar verdim ve böylece alacakaranlıkta arka taraftaki havuza çıplak yüzmeye gittim.

Süslü bir tuzlu su havuzu ve yaralı omzuma da iyi geliyor. Nico terasta, benim deyimimle sahte sigara içiyor ve havuz hemen yakınımda, bu yüzden elbisemi çıkarıp şezlonga atarken beni görebileceğini biliyorum.

Dönüyor, yakmadığı sigarası ağzından sarkıyor, yoğun deniz yeşili gözleriyle bana bakıyor.

"Aurora? Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor.

Omuz silkiyorum. "Komşularımız varmış gibi değil."

Havuza atlıyorum, omzumu incitmemek için yavaşça yüzüyorum, çıkmadan önce birkaç tur atıyorum. Havluyla kurulanmaya başlıyorum, önce bacaklarım, sonra karnım ve saçlarım. Üstümü örtmeye zahmet etmiyorum.

Nico bana kaşlarını çatıyor. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," diyor.

"İşe yarıyor mu?" Soruyorum ve o da kendine, eşofmanının içindeki çadıra bakıyor. "Kahretsin, evet," diyor kısık bir iniltiyle ve ben kıkırdıyorum.

"İç çamaşırım olmadığı için her şeyin işe yaraması gerektiğini düşündüm."

Nico boğuluyor, yanmamış sigarasını dışarı atıyor. "Eğer bir ayıcık ve çorap giyseydin, bu beni öldürebilirdi," diye itiraf ediyor.

Surat astım. "Bir dahaki erzak seferinde bunu hatırlayacağım."

Nico artık tedarik koşullarında beni hep yanında götürüyor ve olanlardan sonra onu suçlamıyorum.

Bana doğru yürüyor ve beni öpeceğini biliyorum ama onun yerine çim sandalyeye oturuyor.

Hemen kucağına tırmanıyorum, kalçalarımı yuvarlıyorum ve Nico beni durdurmak için kalçalarımı sıkıyor, bir inilti çıkarıyor.

"Kucak danslarında çok iyisin," diyor alçak bir ses tonuyla.

"Sanırım başka bir hayatta belki de dansçıydım," diye takılıyorum, elleri kalçalarımın hareket etmesini engellediği için göğüslerimi yüzüne yapıştırıyorum.

"Bu hayatta değil," diye homurdanıyor ve ben kıkırdıyorum. Bu kadar sahiplenici olmasına bayılıyorum.

"Ben iyiyim," diye savunuyorum. "Hamilelik sırasında seks yapmanın çok sağlıklı olduğunu okumuştum." "Yaptın mı? Nerede?"

"İnternet," diyorum kolayca.

"O zaman doğru *olmalı*," diyor Nico alaycı bir şekilde, ama dikkati göğüslerime bakarken dağılıyor, ben de kalçalarımı tekrar hareket ettirmeye başlıyorum, kendimi onun omuzlarına dayıyorum.

"Lütfen dokun bana Nico," diye inliyorum, giderek daha fazla tahrik oluyorum.

Nico uzun bir süre bana baktı. "Tamam, *principessa*. Ben sana dokunurum ama sen bana dokunamazsın." Suratımı astım. "Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

"Benim için öyle," diyor şeytani bir sırıtışla ve beni taşımak için ellerini kığımın altına koyarak ayağa kalkıyor. Beni yatak odasına götürüyor ve nazikçe yatağa yatırıyor.

Yatağın kenarına yanıma oturuyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış halde bana bakıyor.

"Hazır mısınız, *principessa*?" diye sorar.

Hevesle başımı sallıyorum, kalçalarımı açıyorum ama bana dokunmuyor, henüz değil. Sızlanıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

Nico mırıldanıyor ve başparmağını önce bir meme ucumda, sonra diğerinde gezdiriyor. Nefesim kesiliyor ve elini göğüslerimin arasından karnıma doğru götürüp başparmağını göbek deliğime daldırıyor.

"Daha aşağı," diye inliyorum.

Dinliyor, ama elini istediğim gibi cinsel organıma koymuyor, onun yerine kalçalarımı, baldırlarımı okşuyor, her yerime dokunmak için yatakta daha yukarı kayıyor. Parmaklarını uyluklarımın iç kısımlarında gezdiriyor ve sonra tekrar göğüslerimin arasına giriyor, onları kavıyor, meme uçlarımın tepesine dokunmadan etraflarına dokunuyor.

Nefes nefese kalıyorum, tüm bu hisler karşısında nefesimi zor tutuyorum. Genelde hızlı, sert, kaba ve ani olurdu ama şimdi o kadar samimi ve şehvetli ki bacaklarımın arasında ıslaklığın biriktiğini hissediyorum.

"Nico, lütfen," diye yalvarıyorum. "Bana daha çok dokun."

Sonunda seksimi kavıyor, başparmağını klitorisime bastırıyor ve iki parmağını içime sokuyor ve o kadar yüksek sesle inliyorum ki neredeyse boğazımdan bir hırıltı çıkıyor.

"Pis kız, Aurora," diye alay ediyor, parmaklarını daha derine bastırıyor, klitorisime daha sıkı bastırıyor ve diğer elini kullanarak parmaklarını yavaşça ve işkence edercesine meme uçlarımda gezdiriyor.

"Nico, kabalaşıyorsun," diye suratımı asıyorum ve içimde daha da derinlere bastırıyor ama yeterince derin değil.

Bu onun siki değil ve benim istediğim de bu. "Daha fazlasını istiyorum," diye yalvarıyorum. "Beni becermeni istiyorum."

"Hayır, hayır," diye azarlıyor, parmaklarını içime sokup çıkarıyor. "Doktordan onay alana kadar bunların hiçbirisi olmayacak. Ve bu kadar çok hareket etmeyi bırak. Omzunu inciteceksin ve o zaman durmak zorunda kalacağım."

Donup kalıyorum, dokunuşunun altında paçavra dönuyorum. "Hayır, lütfen," diye yalvarıyorum. "Durma."

Orgazma hızla yaklaşıyorum ve parmaklarını içime son bir kez soktuğunda, onları sıkıca kavrayarak boşalıyorum.

Nico inliyor ve eşofmanındaki çadırı görebiliyorum, sertleştığını biliyorum. "Sana dokunmama izin ver," diyorum ona. "Seni iyi hissettirmeme izin ver, Nico." "Hayır," diyor sertçe. "Seninle ilgileniyorum."

"Yapmak zorunda değilsin- ahh!" Parmaklarını tekrar içime sokarken haykırıyorum, beni

hemen başka bir orgazm. Sonra parmaklarını klitorisimin etrafında dolaştırıyor, ıslaklığımın içinden kolayca kayıyor. Nico başını eğip bir meme ucunu ağzına alıyor ve sonra bir diğerini, parmaklarını ustaca kullanarak beni tekrar parçalara ayırıyor.

Tekrar tekrar geliyorum ve beşinci ya da altıncı seferde yorgun ve ağrılı oluyorum.

"Yine mi Nico, lütfen," diye yalvarıyorum, daha önce ona yalvardığımın tam tersi.

"Sanırım bana bir tane daha verebilirsin," diye pantolonunu indiriyor ve bunun onu ne kadar etkilediğini görebiliyorum. "Seni tatmak istiyorum."

Kalçalarımın arasına yerleşiyor, iç kalçalarımı yalıyor ve bana tekrar dokunması için neredeyse feryat edene kadar oradaki izleri ısıyor. Vücudumun her yeri sıcak, kalçalarım titriyor. Onun için çaresizim.

Klitorisime hafifçe dokunuyor, tek parmağını içeri kaydırıp yavaşça pompalamadan önce parmaklarını giriş yerimin etrafında dolaştırıyor. Dilinin düz kısmını şişmiş seksim boyunca sürüklüyor ve ben ellerimi saçlarına koyarak onun adını haykırıyorum.

"İşte böyle, *principessa*. Yüzüme sür," diye emrediyor ve kendimi durduramayarak yüzüne sürtünüyorum. Tekrar boşalıyorum, parmaklarının etrafında sıkıca kenetleniyorum ve inliyorum ve Nico parmaklarını yavaşça çıkarıyor, onları temizlemek için ağzına sokuyor.

"Şimdi," diyorum, aşağıya, delik pantolonuna bakarak. "Şimdi, sik beni," diye yalvarıyorum.

Nico sırtarak başını sallıyor ve biraz dengesiz bir şekilde ayağa kalkıp banyoya doğru yürüyor. Nefes nefese kaldığını ve sonra ağladığını duyabiliyorum, ter içinde ve koyun gibi gülümseyerek geri dönüyor.

"İzlemek istedim," diye somurtuyorum ve Nico kahkahayı basıyor.

"Sen pis bir kızsın, değil mi?" diye soruyor, benimle birlikte yorganın altına giriyor ve ben de onu öpmek için sağlam kolumu boynuna doluyorum. Tadı bana benziyor ve ağzının içinde inliyorum.

Nico bir iniltiyle geri çekiliyor. "Bunların hiçbiri değil, *principessa*. Dinlenme zamanı."

"Eve gittiğimde bunu özleyeceğim," diyorum ve Nico'nun yüzü değişiyor, bomboş oluyor. Panik boğazımda düğümleniyor, sanki yanlış bir şey söylemişim gibi, sanki benden sonsuza dek uzaklaşacakmış gibi, ama bir gülümseme atıyor ve içimin rahatladığını hissediyorum.

"Sadece yorgunum," diyor Nico.

Geç saatlere kadar Marco'yu aradığını, Dante ve hayattaki diğerleriyle konuştuğunu biliyorum, bu yüzden tartışmıyorum, sadece ona sarılıyorum.

"Bu şekilde kendimi tutmak beni çok yordu," diye şaka yapıyor ve ben de kıkırdıyorum.

"Jimmy bana her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde kendini tutmana gerek kalmayacak," diyorum ve Nico boğazının arkasından mırıldanıyor.

"Kendimi tutmamı istemiyorsun, değil mi?" diye soruyor alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla. "Seni sert ve kaba bir şekilde becermemi istiyorsun, değil mi?"

"Belki," diyorum, böyle konuştuğunda alışılmadık derecede utanıyor ve yüzümü boynuna saklıyorum. "Ama sanırım beni sert ve kaba bir şekilde becermeyi seviyorsun," diye cevap veriyorum.

"Belki," diye cevap veriyor ve sonra yüzünü boynuma gömüp beni içine çekiyor. Ona mutlulukla sarılıyorum ve o böyle kollarımdayken dalmak benim için çok kolay.

NICO

I Aurora ve bebek hakkında biriyle konuşmam gerektiğini, bunu kimsenin bilmemesinin, biriyle konuşmamanın beni deli ettiğini biliyorum.

Kız kardeşimi arayabileceğim gibi değil ve bu tür şeyleri daha önce hiç konuşmadık. Bu yüzden Dante'yi aradım.

"Sorun ne?" diye cevap veriyor ve ben kendime lanet ediyorum.

Jimmy geldiğinden beri onunla gerçekten konuşmadım ve onu da pek bilgilendirmedim. "Hiçbir şey. Üzgünüm, *kaptan*," diye mırıldandım. "Sadece seninle konuşmak istedim."

"Neler oluyor?" Dante soruyor.

Aynı anda hem inliyor hem de iç çekiyorum. "Bu uzun bir hikâye."

"Bir şey için çok endişeleniyor gibisin." Duraklıyor. "Bunun Aurora'yla bir ilgisi var mı?"

"Öyle de denebilir," diyorum, arkamı dönüp kapalı kapıya bakarak. Aurora hâlâ uyuyor ve ben koridorda dikiliyorum.

"Buluşalım," diye öneriyor Dante ve ben

kaşlarımı çatıyorum. "Aurora'yı yalnız

bırakamam."

"Onu yalnız bırakacağını söylemedim. Alberto'yu gönderirim, sen de benimle şehir dışındaki o boktan lokantada buluşursun, adı neydi?"

"Marie'nin Yeri," diyorum gülerek. Bir keresinde orada en kötü cevizli

turtayı yemiştik. "Marie's," diye kabul etti. "En azından iyi kahveleri

var."

"Kahve fena değil ve bunu sen de biliyorsun," diye şaka

yapıyorum ve Dante gülüyor. "Bir saat sonra görüşürüz."

İçeri girdiğimde Aurora yatakta oturmuş, gözlerini ovuşturuyordu.

Gülümsüyor ve beni tutup yatağa geri çekmeye çalışıyor.

"Üzgünüm, *prences*. Dante ile buluşmam gerekiyor," diyorum nazikçe ve Aurora bana

bakıyor. "Marco'yu buldu mu?"

Başımı salladım. "Hayır, öyle bir şey değil. Sadece başka bir iş," diye yalan söylüyorum. "Ama adamlarından biri buraya gelecek. Pek konuşmaz ama seni güvende tutacaktır."

Aurora başını sallıyor. "Sanırım üzerime bir şeyler giymeliyim," diyor sırtarak ve ben kaşlarımı

çatıyorum. "Evet, öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyorum ve tişörtlerimden birini ona

fırlatıyorum. O da gülerek giyiyor ve

bir çift kısa pantolon giyiyor.

Alberto kendi arabasıyla geliyor, Dante'den hediye aldığı küçük spor bir araba. Güneş gözlüklerini takarak arabadan indi ve beni gülümseyerek karşıladı.

Aurora içerde kahvaltı hazırlıyordu, ben de reddettim.

Onu içeri götürüyorum. "Onu iyi izle," diye uyarıyorum. "O askı olmadan çok fazla şey yapmaya çalışacak." "İyi olacağım," diyor Aurora ve sonra Alberto'ya gülümsemek için dönüyor.

O da gülümsüyor.

"Ben Aurora," diyor, beklentiyle ona bakarak ve Alberto'nun gülümsemesi soluyor ve ona bakıyor

Be

n. "Oh, o konuşmuyor," diyorum ona ve sonra Aurora hiç beklemediğim bir şey yapıyor. Ona eliyle işaret etmeye başladı.

Alberto hevesle işaret ediyor, dilini bilen biriyle tanıştığı için heyecanlı olduğu belli.

karnımın dönmesine yardım et.

Alberto bizden büyük ama *yaşlı* değil ve yakışıklı bir adam. Elimde değil ama biraz kıskanıyorum.

"Sanırım ikinizin konuşacak çok şeyi var," diye homurdanıyorum ve Aurora'nın bana veda öpücüğü bile vermediğini fark ediyorum.

Oflaya puflaya evden çıkıyorum, arabaya biniyorum ve kafam Aurora ile Alberto'nun aşık olma ihtimalleriyle doluyken Marie'ye gidiyorum.

Yapsalar bile, ne diyebilirim ki? Sen benim misin? Eve dönüp ondan ayrılmayı ve kendi hayatıma geri dönmeyi planlarken mi? Bunu yapamam.

Dante güneş gözlükleri ve takım elbisesiyle lokantaya girip karşımdaki masaya oturduğunda hâlâ bunları düşünüyordum.

"İyi görünüyorsun," diyor ve ben ona bakıyorum, ne kadar yorgun ve buruşuk görüldüğüne. "Bok gibi görünüyorsun," diyorum ona.

İnliyor. "Mia sürekli Braxton-Hicks geçiriyor ve bu hafta bir düzine kez hastaneye gidip geldi."

Braxton-Hicks'in ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hay sikeyim. Bu hamilelikle ilgili bir şey mi? Aurora'nın da buna yakalanması konusunda endişelenmeli miyim? Tanrım, görünüşe göre bilmediğim çok şey var ama şimdi de sormayacağım. Belki güvenli eve döndüğümde Aurora'ya sorabilirim.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye soruyor, merakla bana bakarak. "Aurora hamile," diyorum ve Dante'nin gözleri açılıyor.

"Kahretsin, bu kadar ağır olacağını bilmiyordum," diyor sessizce. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Yani, onunla yattığını çoktan anladım." "Öyle mi?" Ona bakakaldım.

"Evet, yani, lütfen, Nico. O tam olarak senin tipin ve sen onunla kaç aydır birliktesin, bir buçuk-iki ay mı? Tabii ki onunla yatıyorsun."

"Beni bu kadar iyi tanımandan nefret ediyorum," diye inliyorum.

"Ama onu hamile bırakmış olman beni şaşırtıyor," diyor Dante kahvesini yudumlarırken ve yüzünü buruşturarak. "Evet, o kadar da harika değil."

Gülümsüyorum. "Onu hamile bırakmak istememiştim," diye iç geçiriyorum. "Prezervatif kullanmadın mı?"

Omuz silkiyorum. "Marco'dan kaçarken onları almak için zamanım olmadı." "O orospu çocuğu çok sinsi," diye küfrediyor Dante.

"Evet, öyle. Hâlâ bir ipucu yok mu?"

"Bir sürü ipucu var ama hiçbirisi sonuç vermedi."

Basit bir şey sipariş ediyorum, sadece bir waffle, çünkü bunu çok fazla beceremeyeceklerini

düşündüm. Dante yapar.

aynı.

Dante konuşmadan önce bir süre sessizlik içinde oturuyoruz. "Biliyorsun, artık her şey farklı," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Şimdi farklı, onları ne kadar şiddetle korumak istiyorsun. Çocuğunu ve kadını." "O benim kadını değil," diye çıkıştım.

Dante bir kaşını kaldırır. "Hayır mı?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Tüm bunlar bittikten sonra eve ve kendi hayatıma geri döneceğim. Nasıl baba olunacağını öğreneceğim ve ona maddi olarak bakacağım ama birlikte olmayacağız."

"Yani, sadece ne yapıyorsun? Evcilik mi oynuyorsun?"

"Sanırım," diye homurdanıyorum. Bu soru sorma tarzından hoşlanmıyorum. Beni çok fazla düşündürüyor.

"Mia'ya olan hislerime teslim olmadan önceki halime çok benziyorsun," diyor Dante sessizce ve ben ona cevap vermiyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Dante'nin Mia'yla ilk evlendiği zamanı hatırlıyorum; hayata o kadar odaklanmıştı ki Mia'ya gerçekten aşık olduğunu uzun süre fark etmemişti. Benim durumum öyle değil.

Vasat ama korkunç olmayan waffle'larımızı yiyoruz.

Sonunda "Aurora'ya karşı bir şey hissetmiyorum," diyorum ama ona ve kendime yalan söylediğimi biliyorum. Ne olduklarından tam olarak emin olmasam da, bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin olmasam da ona karşı hislerim var. Hiçbir kadına karşı bir şey hissetmedim, en azından liseden beri ya da daha önce. Her zaman kendime odaklandım, her zaman hayata odaklandım ve kadınlar sadece eğlence içindir.

Dante alay eder ama başka bir yanıt vermez.

"Bebek ne zaman doğacak?" diye soruyor ve waffle'ım boğazımda kalıyor. "Tanrım, bilmiyorum. Sormak hiç aklıma gelmedi."

Dante güler. "Öğrendiğin zaman bana haber ver. Mia küçük kızımızın bir oyun arkadaşı olduğu için çok sevinecek."

"Ona isim koydunuz mu?" Ben soruyorum, Dante başını sallıyor. "Henüz koymadık. Hâlâ Alessia ve Maria arasında karar veriyoruz." Burnumu kırıştırıyorum. "Alessia çok daha iyi," diyor.

Dante güler. "Mia'ya öyle dediğini söyleyeceğim."

Lokantada işimizi bitiriyoruz ve Dante biz ayrılmadan önce gülümsemesi için garsona yeterince cömert bahşış veriyor.

Hoş bir kız ve daha önce olsa onunla flört ederdim ama nedense kendimi pek istekli hissetmiyorum. Sanırım her şey çok ters gittiği için. Marco'yu bulamadığımız için stresliyim, bebek için stresliyim ve son birkaç aydır neredeyse birçok kez vuruluyordum. Bunun Aurora ile hiçbir ilgisi yok. Hem de hiç.

Arabada, Dante'ye ne düşündüğümü sordum.

"Sence iyi bir baba olabilecek miyim?"

Dante bana doğru bakıyor. "Nico, seni hayatım boyunca tanıdım," diyor. "Ve aklına koyduğun

her şeyi yaparsın. Eğer iyi bir baba olmak istiyorsan, olacaksın."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler, *kaptan*."

Dante spor arabasına biner ve uzaklaşır.

Güvenli eve geri dönüyorum ve patronumun aynı zamanda arkadaşım olmasına seviniyorum.

AURORA

A lberto ve ben kâğıt oynuyoruz ve oynarken imza atıyoruz.
Önce Marco hakkında konuşacağız.
"Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," diye işaret ediyor.
"Biliyorum," diye karşılık veriyorum.
"Hayalet gibi," diyor ve ben de başımla onaylıyorum. Arka arkaya üç el kazanması uzun sürmüyor ve yüksek sesle küfrediyorum.
Bana sırtıyor, sanki başka bir şey oynamamız gerektiğini söyler gibi kartları işaret ediyor. Başımı sallıyorum ve uzun bir süre bana bakıyor.
"Kardeşlerin var mı?" diye soruyor, iletişim k u r a b i l e c e ğ i biri olduğu için açıkça mutlu.
"Hiç," diye cevap verdim.
"Sen mi?" Başımı sallıyor.
Biraz gülümsedim. *"Yine de bir ailem olacak. Bir bebek,"* diye imzalıyorum.
Alberto'nun gözleri açılıyor ve sırtıyor. *"Bebekleri severim. Üç erkek ve bir kız kardeşim var, hepsi de küçük."*
Onun ailesi ve benim bebeğim hakkında konuşarak bir süre daha imzalıyoruz ve sonra Nico arka kapıdan giriyor.
Alberto ayağa kalkıyor, biraz üzgün görünüyor ve ben de ona sarılmak için ayağa kalkıyorum.
"Beni çok iyi karşıladığınızı hissettirdiniz," diye işaret ediyor ve gözlerimin arkası yanıyor.
İletişim kuramamak çok zor olmalı.
Ona tekrar sarıldıktan sonra hoşça kal işareti yapıyorum ve o da bana ters ters bakan Nico'nun yanından geçip gidiyor. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" Nico soruyor.
"Hiçbir şey. Her şey," diye gülüyorum ve sonra Nico'nun hâlâ ters ters baktığını fark ediyorum.
"Sen... sen kıskanıyor musun? Alberto'yu mu?"
Nico alay ediyor. "Neden olayım ki? Sırf onunla açıkça flört ediyorsun diye mi?" Gözlerimi deviriyorum, kızgınlık üzerime çöküyor. "Saçmalıyorsun."
"Öyle miyim? Benden sonra gördüğün ilk erkek o ve sen onun için yanıp tutuşuyorsun-"
"Kes şunu, Nico," diye uyarıyorum, oturma odasına doğru yürürken. Bu oldukça sinir bozucu, özellikle de Nico ve ben birbirimize karşı ne olduğumuz hakkında konuşmadığımız için, ona bebekten bahsettikten sonra bile.
Beni takip ediyor. "Alberto'yla bu kadar ilgileniyor olman çok ilginç," diye söze başlıyor, ben de oflayıp puflayıp etrafımda dönüyorum.
"Sana bir şey sorayım, Nico. Sadece birbirimizle mi görüşüyoruz?"

"Tabii ki sadece birbirimizle görüşüyoruz," diyor sinirli bir şekilde. "Etrafımızda başka kimse yok."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun," diyorum kararlılıkla. "Demek istediğim, eve döndüğümüzde bu değişecek mi?"

Nico, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye sözünü kesti, ama açıkça biliyordu.

"Eve döndüğümüzde haftada üç fahişeyi yatağına almaya devam mı edeceksin?" İçimde yükselen öfkeyle ağzımdan kaçırıyorum ve Nico bana göz kırpmıyor.

"Saçmalayan sensin," diyor Nico.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Dante'yle çıkıp kim bilir neler yapabilesin diye beni korumak için burada olan Alberto'yu kıskanıyorsun ve bana bu işten kurtulduğumuzda özel olacağımızı bile söyleyemiyorsun."

"Sana hiçbir zaman söz vermedim," diye suçluyor ve ben gözümü kırıştırarak ona bakıyorum.

"Yani eve döndüğümüzde benimle özel olarak görüşmeyecek misin? Bu ne? Sadece geçici bir şey mi?"

"Öyle söyleme Aurora," diyor Nico, gözlerini kaçırarak ve bir elini ensesinde gezdirerek. "Seni ve bebeği koruyacağımı söylemiştim."

"Korumakla birlikte olmak aynı şey değil, Nico."

"Asla birlikte olacağımızı söylemedim," diyor bana bakarak ve gözyaşları gözlerimin arkasını yarmaya başlıyor.

"Vay canına," dedim, şoka girmiş bir halde. Nico'nun bana karşı ne hissettiğini tam olarak bilmiyordum ama bana karşı gerçekten *bir şeyler* hissettiğini varsaymışım. Sanırım yanılmışım. "Sanırım bu mantıklı."

"Bu da ne demek oluyor?" Nico bana bir adım daha yaklaşarak soruyor.

"Yok bir şey," diye mırıldanarak yatak odasına doğru geri geri gidiyorum. "Ne var biliyor musun? Önemli değil çünkü bunların hepsi geçici, değil mi?"

"Aurora-"

"Yani Alberto'yla konuşmak, flört etmek istesem sorun olur mu?"

Nico bana ters ters bakarak çenesini kapatıyor. Cevap vermiyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum ve yatak odasına gidip kapıyı çarparak çıkıyorum. Daha öğle yemeği vakti ama uyumayı planlıyorum. Yorganın altına giriyorum ve Nico'nun küfrederek evin içinde dolaştığını duyuyorum.

Birkaç dakika uzanıyorum ama uyuyamayacak kadar sinirli olduğum ortaya çıkıyor, bu yüzden ayağa kalkıyorum ve kapıyı çekip açıyorum. Nico, tahmin edilebileceği gibi, kendine büyük bir bardak viski dolduruyor.

Kapı pervazına yaslanıp onu izliyorum. "Bana Alberto'nun numarasını bulabilir misin? Mesajlaşabiliriz," diyorum kuru bir sesle ve Nico'nun omuzları sertleşiyor.

"Francesca'dan alabilirsin," diye bağılıyor ve kıkırdıyorum ama içinde neşe yok.

"Pekâlâ. Sanırım onu yarın arayacağım."

Nico dönüp bana bakıyor, deniz yeşili gözleri yoğun. "Onun numarasını gerçekten almayacaksın," diyor, sanki bu bir soru değilmiş gibi.

Omuz silkiyorum. "Sanırım sonunda neleri kaçırdığımı fark ediyorum. Ne yapabileceğimi asla bilemezsin. En iyi arkadaşım gibi olmak için daha fazla çaba göstermem gerektiğini düşünüyorum - daha... düşüncesiz."

"Sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun," diye homurdanarak bana doğru yaklaşıyor ve ben geri çekilmeyerek meydan okurcasına ona bakıyorum.

"Senin olmamı mı istiyorsun, Nico?"

Kısa bir süre uzaklara ve sonra tekrar bana bakıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama onun olmamı istemiyorsun? Kararını ver, olur mu?"

Nico'nun eli boğazıma dolanıyor, nazik değil ama korkmamı gerektirecek kadar da sert değil. Aslında nefesim uyarılmış bir şekilde kesiliyor.

"Sen zaten benimsin," diye homurdanıyor ve eğilip boğazımın dibindeki bir işareti emiyor. Sırtımı kamburlaştırarak nefes alıyorum ve o da beni kaldırıp kalçalarını benimkilere çarpıyor.

Çoktan sertleşmişti ve kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlamadan edemiyordum. "Bana benim olduğunu söyle," diye emrediyor. "Bunu yapamam," diye nefes nefese kalıyorum. "Beni henüz kendinin yapmadın."

"Bunu göreceğiz," diyor ve bir eli boğazımda, vücudu benimkine bastırarak beni tutmaya devam ederken, pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çekip ayak bileklerimden aşağı kaydırıyor.

Kayıyor ve pantolonunun kemerini çözüp yere düşmesine izin veriyor ve iç çamaşırı giymiyor. İçime girdiğinde nefesim kesiliyor, adını haykırıyorum.

"Aynen öyle, *principessa*," diye emrediyor. "Seni kimin bu kadar iyi becerdiğini söyle. Alberto'yu siken değil."

"Nico," diye nefes nefese kaldım. "Sadece sen, Nico."

Homurdanıyor ve daha sert bir şekilde içime giriyor, kıcımlı duvara doğru kaydırıyor. Bir inilti daha çıkarıyorum, etrafına dolanıyorum ve orgazmım boyunca bana daha sert ve daha sert itiyor.

Parmakları boğazıma dolanıyor, tam olarak havamı kesmiyor ama yaklaşıyor ve tekrar tekrar içime girerken tekrar boşalıyorum.

"Bana benim olduğunu söyle," diye tekrar emrediyor ve ben ona, gözlerinin içine bakıyorum. "Seninim," diye nefes alıyorum, başım şehvetten dönüyor.

"Ben her zaman senin oldum, Nico."

Nico içime boşalırken adımımı haykırıyor ve beni yavaşça yere indiriyor.

"Aurora," diyor, boğazımı bırakıp boynumu öpüyor ama ben onu sertçe itiyorum. Geriye doğru sendeliyor ve ben eğilip şortumu kapıyorum, misafir odasına doğru yürüyorum ve kapıyı çarpıp kilitliyorum.

Kapıyı çaldığında çoktan yatağa kıvrılmıştım. "Aurora," dedi. Ve sonra, birkaç dakika sonra. "*Principessa*."

Tek kelime etmiyorum, sadece başımı yastığın altına gömüyorum ve ağlayarak uyuyorum.

Ertesi sabah erkenden uyandım ve oturma odasına girdim. Nico kanepede sızmış, bacaklarının arasında bir şişe viski ve sehpanın üzerinde boş bir bardak var.

Onu uyandırmıyorum, sadece havuza gidip ayaklarımı suya sokuyorum ve düşünüyorum. Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum ama bunu yapmak istemiyorum. Nico'dan ayrılmak istemiyorum ama bunu başka nasıl yapacağımı da bilmiyorum.

Bunca zaman onunla kalamam, onu sevemem, onu isteyemem. O benim için aynı şeyleri hissetmezken olmaz.

Yapmak istediğim en son şey olsa bile bir değişiklik yapmak zorundayım.

NICO

I Tekrar şiddetli bir akşamdan kalmayla uyandım ve bu kadar çok içtiğim için kendimden nefret ettim. Aurora'ya söylediklerim için de kendimden nefret ediyorum, onunla ne kadar kabaca seviştiğim için. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyor ama sanki ele geçirilmiş gibiydim. Ona *sahip* olmam gerekiyormuş gibi hissettim.

Herkes onun nasıl benim olduğunu bilir.

Tanrı aşkına, o benim bebeğimi taşıyor, nasıl benim olmaz?

Bir yanımda onun gibi hissediyor, başka bir erkeğin ona dokunmasını istemiyor ama bir yanımda eski hayatıma geri dönmek istiyor. Haftada üç kadınla yatmaya, ertesi hafta hiçbirinin adını bilmemeye geri dönmek istiyor.

Her zaman yaşadığım hayat buydu. Güvenli hayatım. Risksiz bir hayat. İncinmeden. Ve başka bir şekilde yaşamayı hayal edemiyordum.

Daha doğrusu ben *yapamadım*. Şimdi bana gülümseyen, sabah ilk iş seksten saçları dağılmış güzel bir kadınla yaşadığımı rahatlıkla hayal edebiliyorum. Sorun da bu. Şimdi başka bir yol olduğunu biliyorum ama nasıl ilerleyeceğimi ve nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.

Mutfakta birinin gürültü yaptığını duyuyorum ve Aurora'nın uyanıp kahvaltı hazırladığına inanamıyorum.

"Sosis mi istersin, pastırma mı?" diye soruyor ve sanırım bana nasıl yapılacağını pek iyi bilmediğini söyleyen biri için çok fazla yemek pişiriyor.

"İkisi de değil," diyorum. "Sadece tost."

"Bunu kendin de yapabilirsin" diyor ve kendi tabağını hazırlayıp yemek masasına oturuyor.

"Dinle Aurora," diye başlıyorum ama bana bakmıyor bile.

"Jimmy bugün geliyor," diyor ve ben uzun bir süre ona bakıyorum.

"Aurora, özür dilerim," diyorum usulca, o da omuz silkiyor.

"Sorun değil," diyor. "Bunun için endişelenme."

Hiçbir şey yokmuş gibi yemeye devam ediyor ve umursamaz tavrı beni kızdırmaya başlıyor ama nedenini söyleyemiyordum. Bütün sabah hıçkırarak ağlamasını bekliyorum muydum? Pek beklemiyordum. Ama bunu da beklemiyordum.

Tekrar özür dilemek için ağzımı açıyorum ama sonra Jimmy kapıyı çalıyor ve inleyerek onu içeri almak için ayağa kalkıyorum.

Aurora onu hızlıca muayene edebilmesi için yatak odasına götürüyor ve ben de oturma odasında bekliyorum, akşamdan kalmalığın etkisiyle boğazımda safra birikiyor. Tostumu yiyorum ve bu biraz yardımcı oluyor ve kendime bir fincan kahve yapıyorum.

Jimmy ayrılırken bana başını sallıyor ve onun sağduyusu için minnettarım.

"Faaliyetlerimize devam etmemiz konusunda ne dedi?" Ortamı biraz olsun yumuşatmayı umarak soruyorum. "Tüm sistemlerin hazır olduğunu söyledi," diyor ama ses tonunda garip bir şekilde düz bir şey var.

"Sen... sen *istiyor* musun ki?" Soruyorum.

"Dün gece zaten yapmıştık, hatırladın mı?"

"Kim unutabilir ki?" Sırtarak soruyorum ama o bana gülümsemiyor.

Havuza doğru yürüdü ve kıyafetlerini çıkardı, üzerinde birlikte yaptığımız son erzak alışverişinde ona aldığım tek parça bir mayo vardı.

Aurora suya atlıyor ve ben kaşlarımı çatarak içeri girip kahvaltıdan kalan bulaşıkları temizliyorum. Ona neler oluyor? Bana gerçekten hâlâ kızgın mı? Eğer öyleyse, neden bana bağırmıyor?

Neden bana bencil bir orospu çocuğu olduğumu söylemiyor?

Aurora bir süre sonra içeri dönüyor ve ben kanepede oturmuş, televizyona bakıyorum ama aslında hiçbir şey izlemiyorum.

Yanımdan geçmeye başladı ama bileğinden tutup onu durdurdum. "Bana hala kızgın mısın?" diye sordum.

Uzun bir süre duraklıyor ve ben rahatlıyorum, *şimdi* bana bağıracağını düşünüyorum. Ama bağırmadı.

"Hayır, kızgın değilim."

"Bir şeylerin ters gittiği çok açık," diyorum kuru bir sesle.

Elimden kurtulmaya çalışıyor. "Hayır, sadece yanlış bir fikre kapılmışım. İşler düşündüğümde farklı, hepsi bu."

"Bu da ne demek oluyor?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Belki senin için bir şey ifade ettiğimi düşünmüştüm. Artık bir şey ifade etmediğimi biliyorum," diyor açıkça ve banyoya doğru yürüyor.

O tek parça kıyafetini çıkarıp duşa girerken ben de arkasından yürüyorum. Bir nefes çekiyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp onunla birlikte giriyorum.

"Bu konuşma henüz bitmedi," diye uyarıyorum.

"Beni kandırabilirdin," diyor ve yüzünü benden çeviriyor.

"Aurora," dedim. "*Principessa*."

"Bana öyle deme," diye bağıyor, arkasını dönüyor, kahverengi gözleri parlıyor ve bir kıvılcım çakıyor.

Bazı yaşam belirtileri.

"Sonunda," diyorum ve bana ters ters bakıyor. "Sonunda, ne?"

"Sonunda bir şey söyledin," diyorum sinirli bir şekilde. "Sabahtan beri konunun etrafında dans edip duruyorsun ve her şeyin açıklığa kavuşmasını tercih ederim."

"Söylenecek ne var?" diye soruyor. "Açıkta olması gereken ne var? Çok basit. Senin olmamı istiyorsun ama benim olmak istemiyorsun. Sen sadece bölgecisin. Eski hayatına geri dönmek istiyorsun. Ben de benimkine döneceğim. Eve döndüğümüzde olacak olan bu."

"Peki o zamana kadar?" Kalbim sıkışarak soruyorum.

"O zamana kadar birbirimize bağlıyız," diyor ve duraksayıp hiç vakit kaybetmeden saçlarını duruluyor. Bitirdiğinde bana bakıyor, saçları uzun ve sırtına doğru kaygan. "Ya da Dante'ye gidebilirim."

"Çok tehlikeli olduğunu söylemiştin," diyorum, kalbim daha da sıkışarak.

Omuz silkiyor. "Sen de öyle olmadığını söyledin. Sadece beni alırken dikkatli ol, her şey yoluna girecek," diyor. "Aurora," diyorum usulca. "İstediğim bu değil."
"Benim istediğim de bu," diyor sonunda. "Eve dönmek istiyorum. Eğer bunların hepsi geçiciyse

geç olmasındansa bir an önce bitmesini tercih ederim."

"Bunu kastetmiyorsun," diyorum, ona kuşkuyla bakarak, ama o cevap vermiyor, sadece duştan çıkıp bir havlu kapıyor.

Yine onu takip ediyorum, bir havlu kapıp belime doluyorum ve misafir yatak odasına kadar onu takip ediyorum.

"Yanılıyorsun, biliyorsun," diyorum.

"Ne konuda yanlış?" diye soruyor, ona aldığım geceliği giyerken.

Bileğinden tutup onu çevirdim. "Benim için çok şey ifade ediyorsun." Gözleri yüzümü arıyor.

"Sen benim çocuğumun annesisin."

Yüzü düşüyor ve başka tarafa bakıyor. "Evet. Şu andan itibaren senin için sadece bu olacağım. Sadece çocuğunun annesi, değil mi?"

"Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak," diye uyarıyorum. "Sen de öyle dedin," diyor inatla. "Ben öyle demedim," diyorum sinirlenerek. "Peki o zaman, ne dedin Nico?"

Akşamdan kalma olmanın ve tartışmanın etkisiyle başım dönüyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. O haklı, eski hayatıma geri dönmek istiyorum. Ama onu başka biriyle düşünmek, başka biriyle çıkmak, başka birinin ona dokunmasına izin vermek... beni çıldırtıyor.

"Benden ne istiyorsun, Nico?" diye soruyor usulca, gözlerinden yaşlar süzülerek.

"Ben..." Duraksıyorum. "Bilmiyorum," diyorum sonunda, elini bırakıyorum, o da başını sallıyor, burnunu çekiyor ve oturma odasına gidiyor. Takip etmiyorum, yatağın kenarına sertçe oturuyorum.

Bundan sonra nereye gideceğim? Gerçekten benimle işi bitti mi? Her şey gerçekten böyle mi bitecek?

AURORA

I Nico'dan uzak durmam gerektiğini biliyorum. O beni istemiyor. Bebeğin hayatının bir parçası olmak istiyor ama benim hayatımın bir parçası olmak istemiyor ve ben de bununla başa çıkmayı öğrenmek zorundayım. Önümüzdeki on sekiz yıl boyunca onun hayatının bir parçası olmak zorundayım ama o benim hayatımın bir parçası olmadan.

Yaşam tarzını değiştirmeye istekli değil. Kendini aşka bırakmaya istekli değil. Ödül falan olduğumdan değil ama hayatımda aşka layık biriyim. Beni ilk sıraya koyacak bir erkeği hak ediyorum ve bu kesinlikle Nico değil.

Canım çok yanıyor ama yapabileceğim bir şey yok. Tek yapabileceğim kendimi korumak, kalbimi güvende tutmak. Ya da en azından kırık bir kalbin olabileceği kadar güvende. En azından tamamen parçalanmasını engellemeliyim. Birazını saklamalıyım ki zamanla iyileşebileyim ve doğru adam geldiğinde kendimden verebileceğim bir şeyler olsun. Çünkü her şeyden önce, Nico olamayacağına göre, doğru erkeğin dışarıda bir yerlerde olduğunu ve eninde sonunda geleceğini ummak zorundayım.

Dante'nin malikânesine dönüş uzun sürüyor ve yaklaşık yirmi dakika sonra Nico bana yan gözle bakıyor. "Şimdi benimle konuşmuyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Söyleyecek bir şey yok."

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye hayıflanıyorum. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Bir şey değişecek gibi değil.

"*Principessa*," diye başlıyor ve ben gözümü ondan kaçırıp pencereden dışarı bakıyorum. Bu isim onun bilebileceğinden çok daha fazla acı veriyor.

"Sadece biraz dinlenmek istiyorum," diyorum sessizce ve Nico iç geçiriyor ama başka bir şey söylemiyor.

Başımı cama yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ama uyumayacağımı biliyorum. Dante'lere döndüğümüzde olacakları düşündükçe kalbim ağrıyor ve midem çalkalanıyor. Nico çapkınlıklarına geri dönecek ve ben evde hamile bir şekilde oturuyor olacağım.

Aramızdaki şeylerin böyle gitmesini istemezdim.

Her zaman bir kız ve bir erkek çocuğum olacağını ve kocamla mutlu olacağımı hayal ederdim. Ama şimdi, evlilik dışı ve beni istemeyen bir adamdan hamileyim.

Kendimden geçmeyi başarıyorum, çünkü bir sonraki bildiğim şey, Nico'nun Dante'ye giden yolun yarısında bir lokantada durduğu.

"Bir şeyler atıştırabiliriz diye düşünmüştüm," diyor usulca, omzumu sıkarak.

Gözlerimdeki uykuyu kırıştırıp esniyorum ve arabadan inip onun önünden lokantaya giriyorum. Nico onu takip ediyor, suratı asık görünüyor. Sanırım somurtuyor, ama umursayacak durumda değilim. Yaşadığımız kavgadan sonra olmaz. Eğer bu ayrılığın gerçekleşmesi gerekiyorsa, ne kadar erken olursa o kadar iyi olur ve ikimiz de bunu kabullenmeliyiz.

onunla birlikte.

Nico bir hamburger ve patates kızartması sipariş ediyor, ben de ona değil masaya bakıyorum. "Bana sonsuza kadar kızgın mı kalacaksın?" diye soruyor, bakışlarımı yakalamaya çalışarak.

Ona bakmayacağım. "Deli olduğumu kim söyledi?" Nico alay ediyor. "Belli ki kızgınsın."

"Kızacak bir şey yok," diye ısrar ediyorum. "Bu iş artık rayına oturdu."

"Ne demek istiyorsun?" Nico başını eğiyor.

"Bitti, değil mi? Benimle olmak istemiyorsun. Yani bitti. Sürdüğü sürece eğleneliydi."

Nico kaşlarını çatır. "Neden bitmesi gerektiğini anlamıyorum çünkü-"

"Sadece bana bağlanmak istemediğin için mi?"

"Dinle Aurora, bunu ben planlamadım," diyor bıkkın bir sesle.

"Ben de planlamamıştım," diye çıkıştım. "Eminim bunu birçok kadınla yapmışsındır, değil mi?"

Bir kaçamak yaptın ve hayatına devam ettin? Beni farklı kılan ne?"

"Benim çocuğuma hamilesin," diyor kararlı bir şekilde. "Bu durumu çok daha farklı kılıyor, *principessa*." "Bana öyle deme," diye mırıldanıyorum.

Nico iç geçiriyor, bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Sırf özel değiliz diye bitmek zorunda değil," diye söze başlıyor ve ben homurdanıyorum.

"Kimsenin ikinci ya da üçüncü tercihi olmakla ilgilenmiyorum, Nico. Eğer başka kadınlarla görüşüyorsan, seninle birlikte olmak istemiyorum."

Nico bir an sessiz kaldı. "Peki ya bebek?"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye ısrar ediyorum. "İstedğin kadar dahil olabilir ya da olmayabilirsin."

"Tabii ki dahil olmak istiyorum," diye bağılıyor. "Taşıdığın benim çocuğum."

Omuz silkiyorum. "Bu sana kalmış."

"Yaşayacak bir hayatım var, biliyorsun," diyor Nico. "Her şeyi bir kenara atmak istemiyorum çünkü-"

"Sırf beni hamile bıraktın diye mi?" İçimde yükselen öfkeyle suçluyorum. Yemek geldi ve ben sakinleşmeye çalışarak birkaç derin nefes aldım.

"Böyle yapma Aurora," diyor Nico, sesi sakin. "Bir yolunu bulacağız."

"Haklısın. Bebek doğduğunda velayet konusunu çözeceğiz," diyorum. "O zamana kadar hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Randevulara gitmek istiyorum," diye ısrar ediyor Nico. "Hamilelik sürecine dahil olmak istiyorum." "Dediğim gibi, bu sana bağlı, Nico." Hâlâ biraz midem bulanıyor gibi hissederek patateslerimi karıştırıyorum.

Yemeğin geri kalanında konuşmuyoruz ve arabaya geri döndüğümüzde, cama karşı uyukluyormuş gibi yapıyorum çünkü gözyaşlarımla savaşıyorum ve onun görmesini istemiyorum.

"Aurora," diyor Nico ve ben cevap vermeyince duraklıyor, gözlerimi sımsıkı kapalı tutuyorum. "Özür dilerim," diyor usulca.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye başlıyor ve gözlerimi kapalı tutuyorum, uyuyabilmeyi ve olan biten her şeyi birkaç dakikalığına unutabilmeyi diliyorum.

Dante'nin yerine vardığımızda, o arkamdan gelirken ben içeri daldım.

Francesca beni kapıda karşılıyor ve kollarını bana doluyor, ben de ona sıkıca sarılıyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum. Arkadaşımı özlemiştim ve şu anda ona çok ihtiyacım var, o bilmeseydi bile.

"Her Şey için çok zgnm Aurora," diyor. "Ne kadar çok Şey yaŝadığını biliyorum ve hepsi benim hatam."

Olanlar yüzünden değil, Nico yüzünden ağlıyorum ama tabii ki bunu ona söyleyemem.

Burnumu çekiyorum ve hafifçe uzaklaşıyorum.

"İyi olmana sevindim," diyorum ona ve o da gülümsüyor, onun da gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Ben de evdeyim," diyor Nico. "Ve hayattayım."

"Bildiğim iyi oldu," diyor Francesca kolayca, kolunu benim koluma dolamadan ve beni odama sürüklemeyen önce ona gülümseyerek bakıyor. "Biraz dinlenmen gerek," diyor ve ben de yolculuktan ve son birkaç günden dolayı duygusal ve fiziksel olarak bitkin hissettiğimi inkâr edemiyorum.

Yatağa girdiğimde hâlâ ağlıyorum ve Francesca da benimle birlikte giriyor. "Arkadaşa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun" dedi.

Ona titrek bir şekilde gülümsüyorum. "Seviyorum," diyorum usulca. "Uzun birkaç hafta oldu."

"Seni çok özledim," diyor. "Mia o kadar hamile ki benimle yüzemiyor."

Gülüyorum, en iyi arkadaşım yanımda olduğu için minnettarım. "Ben de seni özledim. Nico pek iyi bir yüzücü değil."

"Sıkıcı biri," diye homurdanıyor, yatakta geçirdiğimiz harika zamanı düşününce buna katılmıyorum ama tabii ki bunu duymak istemeyecektir. Ayrıca, sanırım Nico bunu bir sır olarak saklıyor, en azından şimdilik.

Bir suçluluk duygusu hissediyorum. Francesca'ya her zaman her şeyi anlattım ve şimdi ondan büyük bir sır saklıyorum. Her zaman çok iyi arkadaşlık ve çok yakındık ama ona neden üzgün olduğumu ya da neler olduğunu söyleyemiyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Francesca bir kolunu bana doluyor. "Biraz dinlen," diyor sessizce ve ben uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum.

Ama konaktaki klimanın sessiz uğultusu ve Francesca'nın varlığı sayesinde birkaç dakika içinde kendimden geçebiliyorum.

NICO

I Aurora uyandığında ve Francesca ile birlikte akşam yemeği için aşağı indiklerinde hava kararmak üzereydi. Aurora'nın koluna girip onu kenara çekmek ve onunla konuşmak istiyorum ama ne söyleyebilirim ki? Onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçecek değilim.

Öyle miyim?

Onun yanımda olmadığını her düşündüğümde göğsüm sıkışıyor. Daha da kötüsü, birlikte olamayacağımız fikri

Özel bir durum, başka biriyle görüşmeye başlayabileceği anlamına geliyor ve bu da midemi bulandırıyor.

Ben sadece bölgeciyim. Bunun bir anlamı yok. Ona değer veriyorum, elbette, birlikte çok şey yaşadık, ama bu aşk değil.

Ben aşık olmam.

Dante'yle yemekten önce birkaç kadeh bir şey içiyoruz ve bana Marco'yu arama çalışmalarından bahsediyor. "O yeraltında," diyor. "O kadar yeraltında ki en sert adamlarım bile onu arıyorum."

Bunun, yaşamayı ya da ölmeyi umursamayan adamlarla birlikte kalacağı anlamına geldiğini biliyorum. "Peki ya ailesinin geri kalanı?" diye soruyorum.

"Vazgeçtiler," diyor Dante. "Kardeşiyle konuştum ve bu işin daha fazla uzamasını istemiyor. Marco'nun kendi yatağını yaptığını ve şimdi o yatakta yatması gerektiğini söylüyor."

Başımı salladım. "Bu iyi haber. En azından tüm aile ağacının Aurora'nın peşine düşmesi konusunda endişelenmemize gerek yok."

Dante merakla bana bakıyor. "İkinizin arasında neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyorum çabucak. "Sadece bir kaçamaktı ve artık bitti." "Peki ya bebek?" Dante soruyor.

"İyi bir baba olacağım," diyorum kararlı bir şekilde. "Çocuğumun hayatında olmak istiyorum ama bu Aurora'yla birlikte olmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor."

Dante bana cevap veremeden dahili telefon çaldı.

"Ben Carlo Costa," diyor teneke dahili telefon. "Kızım ile ilgili bir gelişme var mı acaba?"

Şaşırarak göz kırpyorum. Dante'nin Aurora'nın babasıyla temas halinde olduğunu bilmiyordum ve birden kendimi biraz gergin hissettim. Ne de olsa Carlo Costa'nın gençliğinde hesaba katılması gereken bir güç olduğunu duymuştum ve kızını hamile bırakmışım.

Dante hemen adamı içeri çağırıyor ve ben de onu fuayeye kadar takip ediyorum.

"Çocuğunun büyükbabasıyla tanışmaya hazır mısın?" Dante sesinde alaycı bir tonla soruyor ve ben gergin bir kahkaha atıyorum.

Carlo Costa heybetli bir adam, benden daha geniş ve kaslı, karnında bir yağ tabakası var. Mavi gözleri içimi delip geçiyor.

"Haberler iyi Bay Costa," diyor Dante. "Nico Aurora'yı eve getirdi." Carlo'nun gözleri bir anda ıslıl ıslıl parlıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Nerede o?"

Aurora, Marisa'ya yemekte yardım ettiği mutfaktan çıkar ve babasını görür ve hemen ona doğru koşarak kollarını ona dolar.

Carlo ona sıkıca sarılır, şakağını öper. "*Carissima*," diye mırıldanıyor. "Çok endişelendim." Aurora burnunu çekiyor ve babasına bakarak uzaklaşıyor. "Çok zor oldu," diye itiraf ediyor ağlayarak. "Çok şey atlattın," diyor Carlo. "Lanet olası Marco Barone ve onun-" Aurora onun sözünü kesti. "Yapma baba. Bu önemli bir şey değil. Önemli olan benim güvende olmam."

Carlo iç geçirir. "Haklısın." Dante'ye ve bana baktı. "Bu iki adam sayesinde güvendesiniz." Bize başını salladı. "Sonsuza dek minnettarım."

Kızını hamile bıraktığımı bilse bu kadar minnettar olmayacağını düşünerek bir suçluluk duyuyorum ama çenemi kapalı tutuyorum.

Aurora ve Carlo bir süre konuşuyorlar ve Aurora bana bakıp izin istemeden önce birbirlerine yakın duruyorlar. Hâlâ kendini iyi hissetmediğini söyledi.

"Akşam yemeği yarım saat içinde hazır olacak," diyor. "O zaman tekrar buluşuruz."

Carlo isteksizce elini bırakıyor ve Aurora merdivenlerden çıkıyor. Kaşlarımı çatarak onu izliyorum. "Bir içki ister misiniz. Bay Costa?" Dante kibarca soruyor ve Carlo elini umursamazca sallıyor. "Bana Carlo deyin," diyor. "Ben de bir içki isterim."

Dante, Carlo ve ben bir içki daha içmek için Dante'nin ofisine giriyoruz. Zaten içtiğim pahalı viskiden dolayı başım hafifçe dönüyor, bu yüzden benimkini dikkatle yudumluyorum.

"Nico, değil mi?" Carlo

soruyor. Başımı

sallıyorum. "Benim."

"Bunca zamandır *carissima*'mı güvende tutuyorsun," diyor. "Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum." "Gerek yok," diyorum çabucak. "Aurora'nın yardımına ihtiyacı vardı ve buna kız kardeşim sebep olduğu için,

Kesinlikle geri ödemeye ihtiyacım yok."

Carlo mırıldanıyor. "Francesca biraz cehennem zebanisi ama Marco'nun o şekilde gitmesi için hiçbir sebep yok. O serseri bir mayın ve uzun zamandır icabına bakılması gerekiyordu."

Dante başını sallayarak onaylıyor. "O hep böyleydi; sadece hiç bu kadar ileri gitmemişti."

Carlo viskisini yudumlarken, "Ben de eskiden biraz serseri mayın gibiydim," diye şaka yapıyor. "Aurora'yı doğurup karımı kaybedene kadar."

Ona merakla bakıyorum. "Sormamın sakıncası yoksa ona ne oldu?"

Alay ediyor. "Chicago'da bir işadamı oraya bir gezi yaparken başına bir şey gelmiş. Birlikte kaçmışlar. Ama itiraf etmeliyim ki en azından yarısı benim hatamdı."

"Bu nasıl?" diye sordum. Aurora'nın ev hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum ve merak etmekten kendimi alamıyorum. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ve kendime bunun çocuğumun annesi olduğu için olduğunu söylüyorum.

Carlo omuz silkiyor. "Onu hafife aldım. Onun üzerinde koşturdum, hangi metresleri yüzüne vurduğumu umursamadım. Kendimi ukala yaşam tarzına fazla kaptırdım, anlıyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum. Bu gerçekten tanıdık gelmeye

başlıyor. "Ama seni başka bir adam için terk etti. Acı çekmiyor musun?"

Carlo uzun bir süre bana baktı. "Beni başkası için terk ettiği için üzgün değilim." Duraksıyor.

"*Aurora*'yı terk ettiği için üzgünüm. O küçük kız annesini kaybetmeyi hak etmedi."

O anda kendime çocuğumu asla böyle bırakmayacağıma dair söz veriyorum. Ne olursa olsun

o çocuğun hayatının bir parçası olacağım. Gerçek bir baba olacağım ve çocuğumun annesini ve çocuğumu korumak için elimden geleni yapacağım.

Aurora'ya karşı bir sempati duyuyorum. Annesini genç yaşta kaybetti ve bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ben de babamı genç yaşta kaybettim ama annemle o zamandan beri çok yakınız.

"Yemek hazır," diye sesleniyor Mia, hamile haliyle kapıda duruyor. Ona bakıyorum ve her an doğurmaya hazır görüldüğünü düşünüyorum.

"Teşekkür ederim bebeğim," der Dante ve ayağa kalkıp kapıya giderek ona bir öpücük verir. Carlo ikisine de gülümser. Mia uzaklaştığında Dante'yle konuşur. "Tebrikler," der. "Görünüşe göre her şeye sahipsin."

"Evet," diye kabul ediyor Dante ve bazen Dante'nin eskiden olduğu adamla bu yeni aile babasını bağdaştırmak zor oluyor.

Akşam yemeği için aşağı iniyoruz, kuzu pırla ve kremalı patates var ve benim ağzım sulanıyor. Kaçarken sadece birkaç ev yemeği yemiştik ve onların da çoğunu ben hazırlamıştım.

Marisa'nın hazırladığı bir şeyler yemek güzel olurdu. Dante'de yemek yemeyi seviyorum çünkü onun yemeklerini seviyorum.

Aurora masada Francesca'nın yanına oturdu bile. Onun yanına oturmak istiyorum ama bana hâlâ kızgın görünüyor, o yüzden onun yerine Mia'nın yanına oturuyorum.

Aurora masayı hazırlamayı bitirirken Marisa'ya "Çok lezzetli," diyor ve Marisa kaşlarını çatıyor. "Daha dokunmadın bile," diye azarlıyor. "Gücünü geri kazanmak için yesen iyi olur."

Aurora ona zayıfça gülümsüyor ve küçük bir ısırık alarak kuzusunu kesiyor. Marisa memnun görünerek başını sallıyor ve bizimle birlikte yemeğe oturuyor.

Yardımcının aileyle birlikte yemek yemesi o kadar da yaygın bir durum değil, ama Dante her zaman sıradan biri değildi. Marisa onun için vekil anne gibidir ve ona ailesi gibi davranır.

Bu yönüne saygı duyuyorum. Personeli olmayan ya da başka ailelerin malikanelerinde personel olarak çalışmayan, her zaman ihtiyacımız olan şeylere sahip olmayan bir aileden geliyor olmak ferahlatıcı.

"Nasıl hissediyorsun?" Aurora'ya soruyorum, bütün gün sürecekmış gibi görünen sabah bulantılarından biraz endişeleniyorum.

"Ben iyiyim," diyor kısaca, patateslerinden biraz yerken.

Kaşlarımı çatıyorum ama üstüne gitmiyorum. Francesca bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor, ben de gözlerimi kaçırıp yemeğimi mideye indirmeye odaklanıyorum.

Dante ve ben Marisa'nın yemeklerini övüyoruz, o ise bizi kendini küçümseyen sözlerle geçiştiriyor.

İtalyan usulü.

Aurora ile yemekten sonra konuşabileceğimi umuyorum ama yıkanması ve dinlenmesi gerektiğini söyleyerek erkenden mazeret bildiriyor. Babasına veda öpücüğü veriyor, o da hararetle yemek yiyor ve yemekleri övüyor.

Ben Aurora'nın ardından bakarken Carlo ve Dante biraz sohbet ediyor. Bu yemeğe tam olarak katılamıyorum çünkü sürekli onun ne kadar kızgın olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Carlo'nun söylediklerini, karısını nasıl hafife aldığını ve onu nasıl kaybettiğini düşünüyorum.

Aurora ile yaptığım şey bu mu?

Temizlemek için kafamı sallıyorum. Aurora'ya aşık değilim ve kesinlikle karım olmasını istemiyorum. Sadece uzun zamandır o kadar yakındık ki ondan ayrı olmak garip hissettiriyor, hepsi

bu.

Değil mi?

AURORA

I Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını umarak banyoda uzun süre bekledim. Akşam yemeğinde tabağımın yarısını yemeyi başardım, ki bu bir ilerleme çünkü neredeyse hiçbir şeyi midemde tutamıyordum. Bunun hamilelikten mi yoksa kendimi çok üzgün hissettiğimden mi kaynaklandığından emin değilim.

Nico'yu özlüyorum, onun yanında olmayı ve uyumayı özlüyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Onu kolayca affedebileceğim ya da onunla fiziksel bir ilişkiye geri dönebileceğim gibi değil.

Bu işe yaramayacak, değil mi? Keşke onunla bir ilişki sürdürebilsem, en azından sıradan bir ilişki, ama bu ben değilim. Onun başka kadınlarla görüşmesini kaldıramıyorum ve belli ki o da hayatının bu kısmından vazgeçmeye hazır değil. Keşke beni değerli görseydi ama görmüyor, bu yüzden gerçekten bırakmam gerekiyor.

Tam yatmak için giyinmeyi bitirmiştım ki biri kapımı usulca çaldı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, Nico olduğunu umuyorum ama onun yerine kapımda başka bir çift yeşil göz var: Francesca.

"Hey, sen," diyor usulca. "Birlikte kestirdiğimizden beri seni görmedim, sadece seni kontrol ediyordum. Babanın burada olduğunu duydum."

Babamı ve beni gördüğü için ne kadar minnettar olduğunu düşünerek gülümsüyorum. Bazen, büyürken, kendi evimde kendimi görünmez hissettiğimi hatırlıyorum, sanki beni pek düşünmüyormuş gibi.

Şimdi durumun böyle olmadığını farkındayım ve bu iyi hissettiriyor. Hiçbir zaman düşündüğüm kadar görünmez olmadığımı anlamaya başlıyorum.

"Çok endişeliydi," diye itiraf ediyorum. "Beni şaşırttı."

"Hepimiz öyleydik," diyor Francesca. "Nico'nun seni güvende tutacağını biliyordum ama ona takılıp kalmanın seni delirteceğini düşündüm."

Başka tarafa bakıyorum ve Francesca kaşlarını çatıyor. "Ama sen değildin, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum, yatağımı yapmakla meşgulken Francesca bileklerini tutuyor.

"Kardeşimle aranızda ne oldu?" diye soruyor ve dudaklarımı ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyorum.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez," diye mırıldanıyorum ve Francesca alay ediyor.

"On iki yaşımdan beri birbirimize her şeyi anlattık Aurora, lütfen," diye ısrar ediyor. "Bir şey mi oldu? O..." duraklıyor, gözleri açılıyor. "Senden faydalandı mı?"

Ona dik dik bakıyorum. "Ne demek istiyorsun, benden faydalanmak mı? Tabii ki hayır!"

Francesca yatak odamda volta atarken, "Ona her zaman biraz aşık olduğumu biliyorum," diye mırıldandı. "Ama ciddi bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Asla onun-"

"Ne yapacağını hiç düşünmemiştim Francesca? Beni fark edeceğini mi?" Ona bakarken kanımdaki öfke yükseliyor. Mükemmel Francesca'nın görülmekle ilgili hiçbir sorunu olmadı, hiçbir erkek arkadaş bulmakla ilgili hiçbir sorunu olmadı. Ve ben artık büyüdüm ve onu kıskanmıyorum. O her zaman her şeye sahipti ve ben değildim. Ama en azından ben kendime sadık kaldım.

"Demek istediğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun Aurora," diye karşı çıkıyor Francesca ama artık öfkeliyim ve ağzımdan çıkan sözcüklere engel olamıyorum.

"Birine sahip olabileceğim fikrine katlanamıyorsun, değil mi?" Suçluyorum. "Birinin beni isteyebileceği fikrine katlanamıyorsun."

"Nico mu? Neden o-" diye söze başladı ve ben onun sözünü kestim. "Defol Francesca," diyorum soğuk bir şekilde.

"Aurora, lütfen," diye yalvarıyor. "Sadece bunun hakkında konuşalım."

Başımı salladım. "Şu anda olmaz. Şu anda bu konu hakkında konuşamam, belki de hiç konuşamam." Elimi karnımın üzerine koyup bilinçsizce ovuşturuyorum.

Francesca el hareketine bakıyor ve gözlerindeki farkındalığı görüyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Sakın bana onun seni *hamile* mi bıraktı?"

"Öyle değildi Francesca, bilerek yapmadı!" Onu savunuyorum ve Francesca homurdanıyor.

"Elbette, ayağı takıldı ve senin içine düştü-"

"Kes şunu," diye kestim sözünü. "Kaba olma."

Francesca öfkeyle ellerini havaya kaldırır. "Başka nasıl olabilirim bilmiyorum Aurora. Kardeşimin senin aşkından faydalanıp seni *hamile* bıraktığına inanamıyorum."

"Tango yapmak için iki kişi gerekir Francesca," diye çıktım. "Ve ben de orada bir denizyıldızı gibi yatmıyordum."

Francesca yüzünü buruşturup bana bakıyor. "Bana her şeyi anlatıyorsun Aurora. Her zaman anlattın. Bunu bana neden söylemedin?"

"Çünkü böyle davranacağını biliyordum! Bundan nefret edeceğini biliyordum," diye açıklamaya çalışıyorum, derin nefesler alarak ve başımın döndüğünü hissederek. Onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum ama aynı zamanda kendimi savunmak istiyorum. Nico için ayağa kalkmak istiyorum.

"Nico kalbini kıracak tatlım," diyor Francesca yumuşak bir sesle. "Bu yüzden onunla birlikte olmanı istemiyorum."

Sanırım *çoktan yaptı*, ama dişlerimi sıkarak ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak bunu söylemiyorum.

"Bu benim sorunum." İçimi çektim. "Bak, sana söylemediğim için özür dilerim," diyorum sonunda, sesim titreyerek. "Ama mutlu olmaya hakkım var ve ben bu bebeği istiyorum."

Francesca uzun bir süre bana baktıktan sonra kapıdan çıkıp arkasından kapatıyor. Tekrar iç geçiriyorum. Francesca biraz şımarık olabiliyor ama umarım yola gelir. Ne de olsa onun bu bebeğin hak ettiği teyze olmasını istiyorum.

Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyorum ve sonra onu koridora kadar takip ediyorum. Orada değil ama Nico'nun odasından gelen bağırıışları duyuyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Biraz rahatlamam gerektiğine karar veriyorum ve merdivenlerden inip havuza doğru yürüyorum. Babam orada, mayosunun içinde, ayakları suyun içinde. Çok içmiş, gözlerindeki camsı ifadeden bunu anlayabiliyorum ama çok içen biri değil, o yüzden endişelenmiyorum.

Keşke ben de bir kadeh şarap içebilseydim. Çok uzun birkaç hafta oldu.

Ayakkabılarımı çıkarıp yanına oturduğumda ve ayaklarımı onunkilerin yanına suya soktuğumda

babam bana gülümsüyor.

"Geri dönmene sevindim, *carissima*," diye mırıldanıyor ve ben de başımı omzuna yaslayıp rahatlamak istiyorum.

Kolunu bana doluyor ve onunla bu anı yaşamak güzel bir duygu. Çok fazla baba/kız anımız olmuyor. Genellikle aynı evdeyiz ama farklı şeyler yapıyoruz. Yaptığı şeylere, yapmaması gereken şeylere beni dahil etmiyor çünkü kötü bir kalbi var. Hasta sağlığına rağmen hala hayatın içinde ve ben bunu biliyorum.

Ama bu şekilde para kazanıyoruz. Alternatifi ne, normal bir işe mi girecek? Okulu bitirmediği için asgari ücret mi? Bunu yapacak gibi değil, o yüzden şikayet etmemeye çalışıyorum. Ama onun için endişeleniyorum.

"Kalbin nasıl?" Ona sessizce sordum.

Göğsünü yumrukluyor. "Hâlâ tıkırdıyor."

Gülüyorum. "Sanırım umabileceğimin en iyisi bu."

"*Nasılsınız, carissima?*" diye soruyor ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum ama başımı omzundan kaldırmıyorum.

"Ben iyiyim baba," diyorum ama bu pek de doğru değil.

"Belli bir bakışınız var, *carissima*," diyor ve sonra ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Babam usulca "Aşık görünüyorsun," diyor ve gözlerimin arkasından yaşlar fışkırıyor.

Sanki uzun zamandır ilk kez beni görüyor ve bu beni rahatlatıyor, yalnız olmadığımı

hissettiriyor. "Aşk acısı çekiyorum," diye itiraf ediyorum ve babam başını sallayarak suda tekmelediği ayaklarına bakıyor

nazikçe.

"Nico, değil mi?" diye soruyor ve ben zorlukla yutkunuyorum. Cevap vermiyorum ama babam biliyor gibi görünüyor.

"İyi bir adama benziyor," diyor. "Seninle ilgileniyor."

Dudağımı ısıriyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Babama Nico'nun beni istemediğini, beni hamile bıraktığını ve başka kadınlarla görüşmeye devam etmek istediğini söylemek istemiyorum.

"Aşık olacağını hep biliyordum, *carissima*. Kocaman bir kalbin var, verecek çok sevgin var."

Ciddi bir bakışla bana bakıyor. "Sadece akıllıca verdiğinden emin ol."

Sözlerini anlayarak yavaşça başımı sallıyorum. Belki de Nico'dan daha da uzaklaşmam gerekiyordur. Belki de kontrol edemediğim bir şeydir ve kendimi korumam gerekiyordur.

Babam bana düşünecek çok şey verdi ve çok rahatlatı, bu yüzden uzun süre orada oturduk, başım omzuna yaslandı, kolu beni sardı.

Keşke hayat her zaman şu anda olduğu kadar basit olabilseydi.

NICO

I Dante'yle konuşmayı ve içmeyi yeni bitirdim, biraz sarhoşum ve Aurora'nın odasına gitmeyi düşünüyorum ki kız kardeşim gözleri vahşi ve kızgın bir şekilde kapıdan içeri dalıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağıyor.

"Tanrım, ne oldu sana böyle?" Mırıldanıyorum, sonra Francesca iki elini göğsüme koyuyor ve beni itti. Hazırlıklı değildim ve biraz da çakırkeyiftim, bu yüzden geriye doğru sendeledim ve yatağa sertçe oturdum.

"Aurora Costa, işte bu," diye feveran ediyor. "Onu *hamile* mi bıraktın?" Oh kahretsin. Bunun olacağını biliyordum ama bu kadar çabuk beklemiyordum. "Siktir."

"Siktir, gerçekten de," diye onaylıyor Francesca, açıkça öfkeleniyor ve yatak odamın etrafında volta atıyor. "En iyi arkadaşımдан bu şekilde faydalanmaya nasıl cüret edersin?"

"Ondan faydalanmak mı? Francesca, o çok istekli bir katılımcıydı-"

"Ew!" Francesca küçük bir çocuk gibi kulaklarını kapatarak bağıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Sen istedin," diye karşılık veriyorum. "Ve buraya gelip bana bağırmaya hakkın yok-" "Ona zarar vereceksin," diyor Francesca ve ben ayılıyorum, suçluluk duygusu içime hücum ediyor.

"Bunu bilmiyorsun," diyorum usulca.

"Onu çoktan incittin," diyor. "Senin yanındayken bunu gözlerinde görebiliyorum Nico, sana şöyle bakıyor gibi-"

"Ne gibi?" Merakla sordum.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Francesca. "Sırf sen egonu okşamak istiyorsun diye en iyi arkadaşımın en derin duygu ve düşüncelerini ortaya dökerek değilim."

Aurora'nın ne hissettiğini gerçekten merak ediyorum ama kız kardeşimin daha da sinirleneceğini bildiğim için çenemi kapalı tutuyorum.

"Bak, bebeği doğuracağız ve ortak ebeveynlik yapacağız," diye başlıyorum ve Francesca alay ediyor.

"İsteddiği şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Sen bir aptalsın, Nico," diyor sesini yükselterek. "Onu görmüyorsun."

"Bu da ne demek şimdi?" Bıkkın bir halde ona bakarak soruyorum ve Francesca inliyor.

"Gördün mü, çok *aptalsın*. Seninle yatmaya tenezzül ettiğine inanamıyorum."

"Güven oyu için teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve Francesca bana ters ters bakıyor.

Francesca parmağıyla göğsümü işaret ederek, "Onun için doğru olanı yapacaksın," diyor. "Yapmayacağımı kim söyledi? Dediğim gibi, onun ve bebeğin yanında olacağım."

"Hangi sıfatla?" Francesca bilmek istiyor. "Striptizcilerinizi ve çeşitli bar kızlarını becermek arasında mı?"

Sakin kalmaya çalışarak burun deliklerimden derin bir nefes alıyorum. Bir bakıma Francesca haklı ve ben de bunu biliyorum. Bu, eve döndüğümüzden beri düşündüğüm bir şey ama aynı zamanda kız kardeşimi de hiç ilgilendirmiyor.

"Ben hallederim," diyorum ve Francesca orada öylece durup sanki gördüğü en aptal şeymişim gibi bana bakıyor.

"Yapsan iyi olur," diye mırıldanıyor. "Eğer yapmazsan, seni kendim öldürürüm."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum gözlerimi devirerek. Francesca havlıyor ama ısırmıyor. Her zaman öyleydi. Ben onun ağabeyiyim ve her zaman eninde sonunda bana boyun eğmiştir ve bu konuda da egecektir. Sadece önce şımarıklık yapmak istiyor.

"Ben ciddiym, Nico. O kızın kocaman bir kalbi var ve eğer onu kırarsan-"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum sessizce. "Bu bebekte en az benim kadar onun da suçu var ve sıradan kalmaya karar vermiştik."

Francesca alaycı bir tavırla, "Tabii, rahat kalmayı kabul etti," diyor.

"O yaptı!" Israr ediyorum ama gerçekte öyle yaptığından emin değilim. Daha çok ilişkiye girmedigimi söyledim ve o buna biraz kızmış olsa da Aurora bunu kabul etti.

Başka ne yapmam gerekiyor? Tüm hayatımdan vaz mı geçeyim? Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. "O öyle bir kız değil Nico, bunu sen de biliyorsun."

"Hiç böyle bir şey söylemedi," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum! O benim en iyi arkadaşım, kız kardeşim gibi ve sen muhtemelen onun kalbini çoktan kırdın!" Francesca'nın sesi sanki fikrimi değiştirmemi istiyormuş gibi ateşli, öfkeli ve yalvarırcasına çıkıyor.

"Ne yapmamı istiyorsun Francesca?" Sonunda soruyorum ve o da iç geçiriyor.

"Onu rahat bırakmanı istiyorum," diyor sessizce. "Onu rahat bırak, ama yalnız bırak."

"Bunu yapamam," diyorum basitçe ve bunun nedeni bebeğime hamile olması değil. Francesca istediği için de değil. Sadece ondan vazgeçmek istemediğim için. Aurora ile yaptığım şeyi bırakmak istemiyorum çünkü ondan *hoşlanıyorum*. Bu aşk değil tabii ki. Olamaz ama bu da bir şey ve sanırım bunu keşfetmek istiyorum.

Francesca, "Sen tam bir pisliksin," diye mırıldanıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

İçimi çekiyorum, onu takip etmem gerektiğini düşünüyorum, muhtemelen gidip bunu konuşmam gerektiğini düşünüyorum ama çok yorgunum.

Koridorda ayak seslerini duymayana kadar birkaç dakika bekliyorum ve sonra odadan çıkıp Dante'nin ofisine doğru yürüyorum ve kapıyı hafifçe çalışıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor ve Mia kucığına tünemiş, patlamak üzere görünüyor ve ona gülümsüyor. İçeri girdiğimde onun yanağını öpüyor ve kapıdan çıkarken bana başını sallıyor, biraz yalnız kalmamız gerektiğini biliyor gibi görünüyor.

"Hey," diyorum yorgun bir sesle, masasının karşısındaki sandalyeye oturarak. "Bok gibi görünüyorsun," diyor Dante açık açık, ben de homurdanıyorum.

"Çok teşekkürler," diye homurdanıyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Aurora yatağında olmadan pek iyi uyuyamıyorum ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum. Sadece biz uzaktayken buna alışmıştım, hepsi bu.

"Çelişkili görünüyorsun," diye devam ediyor ve sonra ayağa kalkıp ikimize de birer içki dolduruyor. "Sen bir meleksin, Dante."

Gülüyor. "Belki düşmüş bir tane."

"Marco'dan haber var mı?"

Dante başını öne eğer. "Olabilir. Şehrin en kötü bölgelerinde terk edilmiş birkaç depoda olabileceğine dair bir ipucum var. Rizzolar onun tarafını tutuyor."

"Kahretsin," diye küfrettim. Rizzolar sadece şehirdeki değil, New York eyaletindeki en tehlikeli aile olabilir. Korkunç şeyler yapıyorlar, dolandırıcılık yapıyorlar, seks ticareti yapıyorlar.

Hepimiz paramızı farklı (çoğunlukla yasadışı) yollardan kazanıyoruz, ama onlar çok ileri gidiyorlar. Hep öyle oldu. "Fabio da mı işin içinde?" Ailenin reisi, *caputo*'dan bahsederek soruyorum.

"Ne yazık ki," diye yanıtlıyor Dante. "O ve diğer ailelerden kovulan yarım düzine kişi daha."

Öldürülmek yerine ailelerinden kovulan erkekler gerçekten de tehlikeli adamlardır. Bu, işkenceden kurtuldukları, birini ispiyonladıkları ve bir şekilde kaçmayı başardıkları anlamına gelir, bu yüzden kana susamışlardır.

Derin bir nefes alıyorum ve ağzımdan kuvvetle üflüyorum.

"Onun peşinden gitmeliyiz," diyorum kararlılıkla ve Dante bana aptalmışım gibi bakıyor. "Hayır, gitmemeliyiz," diyor. "Marco Barone için adamlarımı tehlikeye atmayacağım." "Marco için değil," diye tıslıyorum. "Aurora için. *Çocuğum* için."

"Dinle, Nico," diye başlar. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

İçimde yükselen korku ve öfkeye engel olamayarak, "Ne halin varsa gör," diye hırlıyorum. Dante kızmak için tehlikeli bir adam ama kendime engel olamıyorum. "Tehlikede olan senin ailen değil."

"Onun burada olması bile ailemi tehlikeye atıyor," diye karşı çıkıyor Dante, öfkesini tam olarak kaybetmiş değil ama boynundaki damarın dışarı fırlamasından bunun yakın olduğunu anlayabiliyorum.

Sakinleşmek için bir süre derin nefes aldıktan sonra nihayet "Özür dilerim," diyorum. "Sadece... Endişelendim."

"Elbette öylesin. Seni suçlamıyorum. Ama onun gerçek yerini bile bilmeden yarı yolda bırakırsak..." diye devam etti.

"O zaman insanlar öldürülecek," diye bitiriyorum ve Dante başıyla onaylıyor.

"İyi adamlar benim için çalışır, Nico, sen de dahil. Kimsenin patlamasını istemiyorum."

İç çekiyorum. "Burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam, Dante. Bana yerlerini söyleyebilir misin? İçimi rahatlatmak için?"

Dante alay eder. "Beni aptal mı sanıyorsun? Bilgiyi alır almaz yapacağın ilk şeyin Marco'nun peşine düşmek olacağını biliyorum. Bana birkaç gün daha ver. Onun yeri hakkında daha iyi bir ipucu bulacağım ve ne bekleyeceğimizi bilerek gideceğiz."

"Ne bekleyebileceğimizi bildiğimiz kadarıyla," diye homurdanıyorum ama mantığına karşı çıkamıyorum. Marco'nun peşinden gidip öldürülmek, çocuğumun babasız büyümesine izin vermek bana bir şey kazandırmaz.

"Bu arada rahatlamaya çalış," diyor Dante ve ben acı bir kahkaha atıyorum. "Rahatla," diyorum. "Elbette."

Pişman olacağım bir şey söylemeden önce içimi bitirip ofisten çıkıyorum.

Kendi odama gitmek için Aurora'nın odasının önünden geçerken, parmaklarımı kapının üzerinde gezdiriyor ve bir anlığına da olsa onun yüzünü görebilmeyi diliyorum.

Bence *bu aşk değil. Olamaz.*

AURORA

FRancesca ve ben ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi havuza gittik. Nico ya da hamileliğim hakkında yorum yapmıyor, her şey normalmiş gibi davranıyor. Nico'ya ne dediğini sormadım. Çok utandım.

Beni savunduğu için ona kızamıyorum ama umarım Nico'ya kişisel bir şey söylememiştir - mesela hayatım boyunca ona aşık olduğumu.

Bikininin içinde biraz tombul göründüğümü hissediyorum, bu yüzden aşk tutamaklarımın hemen üzerinde kesikli bir tek parça giyiyorum.

Francesca sanki güvensiz hissettiğimi biliyormuş gibi, "O takımın içinde harika görünüyorsun," diyor.

Ona minnetle gülümsüyorum. Dün gece onu görünmez olmamı istemekle suçlamakla hata etmişim. Bu kadar güzel ve açık sözlü olmasının ve erkeklerin ona akın etmesinin onun suçu olmadığını biliyorum.

Bana karşı her zaman nazikti ve özür dilemek yerine ona yaslandım, o da bana yandan sarıldı.

Her şey affedildi, tıpkı kavga ettiğimiz diğer zamanlar gibi. Francesca ile arkadaş olmanın sevdiğim bir yanı da bu. Asla kin tutmaz.

Birkaç tur atıyoruz ve havuzun sığ ucundan çıkıp merdivenlerden yukarı doğru yürürken Nico'nun kapalı havuzun kapısında durduğunu görüyorum.

Gözleri vücudumda, yavaşça yüzüme doğru ilerliyor ve sertçe yutkunuyorum.

Tanrım, onu hâlâ istiyorum. Olan biten her şeye rağmen, eski hayatından vazgeçmeyeceğini söylemesine rağmen, onu hâlâ istiyorum. Tişörtünü çıkarmış, üzerinde sadece dar bir mayo var ve ben vücuduna bakmamaya çalışıyorum.

Francesca ona ters ters bakıyor ama konuşmuyor, sadece havluyu kendi etrafına sarıyor.

"Ben duş alacağım Aurora," diyor ve bana göz kırptıyor. Bunun bana ve Nico'ya biraz yalnız zaman ayırma şekli olduğunu biliyorum.

"Hey," diyor Nico bana yaklaşırken, sesi alçak ve yumuşak. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve bunu göstermemeye çalışıyorum.

"Selam," diye garip bir şekilde cevap veriyorum, ne diyeceğimi bilemeden. "Yüzmeye mi geldin?"

Bir kolunu germek için göğsünün üzerine koyuyor ve sonra diğerini ve şişkin kaslarına bakmamak imkansız.

"Küçük bir tane," diye cevap veriyor ve sonra sırtıyor. "Ama sanırım manzara için daha uzun kalacağım." Yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Bu gece gelip seni ziyaret edebilir miyim?" diye sorar.

"Odanda mı?" Yeşil gözleri yüzümü arıyor ve ben dudaklarımı yalıyorum.

"Hâlâ fiziksel bir ilişki mi istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "İlişki kelimesini sevmiyorum ama elbette."

Alay etmek istiyorum ama açıkçası kaslı vücuduna bakarken, kulağımda sesinin alçak tonunu dinlerken çok tahrik oluyorum.

"Odama gelebilirsin," diyorum usulca. "Ne zaman istersen." Sırıttıyor. "Bildiğim iyi oldu."

Ama sonra her şeyi mahvediyorum, çünkü konuşmaya devam ediyorum. "Başka biri beni isteyecek gibi değil, her neyse, şimdi değil."

Nico kaşlarını çatıyor. "Neden bahsediyorsunuz, *principessa*?"

Bu hitap karşısında yanaklarım daha da kızarıyor, göğsüm daralıyor ve ayaklarıma bakıyorum. "Yani, artık şişman ve hamileyim. Kimse bana öyle bakmaz."

"*Principessa*," diyor, bakışlarımı yakalamaya çalışıyor ama ben ona bakmıyorum. Sonunda çenemi avucunun içine alarak beni ona bakmaya zorluyor. "Sen delisin," diyor usulca, neredeyse fısıltıyla. "Seni gören her erkek şanslı sayılır."

Nefesim göğsümde düğümleniyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum," diyor.

"Yani, hamileyken başka biriyle tanışırsam..." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Sanırım onu kışkırtmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor çünkü gözlerini kaçırıyor.

"Sen özgür bir kadınsın," diye mırıldanıyor ve sonra yanımdan geçip havuzun derin ucuna atlıyor, hızla yüzüyor, sırt kasları dalgalanıyor.

Ellerimi kırmızı yanaklarıma götürüp iç geçiriyorum ve bu gece beni ziyaret edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Bunu yapmasını istiyor muyum? Bütün bunları tekrar yaşamak istiyor muyum?

Ona tekrar bakıyorum, sığıltıda sudan çıkarken vücuduna ve yakışıklı yüzüne bakıyorum ve karnımın alt kısmında bir şey kaynıyormuş gibi hissediyorum.

Evet. Onunla birlikte olabilmek için her şeyi göze alırım. Alabileceğim her şeyi alırım.

Francesca ile yemek odasında, önünde bir tabakla karşılaşıyorum ve yanına oturuyorum.

"Bir şeyler yemelisin," diyor Francesca ama Nico'yla konuştuğuktan sonra midemde bir tuhaflık hissediyorum. "Francesca," diyorum ciddiyetle. "Seninle konuşmam gerek."

Elindeki meyve tabağından başını kaldırıp bana bakıyor ve tabağı bana uzatıyor.

"Tamam, ama yemelisin." Bir parça bal özü alıp yavaşça yiyorum ve bu midemi daha iyi hissettiriyor. "Nico'yla olan şu şey," diye başlıyorum, elini umursamazca sallıyor.

"Sana kızgın falan değilim bebeğim," diyor kolayca. "Sadece incinmeni istemiyorum." "Mesele de bu zaten," diyorum sessizce. "Kendi hatalarımı yapabilmek istiyorum. Biliyorum

Benim çok deneyimli olmadığımı ve senin deneyimli olduğumu ama çok hata yaptığımı." Francesca alay ediyor. "Bir de bana sor."

Ona bakmadan devam ediyorum. "Karışmayacağını bilmem gerekiyor. Ne Nico'ya ne de bu bebeğe."

"O bebek benim yeğenim" diye savunuyor. "Çok fazla müdahale edeceğim."

"Tamam, yeterince adil," diye gülüyorum, ona bakıyorum ve o bana küçük bir gülümsemeyle

bakıyor. "Çok iyi bir anne olacaksın," diyor ve gözlerim yaşıyor.

"Böyle düşünmene sevindim," diyorum usulca, burnumu çekerek ve ağlamamaya çalışarak.

"Biliyorum," diye ısrar ediyor. "Sen çok nazik ve sevgi dolu bir insansın Aurora. Bu yüzden sen ve Nico için endişeleniyorum. O bazı şeyleri senin hissettiğin gibi hissetmiyor."

"Belki de biliyordur," diyorum usulca. "Sadece içinde derinlere gömülü tutuyor."

"Belki," diye kabul ediyor Francesca. "Ama onu düzeltemezsin Aurora. Ona sahip olmaya çalışırken kendini kaybedemezsin."

"Yapmayacağım," diyorum, hissettiğimden daha emin bir şekilde. Nico'yla aramızdaki temel sorun da bu, değil mi?

Onu o kadar çok istiyorum ki bir parçamdan vazgeçmeye hazırım. Bunca zamandır yaptığım şey buydu. Ama yine de, bu gece onu yatağıma almayı kabul ettim. Daha fazlasını istediğimi bilerek. Onun istemediğini bilerek.

Francesca bana bakmaya devam edince iç geçiriyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum," diye onu temin ediyorum. "Ve kendim olmaya devam etmek için gerçekten çok çalışacağım, tamam mı?"

"Duymak istediğim tek şey buydu," diyor ve sonra Mia elinde büyük bir tabak makarna artığıyla oturma odasına geliyor. Bize gülümsüyor.

"Size katılmamın sakıncası var mı hanımlar?" diye soruyor. Ben başımı sallıyorum, Francesca da öyle.

Francesca, "Elbette, burası sizin eviniz," diyor.

Mia gülüyor. "İyi bir ev sahibi olmayı severim. Bu makarnayı benimle paylaşmaktan çekinmeyin. İki kişilik yiyorum, dört kişilik değil."

Homurdanıyorum ve çatalımı alıp onun tabağından biraz yiyorum, gözlerim açılıyor. "Bu çok lezzetli. Marisa mı yaptı bunu?"

Mia gülümsüyor. "Dante, aslında," diyor.

"Vay canına, bu Nico'nun şimdiye kadar pişirdiği her şeyden daha iyi" diyorum, benim için harika yemekler pişirmiş olsa da bu olağanüstü.

Francesca gülüyor, kardeşine yapılan herhangi bir gönderme karşısında her zaman mutlu oluyor. Çok yakınlar ama aynı zamanda sık sık da ters düşüyorlar.

"Duyduğuma göre sen de iki kişilik yiyormuşsun?" Mia usulca soruyor, ben de kızarıyorum. "Evet," diye kabul ediyorum.

"Ona yemek yedirmeye çalışıyordum!" Francesca öyle diyor.

Mia sempati içinde mırıldanıyor. "İlk birkaç ay yemek yemek çok zor," diyor. "İlk beş ay boyunca midem bulanıyordu. Dört ay diyorlar ama benim için beş aydı."

İnledim. "Bana bunu söyleme."

İtiraf etmeliyim ki bu konuda konuşabilmek, bunun bir sır olarak kalmaması güzel. Mia gibi bunu yaşayan biriyle konuşmak güzel.

"Ve sonra en tuhaf yiyeceklerden tiksinemeye başladım," diye devam etti Mia. "Soğan ve sarımsağı çok severim ama ilk birkaç ay? Onları kokladığımda bile kusuyordum."

Francesca gözlerini kocaman açarak, "Kulağa korkunç geliyor," diyor.

"Bir İtalyan olarak soğan ve sarımsak yememek işkence sayılmalı," diyorum ve Mia gülüyor. "Daha iyi olacak." Kocaman karnını sıvazlıyor. "Gittikçe kolaylaşıyor."

Yüzünü buruşturuyor ve ben ona bakıyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece içeride tekmeliyor. Hissetmek ister misin?" Elimi tutup karnının üzerine koydu ve küçük bir şişlik hissettim. Sonra bir tane daha.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, gözlerim yine sulanıyor. Sanki sürekli ağlıyormuşum gibi

geliyor. "Bu çok güzel, Mia."

"Seninki kıcıını kaburgalarına dayayıp uyuduğunda öyle düşünmeyeceksin," diye gülüyor ve ben de gözlerimi silerek gülümsüyorum. Bana daha da yaklaşıyor. "Ağlaman da daha iyi olacak."

Kendimi cesaretlenmiş hissediyorum ve daha fazla makarna ve meyve yiyorum, midem gittikçe daha dengeli hale geliyor. Akşam yemeğinden önce Mia ve Francesca ile geç saatlere kadar sohbet ediyorum ve sonunda çocukların kayıp olduğunu fark ediyoruz.

"Nico ve Dante nereye gittiler?" Francesca soruyor ve Mia omuz silkiyor.

"Muhtemelen ofiste içiyorlardır," diyor. "Onlara daha sonra bir tabak götüreceğim."

Merakla ona bakıyorum, ne hakkında konuşacaklarını merak ediyorum. Nico'nun benim hakkımda konuşacağından endişelendiğimden değil, neden endişeleneyim ki? O kadar da umursamıyor.

Mia ve ben akşam yemeğinde şarap içememekten yakınıyoruz ve Francesca *asla* hamile kalmayacağını açıklıyor ve yemek boyunca konuşuyoruz, Marisa da bize katılıyor.

Masada sadece kadınların olması güzel bir şey ve erkeklerin varlığını neredeyse hiç özlemiyoruz.

NICO

A Yüzdükten sonra duşa giriyorum ve odamda telefon görüşmeleri yaparak biraz zaman geçiriyorum. Angelo yakınlarda olduğu için ilk aradığım kişi o oluyor.

"Nico, ne oldu?" diye cevap veriyor nefes nefese kalmış bir sesle.

"Meşgul müsün?" Ona soruyorum, o da alay ediyor.

"Haftalardır hiçbir şey olmuyor," diye yakınıyor. "Aklımı kaçırarak kadar sıkıldım."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldanıyorum, "çünkü gerçekten heyecan verici bir şey yaklaşıyor." "Anlatsana," diyor parlak bir sesle.

Angelo biraz serseri mayın gibi ama herkes onun iş bitirici olduğunu biliyor.

"Marco Barone," diyorum ve cevap verdiğinde Angelo'nun sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

"Oh, evet."

"Yeraltında saklanıyor," diyorum ona. "Varoşlarda terk edilmiş depolar, bu tür şeyler." "Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor. Ne zaman taşınıyoruz?"

"Yakında," dedim ona. "Yeri öğrendiğimde seni arayacağım."

"Mükemmel. Yeni bir parça aldım ve onu kullanmak için can atıyorum."

Güldüm ve telefonu kapattım. Yanımda insanların olduğunu bilmek güzel, özellikle de Angelo'nun.

O her zaman her şeye hazırdır.

Dante'nin ofisine yürüyorum ve açık kapıyı çalıyorum. Telefonundan başını kaldırdı.

"Dün için özür dilerim, *kaptan*," diyorum utangaç bir tavırla. Dante bir el sallıyor. "Sorun değil."

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ağır ağır sandalyeye oturuyorum. "Bana Marco Barone'den biraz daha bahset," diyorum kararlılıkla ve Dante'nin dudakları inceliyor.

"Bilmiyorum, Nico. Seni yarı yolda bırakmak istemiyorum..."

"Yapmayacağım," diye ısrar ediyorum. "Angelo'yu aradım ve yardım etmeye hazır." Dante bir kaşını kaldırdı. "Angelo mu? Bu biraz riskli değil mi?"

"Ben orada olursam olmaz," diyorum. Dante sorumluluk sahibi olduğumu ve Angelo'nun muhtemelen yapacağı gibi gereksiz riskler almayacağımı biliyor.

Dante, "Köşenizde olması gereken iyi bir adam ama kontrol etmesi zor," diyor. "Bu yüzden onu

sadece diğ er her Şey baŐarısız olduğunda işe alıyorum."

Angelo, çok fazla sokak itibarı ve tam Sicilya mirası olan, ancak ailesinin başı olmak istemeyen ve sadece Dante için serbest çalıŐmak isteyen adamlardan biridir. O yalnız bir kurt, hem de tehlikeli bir kurt.

"Ama o benim yanımda," diye itiraz ediyorum. Angelo bizim için iyi bir arkadaş oldu. Muhtemelen Dante'den sonraki en iyi arkadaşım.

Dante iç geçirir. "Pekâlâ, Nico. Sana yeri vereceğim ama hazırlıklı olacağına dair bana söz vermelisin."

"Francesca ve Aurora'ya söylemeyeceğine söz verirsen," diyorum ve Dante başıyla onaylıyor. "Kızlar ne yaptığımızı bilmemeli."

"Ukalalık böyle olur," diyorum sırtarak ve Dante gülerek başıyla onaylıyor. İçkimi bitiriyorum. "Bir tane daha?"

Dante ikimize de birer tane daha dolduruyor. "Neden gündüz içmiyoruz?" diye soruyor kıkırdarak. "Bu ilk kez olmazdı," diye belirtiyorum.

"Tanrım, o barı hatırlıyor musun? Neredeydi?"

"Beşinci katta. Şehrin en kötü yerinde," diye hatırlayarak gülüyorum. "Gün ışıyana kadar bütün geceyi orada geçirdik."

"Hatırladığım kadarıyla eve birkaç kız götürmüştü."

"Sanırım dört tane. Sonra onlarla bir şey yapamadan kendimizden geçtik," diye kıkırdadı Dante. Onunla birlikte gülüyorum, arkadaşımın vakit geçirmekten keyif alıyorum. Marco'dan kaçarken bunu kaçırmıştım.

"Bu kadar anı yeter," diyor Dante aniden. "Ben artık o adam değilim." "Zor muydu?" Merakla soruyorum. "O hayattan vazgeçmek?"

Dante bana yarım bir gülümseme verdi. "Hayır. Hayatımda verdiğim en kolay karardı." "Gerçekten mi?"

Homurdandı. "Hayır, pek sayılmaz. Çok zordu. Değişmek zordur, Nico. Ama buna değdi. Bunu Mia ve küçük kızımız için yaptım."

"Ne zaman doğacak?" Ben soruyorum.

"Yakında," diyor. "Herhangi bir gün. Mia'nın doğum yapacağını düşünmek beni hasta ediyor."

Sertçe yutkundum. Bunu hiç düşünmemiştim, henüz değil. Sanki bebek sadece bir olasılık, gelecekteki bir sorunmuş gibi. Aurora'nın yaşamak zorunda kalacağı tüm acıları düşünmemiştim. Yüzündeki yara izini düşünüyorum, o yara izinin beni ne kadar kızdırdığını.

Onu daha az güzel yaptığı için değil. Çünkü Marco Barone buna sebep olmuştu. Acısının ve travmasının sebebiydi.

Ondan nefret ediyorum ve onu ortadan kaldırmak istiyorum. Bu yüzden Angelo'ya ihtiyacım var ve bu yüzden Dante'nin bana yeri vermesine ihtiyacım var. En azından sonunda kabul etti.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraz ediyorum. "Neyi yapabilirsin? Marco'nun peşinden mi gideceksin?"

Dante soruyor.

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim. Değişmekten bahsediyorum. Aurora için farklı bir adam olmaktan bahsediyorum." "Eğer istersen bunu da yapabilirsin," diye cesaretlendiriyor Dante. "Kolay değil ama mümkün. Ben

yaşayan kanıtı."

"Çok kolaymış gibi gösteriyorsun," diye homurdanıyorum.

Dante kıkırdar. "Beni daha önce gördün. Tıpkı senin gibi çelişkiler içindeyken. Şimdi çok kolay çünkü olması gereken buydu."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ruh eşlerine inanıyor musun?"

"Mia'yı kurtarmak için vuruldum ve sonra hayatıma geri döndü ve bana güzel bir kız bebek verecek. Nasıl ruh eşi olmayız?"

Aurora'yı gördüğümde ne hissettiğimi, bunun Dante ve Mia'dan ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Aurora uzun zamandır hayatımdaydı. Çocukluklarından beri Francesca'nın en iyi arkadaşıydı. Fakat

Her şeyin oluş şekli, Marco'nun Bruno'yu vurması, onun bunu görmesi, onu koruyabilecek tek kişinin ben olmam - Bu kader mi? Ruh eşleri böyle bir şey mi?

Kafamı sallayarak temizliyorum, ikinci içkimi de yudumlayıp kendime bir tane daha dolduruyorum. Bu konuşmayı ayıkken yapabileceğimi sanmıyorum.

"İstemiyorsam değişmek zorunda değilim," diyorum inatla. "Aurora'yla birlikte olmasam da iyi bir baba olabilirim."

"Yapabilirsin," diye kabul eder Dante. "Ama istiyor musun?" Başımı eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Mia hamile kaldığında onu çok daha farklı gördüm," diyor Dante. "Onu benim olarak gördüm, anlıyor musun?"

Tanrım. Biliyorum. Aurora'yı benim olarak görüyorum, hamile kalmadan önce de öyleydim ama bunu söylemiyorum. Dante'ye söylemiyorum.

"Öyle hissedip hissetmediğimi bilmiyorum."

Dante boğazını temizler. "Yani, başka birini bulduğunda iyi olacak mısın?" Donup kalıyorum, kanım donuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Aurora gibi genç ve güzel bir kız, uzun süre bekâr kalmayacak," diye söyleniyor ve tenim öfkeyle ısınıyor.

"Onun hakkında böyle konuşma," diye çıkışıyorum. "İlginç," diye mırıldandı Dante.

"Siktir git," diye homurdanıyorum ve üçüncü içkimi yudumluyorum. "Başka birini bulsa da umurumda olmazdı," diye yalan söylüyorum. Yalan söylediğimi *biliyorum*. Başka bir erkek Aurora'ya dokunacak olsa çıldıracağımı *biliyorum*.

"Başka birinin ona dokunmasına aldırıyor musun? Onu öpmesine? Yap-"

"Yapma," diyorum, onu durdurmak için elimi uzatıyorum.

Dante gülüyor. "Başın belada Nico, Barone'un peşinden gittiğin için değil." "Kapa çeneni," diye homurdanıyorum ve Dante yine gülüyor ve ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum çünkü haklı ve şimdi tek düşünebildiğim Aurora'nın bebeğimi doğurduğu ve yanında başka bir erkeğin olduğu olası bir gelecek. Tanrım, ya başka biriyle evlenirse? Ne yapmam gerekiyor? Düğünde çocuğumuzla birlikte orada durup dişlerimi sıkarak buna katlanmam mı?

Neden böyle hissediyorum ki? Her zaman biraz bölgeci olmuşumdur ama böylesini görmedim. Dante'nin Mia'yla konuştuğu şey bu mu? Kader mi? Ruh eşi mi?

Bunların hiçbirine inanmadım. Şimdi de inanmaya başlayamam. İnanabilir miyim?

AURORA

I Yemek bittiğinde tok ve yorgunum ve birkaç dakikalığına uzanmaya gidiyorum. Henüz erken ama yine de uykuya dalıyorum.

Gece geç saatte uyandım. Telefonuma baktığımda saatin sabahın ikisi olduğunu fark ettim.

Birisi

kapıya vuruyor ve ben gözümü kıсарak kapıya bakıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyorum ve Nico yatağa doğru tökezleyerek odaya düşüyor.

"Başka biriyle görüşecek misin?" diye soruyor, kelimeleri bulanıklaşıyor ve ben sadece ona bakıyorum, yorgan hala bedenimin üzerindeyken yatakta doğruluyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Sen sarhoşsun."

"Ee?" diye soruyor ve beceriksizce yatağa tırmanıp yanıma, yorganın üstüne yerleşiyor.

"Demek ne dediğini bilmiyorsun," diyorum ona bakıp gülmemek için kendimi zor tutarak. Koyu renk saçları yüzüne dökülüyor, gömleğinin düğmeleri yarı açık, aradaki bronz teni görünüyor. Mis gibi viski kokuyor. "Bütün gün içtin mi?"

"Stresliyim," diyor. "Bebegimi doğuracaksın ve başka biriyle görüşeceksin."

"Aklımda kimse yok," diye takılıyorum ama sonra ses tonum ciddileşiyor. "Ama bu hakka sahibim.

Biz birlikte değiliz."

"Buna hakkın yok," diye mırıldanıyor, bana doğru dönüyor ve yüzünü oturduğum yerde karnıma gömüyor.

"Hayır mı?" diye soruyorum, parmaklarım hemen saçlarıyla oynamaya başlıyor. Kendime engel olamıyorum. Bana son dokunuşundan bu yana çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyorum ve beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi bacaklarıma sarılıyorum.

"Hayır," diyor sertçe, yorganı aşağı çekiyor ve ben gülüyorum ve o beceremeyince yorganı yatağın üzerine atıyorum. Bedenimi kendi bedeniyle örtüyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Sen benimsin Aurora," diyor usulca.

"Öyle miyim?" Nefes alıyorum, beni önemseydiğini söylemesini diliyorum, birazcık bile olsa. Yeterli olmasa bile, bu da bir şeydir.

"Evet," diyor kararlılıkla, ama başka bir şey söylemiyor. Söylemesini istediğim şeyi söylemiyor ama beni öpüyor ve bu neredeyse yeterli oluyor.

Dili ağzıma giriyor ve ben de kendi dilimle karşılık veriyorum, onu derinden öpüyorum, gözlerim sıkıca kapalı.

Nico dizlerinin üzerine oturuyor, geceliğimin altından uzanıp parmaklarını külotumun

altından geçiriyor. Sadece klitorisime sürtünüyor ve ben yüksek sesle inliyorum.
"Bana bak," diye mırıldanıyor. "Seni boşaltırken bana bak."

İki parmağını içime sokup beni kontrol ederken gözlerim açılıyor ve onunkiler arzuyla koyu yeşile dönüyor. Onun için zaten kaygıyım, ama parmaklarını yukarı doğru kancalayarak beni açmak için zaman ayırıyor.

Sırtımı kamburlaştırarak nefes nefese kaldım. Beni bu şekilde hissettiren tek kişi o ve ona söylemek istiyorum, aynı şeyi hissedip hissetmediğini sormak istiyorum ama nefesim kesiliyor.

Nico parmakları içimdeyken kalçalarını bana doğru yuvarlıyor ve onu pelvisime karşı sert ve ağır hissedebiliyorum.

Ama parmaklarını içeri ve dışarı pompalamaya devam ediyor, ben onun etrafında kasılana, boşalana, adını haykırana kadar beni nefessiz bırakmaya devam ediyor.

"İşte böyle, *principessa*. Benim için gel," diye mırıldanıyor ve işimin bittiğini düşünüyorum ama sonra parmaklarını hareket ettirmeye devam ediyor, gözlerimi başımın içinde döndüren içimdeki o noktayı sürüklemek için onları yukarı doğru kancalamaya devam ediyor. Başparmağını klitorisime sürüyor ve tekrar boşalıyorum, göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar beliriyor.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım. "Nico, bu-"

"Daha bitmedi," diye mırıldanıyor ve tenimi olduğundan daha da fazla ısıtan uzun bir öpücükle beni durduruyor.

Vücudumda aşağı doğru kayıyor, elbisemin kumaşından meme uçlarımı, göbek deliğimi, kalça kemiğimi öpüyor. Nefes nefese kalıyorum, tüm bu hisler arasında yeterince oksijen tutmakta zorlanıyorum.

Nico klitorisimi usulca öpüyor, dilini yavaşça dışarı çıkarıp düz kısmını üzerimde gezdiriyor ve kasılıyorum, tekmeliyorum.

Ayak bileklerimi ellerinin arasına alıyor, kürek kemikleri boyunca kaydırıyor, böylece ağzını bana daha yakın bastırabiliyor, klitorisimin etrafında kenetlenabiliyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Tanrı değil," diyor sertçe. "Adımı söyleyin,

principessa." "Nico," diyorum, nefes almaya çalışarak.

"Nico, lütfen..."

Ona yalvardığım için biraz utanacak kadar saygınlığımı koruyarak sözümü kesiyorum. "Lütfen ne, *principessa*?"

"Lütfen beni tekrar boşalt," diye fısıldıyorum ve o hiç vakit kaybetmeden klitorisimi emiyor ve parmaklarını hala içime pompalıyor.

Üçüncü kez boşaldığımda her tarafım titriyor ve sonra parmaklarını çıkarıyor, dizlerinin üzerine kalkıyor ve pantolonunu aşağı itip kendini serbest bırakmadan önce el yordamıyla pantolonunu karıştırıyor.

O kadar kendimden geçmişim ki zar zor hareket edebiliyorum ama meğer hareket etmeme gerek yokmuş. Nico beni yüzüstü çeviriyor ve bir eliyle kalçalarımı ayırıyor.

"Hazır mısınız, *principessa*?" diye soruyor ve ben hazır olduğumdan emin değilim. Patlamadan tekrar boşalabilir miyim bilmiyorum ama Nico umursamıyor gibi görünüyor.

Yavaşça, santim santim içime kayıyor ve ben haykırıyorum, inlemelerim yastığa boğuluyor.

Nico saçlarımı ciyaklamama neden olacak kadar çekiştiriyor ve boynumu yalıyor. Ciyaklamam inlemeye dönüşüyor.

"Sizi duymak istiyorum, *principessa*. Bana karşı asla sessiz olma."

Kalçalarını işkence edercesine yavaşça döndürmeye başladığında bir inilti çıkarıyorum. O içime doğru iterken dördüncü orgazmım içimde yavaşça oluşuyor.

"Tanrım, Tanrım, *Nico*," Onun sikinin etrafına boşaldığımda neredeyse bir çığlık atıyorum ve

Nico yüksek sesle inliyor.

"*Principessa*," diye inliyor. "Aurora."

Sonra birkaç kez daha içime pompalıyor, itişleri kararsız ve içime sıcak bir şekilde döküldüğünü hissediyorum.

Başımı yastığa koyduğu için nefes nefese kalıyorum ve Nico omurgamı öpüyor.

"Özür dilerim, *principessa*," diye mırıldandı. "Seni benim yapmak istedim. Benim olduğunu hatırlatmak istedim. İkinizin de."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum ve yan dönüyorum. Nico hemen bana doğru kayıyor ve kollarıyla beni sıkıca sarıyor.

"Karnındaki o bebek seni benim yapıyor," diyor, sesinde hafif bir bulanıklık var. "Öyle mi?" diye soruyorum, o da başını sallıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Senin olmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye mırıldanıyor ve uykuya dalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sen zaten benimsin."

Eli karnımı avuçlamak için aşağı iniyor ve kalbim ayak parmaklarıma düşmek yerine göğsümde dönüp duruyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Soruyorum ama o çoktan uyumuş, kulağıma doğru hafifçe horluyor.

Dudağımla ısıyorum.

Bunu nasıl yapacağım?

Böyle davrandığında Nico ile gerçekten sıradan bir ilişki sürdürebilir miyim? Bana benim dediğinde ama bunu gerçekten kastetmediğinde? Ya da öyle diyorsa, ben onunum ama o benim olamaz.

Bu şekilde devam edebilir miyim bilmiyorum. Edebileceğimi sanmıştım. Onu o kadar çok özledim ki, biraz Nico hiç yoktan iyidir diye düşündüm. Ama kalbim bunu kaldırabilir mi bilmiyorum. Onun bana vermek istediği kırıntılara sahip olmama izin verirsem mahvolacağımdan neredeyse eminim.

Uykuya dalmam uzun zaman alıyor.

Uyandığımda Nico gitmişti ve tek sahip olduğum şey söylediklerinin ve sevişmemizin zihnime kazınmış anılarıydı.

Söylediklerinde ciddi miydi? Sarhoştum ama *o kadar sarhoş* muydu?

Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim Nico'yu o kadar çok istediğim ve bunun gerçek olmasını istediğim. Belki de umutlarım onun gerçekte ne demek istediğini renklendiriyordur.

Beni istediğini söylediğinde yüzde yüz ayık olmasını istiyorum.

NICO

I Aurora'nın yatağında uyandığımda akşamdan kalma gibiyim ve önceki geceyi zar zor hatırlıyorum. Onunla yatakta kalmam, uyanana kadar beklemem gerektiğini biliyorum ama ona ne söylediğimi hatırlayamıyorum.

Aptalca bir şey olduğunu biliyorum, çünkü Dante'nin evinden çıktığımda hissettiklerim Ofis.

Başım dönüyordu ve onu görmeye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum, ona içgüdüsel olarak ihtiyacım vardı, hayatta kalmak için yemeğe ya da suya ihtiyaç duyduğunuz gibi. Daha sonra onu incitebilecek bir şey söylediğimi biliyorum, ona bunu kastetmediğimi söylediğimde.

In vino veritas derler, yani şarabın içinde gerçek vardır, ama bu doğru mu? Dün gece ona söylediklerimde ciddi miydim?

Şimdi onunla yüzleşebilir miyim?

Planım aptalı oynamak, hiçbir şey olmamış gibi davranmak.

"Eve ne zaman dönüyoruz?" Francesca mutfığa indiğimde soruyor. "Annem için endişeleniyorum."

"Ev işlerine yardım etmesi için birini tuttum ve onu arıyorum" diye savunuyorum ama bunun yeterli olmadığını biliyorum. Annemiz iyi olmadığında bize söylemiyor ve sonra yardımla bile yemek pişirmeye ve evi temizlemeye çalışırken kendini yaralıyor. Onu kontrol etmemiz gerektiğini biliyorum ama Dante'den ayrılmayı düşünemiyorum bile.

Bunu yaptığım anda Aurora'ya bir şey olacağından endişeleniyorum. Ve şu anda nasıl hissedersen hissedeyim, ona ve bebeğe bir şey olmasını hayal bile edemiyorum. Bu beni öldürür.

Dün gecenin parçalarını hatırlamaya başlıyorum, Aurora'nın yüzünü kavrayıp gözlerinin içine baktığımı, elmacık kemiğindeki yara izini gördüğümü ve içimin kaynadığını.

Onun güvende olduğunu bilmem gerek. Onu ve bebeği korumak için derin bir ihtiyaç duyuyorum, özellikle de şimdi ve ona bir şey olmadığından emin olmak için Marco Barone'un peşinden gideceğim.

Bugün.

Dante'nin uyandığını görür görmez ofisine giriyorum.

"Bir görevdeymişsin gibi görünüyorsun," diyor Dante, telefonuna bakarak.

Benim kullan at telefonum çalışıyor ve ona bakıyorum. Bana birkaç adres göndermişti.

"Elimdekilerin en iyisi bu," diyor. "Ve gördüğünüz gibi, hepsi yeraltında. Fabio Rizzo'ya bulaştığından beri kaç adamı olduğunu size söyleyemem."

"Biliyorum," dedim ona. "Teşekkür ederim."

Dante iç geçirdi ve babasından beri hep boynunda taşıdığı anahtarı bana vermek için boynuna uzandı.

öldü.

"Bu cephaneliğin anahtarı. İhtiyacınız olanı alın." "Angelo'ya da söyle, onları çalmasın." diye inledi.

Sırıyorum. "Söz vermiyorum."

"Biliyorum," diye homurdanır Dante.

"Ama yine de." "Bunun için minnettarım, Dante," diyorum.

"Mia doğum yapmaya bu kadar yakın olmasaydı ben de seninle gelirdim-" diye söze başlayınca sözünü kestim. "Bunu biliyorum, *kaptan*. Sen burada kızlarınla kal. Benimkilere de göz kulak ol."

"Aurora da mı?" Dante kaşlarını kaldırarak soruyor ve ben derin bir nefes alıyorum. "Aurora da."

İyi ya da kötü, ona karşı hislerimin *hoşlanmaktan* daha güçlü olduğunu biliyorum. Aşkın ne olduğunu bilmiyorum, ama dün gecedен sonra, onu bir başkasıyla hayal ettikten ve sonra onunla seviştikten, onu benim yaptıktan sonra, aşk her neyse, onu hissediyor olabileceğimi biliyorum.

Ve bunu ona söyleyeceğim. Marco Barone'yi indirir indirmez.

"Ben onlara göz kulak olurum," diyor Dante, beni zorlamadan ve minnettarım. Aşağı inerken Angelo'yu arıyorum.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Angelo, "Ziller takılıyken," diyor.

"Seni alacağım," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Sonra bir ses duyuyorum, "Nico? Nereye gidiyorsun?"

Arkamı döndüğümde Aurora'nın merdivenin yarısında durduğunu görüyorum.

"*Principessa*," diye mırıldanıyorum, gözlerim yanağındaki yara izine sabitlenmiş. Fark etmiş gibi görünüyor, elini yüzüne götürüyor ve ben onun yerine güzel gözlerini yakalıyorum.

"Bu acele niye?" diye soruyor, esneyerek. "Daha erken."

Sertçe yutkunuyorum, ona söylemeli miyim söylememeli miyim diye düşünüyorum.

"Marco Barone'nin peşinden gidiyorum," diyorum sonunda, ona yalan söylemek istemeyerek ve eli ağzına gidiyor şimdi.

"Bunu yapamazsın," diyor hızla, eli korkulukta gezinerek merdivenlerden inerken. "Bunu yapmayacaksın."

"Birinin yapması gerek," diyorum ve cephaneliğe doğru ilerliyorum. Evin arka tarafında, gizli bir yerde ama Aurora yine de beni takip ediyor.

"Nico, bunu konuşmamız gerek," diye ısrar ediyor. "Burada güvendedim. Dante beni güvende tutuyor."

"Onu ortadan kaldırırsam güvende olmak zorunda kalmayacaksın," diyorum basitçe ve cephanelikten bazı donanımlar çıkarıyorum. Angelo için küçük, güzel bir otomatik silah seçiyorum, onu asla geri vermeyeceğini biliyorum.

Her şeyi bir spor çantasına atıyorum ve Aurora sadece bana bakıyor, gözleri kocaman ve parlıyor. "*Yapamazsın*," diye hıçkırıyor, beni kapıya kadar takip ediyor ve ona bakmak için dönüyorum, bir elimi

Kolunu.

"Her şey yoluna girecek Aurora," diyorum ona. "Endişelenmeyin, *principessa*. Ben hallederim. Sen varsın."

Nefesini tutup gitmemi izliyor ve ona veda öpücüğü vermediğim için kalbim sızlıyor ama

verseydim de ayrılabilirceğimi sanmıyorum.

Angelo'ya uğrayıp onu alıyorum ve spor çantasını açıp içindekileri gösterdiğimde ıslık çalıyor.

"O otomatiğı saklıyorum," diyor ve ben bir kahkaha atıyorum. "Tahmin etmiştim."

"Bunun için bana *para* ödemene bile gerek yok," diye devam ediyor Angelo, ben bagajı kapatırken arabaya atlıyor.

"Kız arkadaşıma asıldığından beri Marco Barone'dan kurtulmak istiyordum."

Arabaya binerken kaşlarımı kaldırdım. "Senin kız arkadaşın yok ki."

"Artık değil," diyor gizemli bir şekilde ve ben soru sormuyorum çünkü Angelo zaten bana söylemezdi. Özel hayatını kendine saklıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Bu yaşam tarzında ağzını kapalı tutmak daha iyidir.

Şehrin en kötü yerlerine gidiyoruz, önce en yakın depoyu kontrol ediyoruz. Orası olmadığından eminim çünkü hayalet bir kasaba gibi görünüyor ve içeride fareler ve küften başka bir şey olmadığı kesin.

"Bunlardan kaç tane var?" Angelo şikayet ediyor.

"Sadece üç tane," diye cevap veriyorum.

"Üç mü?" diye sızlanıyor, her zamanki sabırsızlığıyla, ben de kıkırdıyorum. "Dinle, eğer onu bulamazsak, fareleri vurabilirsin," diye şaka yapıyorum. "Söz mü?"

Yüksek sesle ve açık bir şekilde gülüyorum ve Aurora ile kaçtığımdan beri hayatımın bu kısmını özlediğimi hissediyorum. Ben kas gücüyüm, sadece düşük seviyeli bir haydutum ve bu işimle ilgili sevdiğim bir şey. Şöhret, para ya da kurnazlar hiyerarşisi hakkında endişelenmeme gerek yok. Sadece dövüp vuruyorum ve bu da hayatımda olup bitenleri aklımdan çıkarmamı sağlıyor.

Belki tuhaf ama işimi seviyorum.

Öte yandan Angelo tamamen farklı bir türdür. Adrenalinle yaşar ve gelişir ve Dante kadar mavi kanlıdır.

İkinci depoda turnayı gözünden vurduk ve bunu arabayı çeker çekmez anladık. Sokağın köşesine park edilmiş bir Escalade var, Marco ya da adamlarından biri dışında herhangi biri olamayacak kadar yakın. Akli başında hiçbir New Yorklu böyle güzel bir arabayı bu alana park etmez.

"Orada olmalı," diyor Angelo ve ben de başımı sallıyorum, tekinsiz bir otoparka park edip spor çantamı çıkarıyorum. Sırt kılıfıma bir yarı otomatik yerleştiriyorum ve sonra cephaneye ve daha büyük silahlarla dolu çantayı yanıma alıyorum.

Angelo'ya "Onu vurma," dedim. "Bunu çıplak elle yapmak istiyorum." "Çıplak yumrukla dövüşmeyi severim," diye kabul ediyor. "Bana da biraz bırak."

"Diğer herkes senin olabilir, umurumda değil," diyorum ona. "Marco benim."

Yumruğumu suratına indirmek için sabırsızlanıyorum, etin yumruklarımın altında eridiğini hissediyorum. Aurora'nın yüzündeki yarayı, gördüğü kâbusları düşünüyorum. Karnındaki bebeğimi ve onu nasıl öldürmek istediğini düşünüyorum ve kanım öfkeyle kaynıyor.

Ama dışarıdan bakıldığında sakinim. Bir salatalık kadar soğukkanlıyım. Bu yüzden bu iş için uygunum. "Onunla derdin ne senin? Bruno'ya hiç yakın olmadın."

"Bir kız hakkında," diyorum, silahı çekerken horozu kaldırıyorum. Depoya yaklaşıyoruz ve hazırlıksız yakalanmak istemiyorum.

Angelo'nun gözleri açılır ama daha fazla soru soracak zamanı yoktur çünkü deponun diğer tarafından bir patlama sesi gelir.

Angelo elindeki otomatik silahı havaya kaldırdı ve bir bağırış ve gümbürtü, ben daha adamı görmeden hedefini vurduğunu anlamamı sağladı. Angelo keskin bir nişancı ve bu yüzden ona köşemde ihtiyacım var.

Ben ellerimi daha iyi kullanıyorum ama o daha iyi bir şutör ve iyi bir takım olacağız.

Köşeden bir adam daha gelir, aptalca bağırarak konumunu belli eder ve Marco'nun yanındaki adamların eski istihbaratçılar olduğu ya da hiç istihbaratçı olmadıkları anlaşılır. Görünüşlerine bakılırsa, uyuşturucu batağına bir daha çıkamayacak kadar batmışlar.

Göğsünden vurduğum kişi sıska ve neredeyse hiç dişi yok.

Tek atış.

Angelo ve benim susturucularımız var, ama bu adamların olmadığı için Marco harekete geçecek.

Onu tanımam biraz zaman alıyor çünkü deponun kapısını tekmelediğimizde adamlar hamamböceği gibi dağılıyor ama altın saatinin parıltısı beni uyarıyor. Marco koşu yapar gibi deponun arka penceresine tırmanıyor, ama ben oraya varıp ayağından tutarak onu içeri çekiyorum.

Silahını çekiyor ama tam burnuna bir yumruk atıyorum ve hedefi şaşırp tavana doğru ateş ediyor. Marco çok kötü görünüyor, kilo vermiş, kirli görünüyor ve acaba uyuşturucuya da mı başladı diye merak ediyorum. Francesca onun şu anki görüntüsünden hoşlanmazdı.

Deponun her yerinden mermi sesleri geliyor ama onları görmezden geliyorum.

Ona vururken bayılıyorum, yüz kemiklerinin eklemlerimin altında çatırdadığını hissediyorum ve düştüğümde nedenini bilmiyorum.

Angelo bana doğru koşuyor, yüzü solgun.

"Kahretsin, Nico. Vurulmuşsun," diyor ve ben yere bakıyorum. Herhangi bir kurşun deliği görmüyorum ama sırtım aniden yanıyormuş gibi hissediyor ve omurgamdan aşağı bir şey damlıyor.

Angelo'ya bakıyorum ve sonra bayılıyorum.

AURORA

A Nico gider gitmez üst kata, Francesca'nın odasına koşuyorum ve kapıyı çalgınca yumrukluyorum.

Saçları dağınık ve lenslerini henüz takmadığı için gözleri kısık bir şekilde kapıya geliyor ve bana ters ters bakıyor.

"Saat sabahın yedisi Aurora," diye yakınıyor ama sonra yüzümdeki ifadeyi görüp sakinleşiyor.

"Ne oldu?"

"Nico az önce gitti," diye geveledim. "Marco'nun peşinden gitti."

Yeşil gözleri açılıyor. "Hayır, yapmadı amına koyayım," diye küfrederek yanımdan geçti ve neredeyse Dante'ye çarpacaktı. "Gitmesine nasıl izin verirsin?"

Dante omuz silkiyor. "Ben onun bakıcısı değilim."

"Bana bunu yapma," diye tısladı. "Şu anda Marco'nun peşinden gitmenin intihar olduğunu biliyorsun-"

"Bildiklerimi bana anlatmaya kalkma Francesca Andretti," diyor Dante alçak sesle, *caputo* tavrını takınarak ve ben yutkunuyorum.

Francesca'nın başının belaya girmesini istemiyorum.

"Sadece endişeliyiz," diye açıklıyorum ve Dante'nin yüzü yumuşuyor.

"Biliyorum ama ikiniz de biliyorsunuz ki Nico ne isterse onu yapar. İstesem de onu durduramazdım.

için."

Bunun doğru olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda, Dante'ye ona bu fırsatı verdiği için biraz kızmaktan da kendimi alamıyorum.

Marco hakkında bilgi.

Francesca yüzümdeki ifadeyi görüyor ve bana dönerek kolunu boynuma doluyor.

"Dinle Aurora. Nico böyle bir şey yaptığı için aptalın teki ama aynı zamanda çok da iyi biri," diyerek beni ikna etmeye çalışıyor. "Onu iş başında gördün. O iyi olacak."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadım. "Onun iyileşeceğini bilmiyorsun ve ben buradayım, onun bebeğine hamileyim!" Sesim neredeyse bir bağırışa dönüşüyor.

Mia yatak odasından çıktı, yorgun ama endişeli görünüyordu. Bana ve Francesca'ya şöyle bir baktı ve neler olduğunu anladı.

Koluma girdi. "Benimle gel," dedi. "Konuşalım."

Francesca'nın hâlâ Dante'yle tartıştığını duyabiliyor ve onun kadar güçlü ve bunca zamandır bizi koruyan bir adamla tartışmak için ne kadar cesur olduğunu düşünebiliyorum ama şu anda en iyi

arkadaşım için endişelenemem.

Tek yapabildiğim çocuğumun babası için endişelenmek.

"Dante ne zaman bir işe gitse, eve hiç dönmeyecek diye endişeleniyorum," diyor Mia sessizce ve beni yatak odasına götürüp yatağa oturtuyor.

Neredeyse hiperventilasyon geçiriyorum ve o sırtımı ovmaya devam ediyor ve sanırım bu beni dağılmaktan alıkoyan tek şey.

"Ona söylemedim," diye fısıldıyorum. "Ona ne kadar çok sevdiğimi söylemedim-" sesim kesiliyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanmaya başlıyor.

"Onu seviyorsun," diyor Mia ve bu bir soru değil. Nefesimi tutuyorum. "O kadar belli mi?"

Gülümsüyor. "Benim için öyle. Ben de oradaydım."

"Ama Dante senin için deli oluyor," diyorum, Nico'nun ona ne kadar taptığımı bilmeden nasıl ölebileceğinden başka bir şey düşünmeye çalışarak.

Mia homurdanıyor. "Artık öyle. Ama uzun zamandır sadece beni kullanıyordu," diye itiraf ediyor. Gözlerim açılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Bir el sallıyor. "Uzun hikâye ama şöyle anlatayım: Önce ben düştüm, hem *de sert* bir şekilde. Dante'yle ilk tanıştığımda on yedi yaşındaydım ve kaybolmuştum."

Sertçe yutkunuyorum, anlıyorum. "Ben de Nico için aynı şeyleri hissediyorum ama muhtemelen daha da gençtim," diye kıkırdıyorum.

"Onlar sert adamlar," diye açıklıyor Mia. "Wiseguys. Sevginin ne anlama geldiğini, nefret ve ölümden ne kadar farklı olduğunu anlamaları zaman alıyor. Bunu her zaman yaşıyorlar ve değişmek onlar için çok zor."

"Nico değişmeyecek," diye hayıflandım. "Ama bunun bir önemi yok. Bunların hiçbiri umurumda değil, sadece onun güvende olmasını istiyorum."

"O iyi olacak," diyor Mia. "Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama umut etmek zorundayız."

O kadar çok umudum var ki bu beni incitiyor. Umarım Nico eve canlı döner. Umarım Nico söylediği gibi bu bebeğin hayatının bir parçası olur. Umarım Nico bir gün bana beni sevdiğini söyler.

"Umut acıtıyor," diye hıçkırarak ellerimle yüzümü kapatıyorum ve Mia bana sarılıyor.

"Biliyorum tatlım," diyor ve ben yüzümü omzuna gömüp ağlamaya başlıyorum.

Nico saatlerce dönmüyor ve benim tek yaptığım Mia ve Dante'nin yatağına kıvrılıp ağlamak oluyor. Francesca birkaç kez beni kontrol etmeye geliyor, güven verici olmaya çalışıyor ama yüzündeki endişeyi görebiliyorum. O da en az benim kadar üzgün.

Sonunda Mia ve Dante'nin odasındaki dahili telefon çalışıyor ve yataktan fırlayıp merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Orada bir adam duruyor, tanımadığım biri, vahşi gözleri var, kan içinde. Kolları ve gömleği kana bulanmış.

"Jimmy Sawbones'ı ara," diye mırıldanır ve Dante kolunu onun omzuna koyar.

"Angelo? Nerenden vuruldun?" diye sorar.

Angelo yutkunur. "Ben değilim," diyor. "Ben Nico."

İşte o zaman bayılıyorum ve sertçe yere çarpıyorum.

Mia burnumun dibinde bu berbat kokulu tuzları tutarken kendime geldim.

"Nico," diye soluyarak doğruluyorum ve Mia ayağa kalkmaya çabalıyor. Hızlı hareket

edemeyecek kadar hamile ama elinden gelenin en iyisini yaparak kalkmama yardım ediyor.

"Yavaş ol," diye uyarıyor ama yüzü solgun ve bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama bayılmak beni o kadar sersemletti ve bulanıklaştırdı ki...

Nico.

Aceyle oturma odasına girdiğimde Nico kanepede yatıyordu ve her tarafı kan içindeydi. Dante ve Angelo ellerini sırtına koymuş, baskı yapıyorlar ve Jimmy Sawbones, bölgedeki tüm ailelerin doktoru, kapıdan içeri girmiş, oturma odasına koşuyor.

Ona öylece bakıyorum, oraya gidersem ayak bağı olacağımı biliyorum. "Yarayı gördün mü?" Mia'ya soruyorum ve o da yavaşça başını sallıyor.

"Kötü, değil mi?" Fısıldıyorum.

"Kötü," diye onaylıyor ve tekrar bayılacak gibi oluyorum ama bilincimi korumayı başarıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Jimmy hemen, "Bunu düzeltemem," dedi. "Onu hastaneye götürmeliyiz." Dante itiraz etmez, anahtarlarını kapar.

"Hadi gidelim."

"Ne oldu?" Çaresizlik içinde kolunu tutarak Jimmy'ye soruyorum. "Nereye vurdu?"

"Arkada," diyor lafi dolandırmadan. "Orada sıkışmış ve kalbine yakın olabilir." "Aman Tanrım," diye hıçkırıyorum ve ben Nico'ya ulaşmaya çalışırken Mia beni tutuyor.

Francesca da alt katta, üzerinde Nico'nun kanı olan kanepenin yanında duruyor.

Yüzü solgun ve bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Yanına gidip onu kucaklıyorum ve sıkıca sarılıyorum, o da yavaşça, çok yavaşça bana sarılıyor. "O iyi olacak," diyorum ama sesim gözyaşlarıyla boğuluyor ve buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

"İyileşecek," diye tekrarlıyor neredeyse bulanık bir sesle. Şokta ve ben de oradaydım. Muhtemelen ben de onunla aynı durumdayım çünkü Nico'nun başaramayacağını hayal bile edemiyorum. Onun bu dünyada olmadığı bir senaryoyu hayal bile edemiyorum.

Jimmy, Angelo ve Dante Nico'yu arabaya taşıırken Mia hızla, "İkinizi de hastaneye götüreceğim," diyor, Jimmy hâlâ yaraya baskı uyguluyor.

Mia'yı takip ediyorum, Nico'ya bakmamaya çalışıyorum, beyaz gömleğini kırmızıya boyayan kana bakmamaya çalışıyorum. Sanki vücudumun dışında duruyormuşum, dışarıdan içeriye bakıyormuşum gibi hissediyorum ve bu rahatsız edici. Hastanede polis milyonlarca soru soruyor ama hepimiz bilmediğimizi söyleyip duruyoruz,

Şehrin kötü bir yerinde olduğunu ve çapraz ateşe yakalanmış olabileceğini söylediler. Bize inanmıyor gibi görünüyorlar ama hiçbirimizin umurunda değil.

Yaralı bir adamı getirdiğimiz için bizi suçlayamazlar.

Tüm o kanı, Nico'nun yüzünü, ne kadar solgun olduğunu, neredeyse gri olduğunu düşünüp duruyorum. Karnımı ovuşturup duruyorum, bekliyorum ve bekliyorum.

Francesca doktorlarla konuştuktan sonra bana geldi.

Titrek bir sesle, "Kalbinin etrafındaki bir atardamar," diyor. Düşündüğümünden çok daha iyi dayanıyor. "Çok kan kaybetmiş. Şimdi kurşunu çıkarmak için ameliyata alıyorlar."

"Tanrım," diye fısıldıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Her yeri titriyordu.

"Annemi aramalıyım," diye mırıldanıyor ve ben onu bırakıyorum, o da hastanenin dışına doğru yürüyor. Mia elimi tuttu. "Oturman gerek. Az önce bayıldın."

Beni bir sandalyeye götürmesine izin vererek onu dinliyorum.

Bayıldığımdan beri henüz tamamen yıkılmadım ve şimdi bir yük treni gibi yaklaştığını hissediyorum.

"Tanrım, Mia, ben ne yapacağım?" Yüzünü ararken gözlerimden yaşlar boşanarak soruyorum. Bana bakıyor ve bir cevabı yok.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve Mia başka ne yapacağını bilmeden sırtımı ovmaya devam ediyor.

NICO

I Aurora'yı hayal ediyorum. Onu uykudan şişmiş gözleriyle, geceliğiyle, altımda nasıl kıvrandığını hayal ediyorum. Onu güvenli evde giydiği o küçük bikiniyle, kocaman kahverengi gözleriyle bana bakarken hayal ediyorum.

Marco'ya vurduğumu, onu öyle bir dövdüğümü hatırlıyorum ki yüzü tanınmaz hale gelmişti. Hatırlıyorum.

Ona baktığımda Angelo'nun solgun, çizgili yüzünü gördüm. Yaralandığımı hatırlamıyorum. Gözlerimi açıp tavana baktığımda nerede olduğumu bilmiyorum.

"Nico?" diyor biri, kalbimin derinliklerinde tanıdığım tatlı bir ses ve Aurora'nın kocaman kahverengi gözlerle bana baktığını görmek için başımı çeviriyorum. "Aman Tanrım, uyanıyor," diye boğuluyor ve ona doğru uzanıyorum ve göğsümde nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir acı hissediyorum.

"*Principessa*," diye boğuluyorum ama ağzım o kadar kuru ki daha fazla kelime çıkaramıyorum. Boğazımı temizliyorum ve Aurora sanki aklımı okumuş gibi bana pipetli bir bardak su getiriyor.

Minnetle yudumladım. "Ne oldu?" Mırıldanıyorum.

"Vuruldu," diyor ve sonra gözyaşlarına boğuluyor.

Onu kollarıma almak istiyorum ama hareket edemiyorum ve yüzünü ellerinin arasına alıp onu izlemek işkence gibi geliyor.

"*Principessa*," diye idare ediyorum. "Bana bak. Gözlerimin içine bak."

Öyle yapıyor, kahverengi gözleri yaşlarla ıslanmış bir şekilde yüzünden aşağı akıyor. "Ben iyiyim," diyorum, her ne kadar iyi olduğumdan tam olarak emin olmasam da. "Yaşıyorum."

"İki gün oldu," diye hıçkırıklar arasında soluk soluğa konuştu. "Açık kalp ameliyatı olman gerekti ve iki gündür solunum cihazına bağlısın. Kendi kendine nefes almaya başladın, bu yüzden onu çıkardılar ama sonra uyanmadın."

Olan biten her şeye şaşırarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Artık uyanığım," diyorum ona. "Ben iyiyim, Aurora."

"İyi değilsin," diye hıçkırıyor. "Zavallı göğsün. Zavallı kalbin."

"Her şey yoluna girecek," diyorum gülümseyerek. "Ona iyi bakacaksın." Burnunu çekiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni seviyorum," diye patladım. Az önce olanlardan sonra kendimi daha fazla tutamıyorum.

"Ben seninim Aurora. Kalbim ve ruhum."

Kahverengi gözleri genişler. "Sen... bunu kastetmiyorsun. Sadece kendine geliyorsun, uyuşturucu

yüzünden-"

"Sorun ilaçlar değil," diyorum, dilimi gevşetiyor olsalar da ağrıma pek bir faydası olmuyor.

Göğsüm yarılmış gibi hissediyorum ve sanırım yarıldı da.

"Sadece... gücünü sakla, Nico. Ben gidip doktoru getireyim."

Ayağa kalkmaya başladığında elini tutuyorum ve bana verdiği acıdan dolayı irkiliyorum. Oturuyor, gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

"Özür dilerim," dedim ona. "Her şey için özür dilerim." "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diye ısrar ediyor.

"Özür dileyecek çok şeyim var," diyorum kararlılıkla. "Değişmek istemedim. Playboy yaşam tarzımdan, ukala yaşam tarzımdan vazgeçmek istemedim ama Marco Barone'yi bulduğumda duramadım."

Aurora beni susturuyor. "Bu konuyu burada konuşma," diye fısıldıyor.

Boğazımı temizlemeye çalışarak yutkunuyorum. Sanki içine bir şey kaçmış gibi hissediyorum ve bunun ameliyattan mı yoksa sadece duygudan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Hayatım boyunca içime attığım her şeyi şimdi o kadar çok hissediyorum ki. O kadar çok hissediyorum ki acıtıyor.

"Sana ne kadar zarar verdiğini fark etmemiştim," diyorum. "Dante bana fark ettirene kadar fark etmemiştim." "Dante mi?" diye soruyor, sanki kendi iyiliği için fazla meraklıymış gibi ve ben gülümsüyorum.

"Dante bana senin başka biriyle birlikte olman durumunda ne hissedeceğimi sordu," dedim. "Ona umursamayacağımı söyledim."

Yüzü düşüyor ve elini sıkıyorum.

"Ama mesele de bu, anlamıyor musun? *Çok fazla* önemserdim Aurora. Ona yalan söyledim. Ona yalan söyledim çünkü sana karşı olan hislerimle yüzleşemedim. İçimde bir şeylerin değişiyor olmasıyla yüzleşemedim."

"Bütün bunları söylemek zorunda değilsin, Nico," diye uyarıyor.

"İstiyorum," diyorum. "Buna ihtiyacım var. Marco'yu bulmaya gitmeden önce seni öpmememin tek sebebinin öpersem seni asla terk etmeyeceğimi düşünmem olduğunu söylemem gerek. Seni asla terk etmek istemiyorum Aurora. Asla."

"Nico, lütfen," diye fısıldar. "Şu anda umutlu olamam. Sadece hayatta olduğun için mutluyum. Bütün bunları söylemek zorunda değilsin."

Elini tutuyorum, bilincimi kaybettiğimi hissediyorum. Görüşüm bulanıklaşmaya devam ediyor. Doktor içeri giriyor ve ben sinirli bir şekilde etrafta dolaşıyorum.

Doktor, "Bay Andretti, hareketsiz kalmalısınız," diye yalvarır. "Göğsünüzde tüpler var ve onları hareket ettiremezsiniz."

Aurora yüzümde bir şey görerek, "Acı çekiyor," diyor.

"Hayır," diyorum. "İlaç falan istemiyorum."

Aurora'nın yüzü bana yalvarıyor. "Lütfen, Nico. Kendine zarar vermeni istemiyorum." Derin bir iç çekiyorum ve sonra göğsüm çok acıdığı için inliyorum.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyorum ve hemşire elime bir düğme tutuşturuyor.

"Bu düğmeye bas," diyor ve bastığımda içimi sıcak ve rahatlatıcı bir şey kaplıyor ve tüm bedenim gevşiyor. Uzaklara sürüklendiğimi hissediyorum.

"Aurora," diyorum, kelimelerim bulanıklaşıyor. "Bana seni sevdiğimi bildiğini söyle." "Elbette," diyor ama bana inanmadığını biliyorum.

Daha fazlasını söylemek için çabalıyorum ama yapamıyorum, soluyorum. "Nico," diyor

sessizce. "I-"

Ama sonra gidiyorum.

Uyandığımda Aurora odada yanımda değildi ama birinin hıçkırıklarını duyabiliyordum. Yüzümü çevirdiğimde Francesca'yı görüyorum, yüzü çarşafıya gömülmüş.

"Francesca?" Sesleniyorum ve burnunu çekerek başını kaldırıyor.

"Çok *aptalsın*," diyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum, gülmek için kendimi zor tutuyorum çünkü canımın yanacağını biliyorum. Her şey acıtıyor.

"Annem akıllı ve yakışıklı olduğumu söylüyor," diye şaka yapıyorum ve Francesca gülümsemiyor.

"Buradan çıktığında sana *çok sert* vuracağım," diyor ve ben ona bakıyorum ve uyuşturucudan mı yoksa neredeyse ölüyor olmamdan mı bilmiyorum ama ona o kadar düşkün hissediyorum ki buna zar zor dayanabiliyorum.

"Seni seviyorum Francesca," diyorum ve Francesca yeniden gözyaşlarına boğuluyor. "Bunu şimdi söyleme, seni pislik. Daha önce hiç söylemedin."

"Uyuşturucuyu sonra suçlarım," diyorum gülümseyerek ve elimi o kadar sıkı tutuyor ki neredeyse acıyacak.

Francesca kendini toparlayıp gittikten sonra Dante içeri girer ve derin bir iç çeker.

"Peki ya polisler?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Bu konuda endişelenmeyin. Onlara hiçbir şey söylemedim." "Peki ya Angelo?" diye sordum.

"Üzerinde bir çizik bile yok."

"Şanslı orospu çocuğu," diye homurdanıyorum ve Dante biraz titrek bir kahkaha atıyor. "Hepimiz iyi olduğuna sevindik, Nico."

"Aurora nerede?" Ben soruyorum.

"Mia onu eve gönderdi. Bebek için çok fazla stres olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini söyledi." Yavaşça başımı salladım ama biraz hayal kırıklığına uğradım. Onu görmek istiyordum.

"Şimdi fikrini mi değiştirdin?" Dante merakla başını eğerek soruyor. "Aurora hakkında yani?"

"Ben değiştirmedim," diyorum. "Sadece artık kendime gerçeği söylemeye karar verdim. O benim ruh eşim, Dante. Tıpkı Mia'nın senin olduğu gibi."

Dante gülümser. "Bunu hep biliyordum, seni aptal."

Homurdanıyorum ve sonra inliyorum çünkü çok acıyor. "Lanet olsun, iki kere mi vuruldum?" "Sadece bir kez, ama çok kötüydü. Neredeyse seni kaybediyorduk," diyor Dante.

"Ölmek için fazla inatçıyım," diyorum ve o da gülüyor.

"Aurora geri döndüğünde-" diye başlıyorum ama Dante sözümü kesiyor.

"Hemen içeri gelmesini söyleyeceğim," diyor ve ben minnetle gülümsüyorum.

"Şimdi biraz dinlen." "İyi olacağım," diye mırıldanıyorum.

"Bu bir emirdir," diyor kararlılıkla ve ben gülümseyerek ön kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Dante odadan çıkıyor ve ben yalnız kalıyorum ve tek düşünebildiğim Aurora'yı görmek için sabırsızlandığım, onun güzel kahverengi gözlerini, hatta elmacık kemiğindeki yara izini bile görmek.

O her şeyim. O ve içindeki bebeğim. Bunu şimdiye kadar fark etmediğime inanamıyorum. Şimdi tek umudum bunu telafi edebilmek çünkü Francesca ve Dante haklı.

Ben bir aptalım.

AURORA

Francesca ve benim eve gitmemiz emredildi ve misafir odamda aynı yatakta birbirimize sarılarak uyuyoruz. Çok şey yaşadık ve bu en iyi arkadaş rahatlığına ihtiyacımız var.

Uyandığımda, Nico'yu düşünerek hemen yatakta doğruluyorum.

"Hastaneye dönmem gerek," diye mırıldanıyorum ve Francesca esniyor, kalkamayayım diye omzumu tutuyor.

"Henüz değil," diyor. "Bir şeyler yemen lazım. Yeğenimi beslemeliyim." Her şeye rağmen kıkırdıyorum. "Sence erkek mi?"

"Sadece bir önsezi," diyor.

"Sanırım göreceğiz," diyorum bir elimi karnıma sürterek. "Ama Nico'yu kontrol etmemiz gerekmez mi?" "Annem şu anda onun yanında," diyor. "Endişelenmene gerek yok, eğer hapşırır."

Biraz güldüm. "Pekâlâ. Sanırım yiyeceğim."

Midemde bir boşluk varmış gibi hissediyorum, sanırım bu iyi bir fikir.

Aşağı iniyoruz ve Marisa inanılmaz bir sofraya hazırlanmış. Mia suratına yemek tıkıştırıyor ve bize bakıp gülümsüyor. "Lütfen oturun. Marisa bir ordu için yemek yapıyor ve ben de bundan faydalaniyorum."

Francesca gülüyor ve ben de gülümsemeyi başarıyorum.

Oturup yemek yiyoruz.

"Bu çok zor," diye yorum yapıyorum. "Hastanede olmamaktan nefret ediyorum."

"Dinlenmen gerek," diyor Mia. "Gücünü geri kazanmalısın. Tekrar bayılırsan Nico'ya bir faydan dokunmaz."

Hepimizin sessizce yemek yediği birkaç dakikadan sonra Francesca başını eğerek bana bakıyor.

"Kardeşime ona aşık olduğunu söyledin mi?" diye soruyor ve ben portakal suyumu yudumlarken boğuluyorum.

"Kardeşine aşık olduğumu kim söyledi?" Aptalca

soruyorum. Francesca homurdanıyor ve Mia ikimize de gülüyor.

"Gerçekçi olalım," diyor Francesca. "On yedi yaşından beri ona aşıksın. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun ama Nico'ya söylemediysen, o bunu bilmiyor. O aptalın teki."

Ona bakıyorum, gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum. "Hastanede bazı şeyler söyledi ama eminim sadece ilaçlardan dolayıdır."

"Ne dedi o?" Mia soruyor ve ikimiz de ona bakıyoruz. Omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Artık

yaşılandım, hamileyim ve evliyim, bulabildiğim her yerde dram arıyorum."

"Beni sevdiğini söyledi," diye mırıldanıyorum, söylediği anda orada olmama rağmen buna inanmakta güçlük çekiyorum.

Francesca'nın nefesi kesilir. "Gerçekten mi? Gerçekten söyledi mi? Zamanı gelmişti." "Zamanı geldi de ne demek?" Ben soruyorum.

"Nico'yu pek çok kadınla gördüm," diyor ve burnum istemsizce kırıışıyor. "Yani, bir *çok* kadın var" diye devam ediyor.

"Bunu yüzüme vurmana gerek yok," diyorum kuru bir sesle.

"Ama onun bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmedim," diye bitiriyor ve ben zorlukla yutkunuyorum.

"Emin misin?"

"Ben eminim," diyor. "Nico aptalın teki ama seni sevdiğini söylüyorsa ciddidir."

Buna inanmıyorum. Francesca'nın söylediklerine bile. Nico yüzüme söylediğinde bile. Ameliyattan yeni çıkmıştı. Ne dediğini bilmiyordu.

"Ve eğer sana söylediyse, sen de ona söylemelisin," diye belirtiyor Mia. "O biliyor," diye mırıldanıyorum.

Francesca, "Sana sürekli söylüyorum, kardeşim aptal," deyince Mia gülüyor. "Aşk söz konusu olduğunda tüm ukalalar öyledir," diye katılıyor.

"Yani bunu ona gerçekten söylemek zorunda mıyım?" Ben soruyorum.

"Sanırım hastaneye gitme vakti geldi," diyor Mia, Marisa'nın yardımıyla ayağa kalkarken. "Sen sürebilir misin? Direksiyona zar zor uzanabiliyorum."

Hastaneye giderken Mia ve Francesca boş boş şundan bundan konuşuyorlar, ben de pencereden dışarı bakıp Nico'yu düşünüyorum.

Eminim onun hakkında ne hissettiğimi biliyordur. Çok açık oldum, değil mi?

Ya ona söylersem ve dünle ilgili hiçbir şey hatırlamazsa? Tanrım, bu çok utanç verici olur. Hastaneye vardığımızda hala bunu düşünüyordum.

Hâlâ kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde Nico'nun odasına giriyorum, yatakta oturuyor ve yanaklarına biraz renk gelmiş.

Elimde olmadan gülümsüyorum. Çenesinde hafif bir sakal var ve ona çok yakışıyor.

"Kalbinden vurulmuş bir adama göre gerçekten iyi görünüyorsun," diyorum ve Nico sırıtıyor. "Teşekkürler, sanırım?" Bana bakıyor. "Biraz dinlendin mi? Bir şeyler yedin mi?"

"Evet," diyorum karnımı okşayarak. "Sanki bir mama bebeğim bir de normal bebeğim var." "İlk ultrasona ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor.

Göz kırptım. İşin içinde olmak ve orada bulunmak istediğini söylemişti ama aslında bunu kastettiğini düşünmüyordum. "Bu hafta için planlamıştım ama sen hastanede olduğun için-

"Francesca seninle gelebilir," diye ısrar ediyor. "Kontrol edilmen gerekiyor. Hamile kaldığında her şey çok stresliydi."

Ona bakıyorum, hâlâ kafam karışık. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Nico göğsünü incitmemek için hafifçe kıkırdıyor. "Yani, evet, ama konu bu değil." Kaşlarını çatıyor. "Bebeğim için endişelenmem doğru değil mi?"

"Tabii ki öyle," diyorum çabucak, dudağımı ısırarak. "O surat da ne öyle?" diye soruyor.

"Ne yüzü? Bu sadece benim yüzüm," diye ısrar ediyorum.

"Hayır, öyle değil. Bu senin endişeli yüzün. Ben iyiyim," diye ısrar ediyor. "Doktor birkaç gün burada kalmam gerektiğini söylüyor ama yakında eve gidebilirim ve orada bana bakabilirsin."

"Sana bakabilir miyim?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Başka kim yapacak? Francesca mı?" Homurdanıyor. "Beni bilerek öldürecek."

Gülüyorum ama sersemlemiş durumdayım. "Seninle ilgilenmemi mi istiyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Az önce bunu söylemedim mi? Neden, istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum," diyorum. "Ama... senin evinde olmam garip olur mu?"

"Neden tuhaf olsun ki?"

Ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum, buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Francesca ve Mia'yı, söylediklerini, Nico'nun bana nasıl baktığını, ona nasıl söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Yapabileceğimden emin değilim ama... "Dinle, Nico, sana bir şey söylemem gerek," diyorum yavaşça, bana beklentiyle bakıyor, ben de ağzımdan kaçırıyorum. "Çocukluğumdan beri sana karşı bir şeyler hissediyorum ve birbirimizi görmeye başladığımızda... sana gerçekten aşık oldum. Hem de çok. Sıradan olmamızın sorun olmadığını söylediğimi biliyorum ama ben... Ben değilim Nico. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Elbette," diyor kolayca ve benim ağzım açık kalıyor.

"Ne?"

"Tabii ki. Ben varım, *principessa*. Her şeyimle." Göğsüne hafifçe vuruyor. "Serserilik ve her şey." "Ne diyorsun, Nico?" Boğazımda yükselen umutla soruyorum, ama ne söylediğimden emin değilim.

söylediğini düşünüyorum. Her şeyden sonra buna inanmak zor.

"Dün söylediğimi söylüyorum, *principessa*. Hatırlamıyor musunuz? Seni seviyorum. Sen benimsin, ben de senin."

"Sen... bunu hatırlıyor musun?" Gözlerimden yaşlar boşanarak soruyorum.

"Tabii ki hatırlıyorum," diyor bıkkın bir sesle. "İlk kez bir kadına onu sevdiğimi söyledim."

"İlk ben miyim?" Kocaman bir sırtıtışla soruyorum, kollarımı ona dolamak istiyorum ama onu incitmek istemiyorum.

"İlk ve tek," diye beni temin ediyor, gülümseyerek. "Yani taşınyorsun, öyle mi? Sen bana bakacaksın, ben de bebek doğana kadar sana bakacağım, sonra da birbirimize bakacağız."

Buna inanamıyorum. Duymak istediğim her şey bu ama kendimi gergin ve kararsız hissediyorum. "Biz... biz evlenecek miyiz?" Bu kadarını ummaya bile cesaret edemeden soruyorum.

Nico inliyor. "Yani, *sanırım*."

Ses tonuna gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun anlamı, bebek adımları, *principessa*. Seni istiyorum ve sonsuza dek istiyorum ama evliliği kafamda oturtmak benim için çok zor."

Düşünerek yavaşça başımı sallıyorum.

"Peki, yine de benimle olacak mısın?" Nico soruyor. "Benim olacak mısın, *principessa*?"

Sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Bunu onun ağzından duyacağımı hiç düşünmemiştim ama işte duyuyorum.

Ben ona bakıyorum, o da beklentiyle bana bakıyor.

NICO

"Eğer gerçekten evlenmek istiyorsan..." Başlıyorum ama Aurora sözümü kesiyor.

"Bu umurumda değil" diyor. "Sadece bunun uyuşturucu olmadığını bilmem gerekiyor, o yüzden bana her şeyi anlat.

Onları bıraktığınızda bunu tekrar yaşarsınız" diyor.

Kendime zarar vermemek için derin olmayan bir iç çekiyorum. "Hepsini bırakmam biraz zaman alacak." "Bekleyebilirim," diyor inatla.

Bekliyoruz. Ben hastaneden çıkana kadar bekliyoruz ve sonra ilk ultrasonuna gidiyor ve küçük fıstığın resimlerini gördüğümde gözlerim doluyor.

Aurora, Dante ve Francesca'nın yardımıyla eve taşınıyor ve üst kata çıkmak zorunda kalmamam için yatağını oturma odasına kuruyor. Beş aylık randevusu için doktorun ofisinde oturuyoruz. Artık iyileşiyor olmama rağmen bunca zamandır benimle yaşıyor ve bana bakıyor.

"Şimdi seni sevdiğimi söyleyebilir miyim?" Ona soruyorum ve o başını sallıyor. "Hâlâ hap kullanıyorsun," diye itiraz ediyor.

İnledim. "Aurora, bu saçmalık olmaya başladı. Sen burada yaşıyorsun. Her gün benimle ilgileniyorsun. Birlikteyiz."

"Bu beni sevdiğin anlamına gelmiyor," diye ısrar ediyor. "Bu beni gerçekten istediğin anlamına gelmiyor."

"Seni nasıl istemem?" Doktorun muayenehanesinde otururken sinirli bir şekilde sordum. "Kim nasıl isteyebilir ki? Senin için neredeyse ölmüyordum mu?"

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ama sonra doktor onu içeri çağırıyor.

O masada beklerken elimi karnına sürüyorum, çocuğumun tekmelerini hissediyorum ve bu dünyanın en güzel duygusu. Bebek birkaç haftadır tekmeliyor, ilk başlarda küçük çırpınışlar olsa da zaman geçtikçe daha da güçleniyor ve çocuğumun elime çarpmasına bayılıyorum.

Güçlü kalp atışlarını duyuyorum ve sonra ultrason teknisyeni küçük bir gülümsemeyle bize bakıyor. "Cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?" diye soruyor.

Aurora'ya bakıyorum ve Aurora da bana bakıyor. "Öyle mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Teknisyen ultrasonu işaret ediyor. "Bir oğlan."

"Bir oğlan," diye nefes alıyorum, tüm ilkleri düşünüyorum: ilk adımlar, ilk kelimeler. Ona ilk kez bisiklete binmeyi ya da araba kullanmayı öğrettiğimde, yakalamaca oynarken, ilk içkisini içerken. Dört gözle bekleyeceğim çok fazla gelecek var ve tek istediğim bunu Aurora ile paylaşmak. Keşke onu ne kadar çok sevdiğime inansa.

Kendime rağmen biraz ağlıyorum ve Aurora beni öpmek için

eğiliyor. "Çok iyi bir baba olacaksın," diyor ve ben gülümsüyorum. "Sen de çok iyi bir anne olacaksın, *prensessa*."

Eve gidiyoruz ve nihayet tekrar sevişme vaktimiz geliyor. Yatağa sarıldık ve

Arkasında sertleşiyorum, kalçalarımı kışına bastırıyorum.

"Yapamayız," diye yakınıyor Aurora. "Sen iyileşene kadar olmaz."

"Daha iyiyim," diyorum ona. "Günde bir ağrı kesiciye düştüm, hatta Aurora, sana söylememe ne zaman izin vereceksin-"

Bir öpücükle sözümü kesiyor, beni yatağa itiyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor ve ben düşünmeyi bırakıyorum.

Kalçalarını yavaşça bana doğru yuvarlıyor, eğilip boynumu öpüyor ve ben onun için inliyorum. "Benimle dalga geçmeyin, *principessa*. Çok uzun zaman oldu."

Çok uzun zaman oldu. Açık kalp ameliyatından sonra iyileşmek çok uzun sürüyor ve beklemekten nefret ediyorum. Her gece onun yanında uyuyorum ve onu çok istiyorum.

Aurora mırıldanıyor. "Ama belki de seni kızdırmak eğlencelidir," diye mırıldanıyor.

Bu Aurora'nın yeni bir yönü, kontrolü ele alma şekli ve itiraf etmeliyim ki bundan hoşlanıyorum. Eşofmanlarımı indirip beni serbest bırakıyor ve o kadar sertleşiyorum ki elmas kesebilirim.

Aurora küçük parmaklarını etrafıma doluyor ve neredeyse yataktan fırlayacak gibi oluyorum, elinin içine giriyorum ve nefes nefese kalıyorum.

"Beni istiyor musun?" diye soruyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Tanrım, evet. Seni çok kötü istiyorum. Şu anda içine gömülmek istiyorum." "Ben de seni istiyorum," diye itiraf ediyor, kahverengi gözleri şehvetle kararmış.

Bebeğinin karnını sımsıkı saran küçük bir güneş elbisesi giyiyor ve Tanrım, çok seksi görünüyor.

Uzanıp üstünden çekiyorum ve göğüslerinin serbest kalmasını sağlıyorum. Hamile kaldığından beri daha da kıvrımlı oldu ve ben buna bayılıyorum.

Aurora zaman kaybetmiyor, yavaşça üzerime eğiliyor ve ben öyle yüksek sesle inliyorum ki muhtemelen New York'ta beni duyabilirler.

"Oh, kahretsin," diye nefes nefese kalçalarını elime alıp onu sikimin üzerinde zıplatıyorum. "Siktir," diye onaylıyor Aurora kalçalarını yuvarlayarak. "Çok iyi hissediyorsun, Nico."

"Eminim daha iyi hissediyorsundur," diye idare ediyorum. "Çok kaygan ve sıcak, etrafımda sıkı."

"Tanrım, Nico, keşke beni ters çevirebilsen," diye mırıldanıyor ve sonra göğsümdeki ağrıyı görmezden gelerek kalçalarını kavrayıp yapıyorum.

Doktor geçen hafta seks yapmama izin verdi ve henüz zamanımız olmadı. Ona asıl sorum buydu ve o bunun komik olduğunu düşündü ama ben düşünmedim.

"Nico!" diye bağılıyor, ama ben sadece ona geri kayıyorum, kalçalarımı hızla yuvarlıyorum, sadece kendi orgazmımı kovalıyorum.

Boynu boyunca öpüşürken, pelvisimi onunkine çarparken, klitorisine sürtünürken altımda nefes nefese kalmaya başlıyor.

"Boşalacağım, Nico, oh, Tanrım," diye inliyor ve sonra etrafımda patlıyor, nabızı atıyor, beni bağırtıyor.

Birkaç itişten sonra içine boşalıyorum, ruhumu içine boşaltmışım gibi hissediyorum.

Yavaşça çekiliyorum ve kaybettiği için sızlanıyor, ben de köprücük kemiği boyunca öpüyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Kendime engel olamadım."

Kıkırdıyor. "Sorun değil. Bayıldım," diye itiraf ediyor. "Tabii ki sevdin. Edepsiz kız."

Parmaklarımı karnından aşağı kaydırıyorum ve sonra parmaklarımı içine sokuyorum, tohumumu

içinde tutuyorum ve nefesi kesiliyor.

"Yapma," diye uyarıyor. "Ben hassasım."

"Hassas olmak iyidir," diye mırıldanıyorum. "Seni tekrar boşaltmama izin ver. Bir kez yeterli değil."

Kalçalarını parmaklarıma doğru sallıyor ve parmaklarımı içine ve dışına doğru pompalarken her şeyin yolunda olduğunu biliyorum. Aurora böyle çok seksi görünüyor, bebeğimle birlikte şişmiş, göğüsleri zıplıyor, vücudu eğiliyor. "Parmaklarımı çok iyi alıyorsun, *principessa*," diye övüyorum ve o da inliyor.

"Şimdiden çok yaklaştım," diye nefes nefese kalıyor.

Sırıtıyorum ve parmaklarımı yavaşça pompalıyorum, orgazmını çekmek istiyorum ve o geldikten sonra parmaklarımı çekip ağzıma atıyorum, ikimizin de tadına bakıyorum.

"Bana pis diyorsun," diye gülüyor, ben de homurdanarak yanına çöküyorum. Ona her gün söylediğim gibi, "Seni seviyorum," diyorum ve Aurora kaşlarını çatıyor.

"Sana bunu henüz söylememeni söyleyip duruyorum."

"Aurora," diye inledim. "Günde bir ağrı kesiciye düştüm, sabahları. Uyuşturucu kullanmıyorum. Aklımı kaçırmış değilim. Seni seviyorum ve bunu bilmeni istiyorum."

Kollarımı ona doladığımda dudağını ısıyor ve burnu benimkine değiyor.

"Gerçekten ciddi misin?" diye soruyor.

"Tabii ki ciddiyim," diyorum usulca. "Bebeğimi doğuracaksın ve ben ikinizi de sonsuza dek istiyorum." "Sonsuza dek mi?" diye soruyor.

Dudaklarımı yaladım. "Bunu daha sonrası için bir sürpriz olarak saklamak istedim ama..."

Yuvarlandım ve komodine uzandım. Çekmeceyi açıp yüzüğü çıkarıyorum ve görmesi için ona doğru dönüyorum.

Bir karat, diğer üç elmasla işlenmiş ve nefesi kesiliyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Ciddi olamazsın," diyor.

"Kalp krizi geçirecek kadar ciddiyim," diye şaka yapıyorum ve o da koluma vuruyor. "Bu konuda şaka yapma."

"*Principessa*," diyorum usulca, yüzüğe hayranlıkla bakarken elimle yüzünü kavıyorum. "Sizinle evlenmek istiyorum."

"Bebek adımları dediğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim ve büyük çocuk adımları istiyorum," diye ısrar ediyorum ve o kıkırdıyor, hala yüzüğe bakıyor. "Bana bak, *principessa*."

Gözlerimi yakalıyor, kendi kahverengi gözleri geniş ve ıslak.

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, şiddetle. "Senin ve oğlum için ölürüm ve senin bir gelinlikle koridordan aşağı inmeni ve bana sonsuza dek birlikte olacağımızı kanıtlamanı istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Aurora uzun süre bana bakıyor ve sonra yüzüğü parmağına takmama izin veriyor.

"Seninle evleneceğim, Nico," diyor ve onu öyle sert öpüyorum ki neredeyse ikimizin de dudakları morarıyor.

Ondan sonra, onu sevdiğimi söylediğimde bana inanıyor. O da bunu biliyor, tıpkı benim gibi, üçümüzün sonsuza kadar birlikte olacağımızı biliyor.

Hala yeni yara izlerim var, göbek deliğime kadar inen bir fermuar, ama birlikte yara izi olacağız ve her şey yoluna girecek.

AURORA

T Dügün günü her şey ters gider.
Yağmur yağıyor ve Francesca geç kaldı ve ben bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Sonunda ortaya çıktı ve saçları dağılmış görünüyordu ve ben inledim.

"Bir erkeğin olduğunu biliyorum, bana söylemelisin," diyorum ve o gülüyor.

"Kesinlikle hayır. Sadece uyuyakalmışım. Yalnızdım ve kendimle, kendimle ve benle birlikteydim," diye ısrar ediyor. "Çok özür dilerim Aurora."

Nico'yu üç gündür görmüyorum ve onu çok özledim. Birlikte yaşıyorduk ama geleneklere göre son iki gündür babamla kalıyorum.

"Bu elbise için fazla hamileymişim gibi hissediyorum," diyorum.

"Çok güzel görünüyorsun. Nico seni görür görmez kendini kaybedecek," diye ısrar ediyor.

Hatta ben babamla birlikte koridorda yürürken Nico'nun yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bu elbise mükemmel," diye mırıldanıyor bana ve bu bana o ilk geceyi hatırlatıyor, o elbisenin içinde beni gerçekten fark ettiği ilk geceyi ve gülümsemekten kendimi alamıyorum, gözlerimin arkasına mutluluk gözyaşları süzülüyor.

Yaklaşık sekiz aylık hamileyim ve üzerimdeki elbisenin dikişlerinden fırlayacakmışım gibi hissediyorum ama Nico mükemmel göründüğümü düşünüyorsa ben de mükemmel hissediyorum demektir.

Rahip kendi yeminlerimizi edebileceğimizi söylerken zar zor dinliyorum ve Francesca'dan yazdığım notları alırken elim ayağıma dolaşıyor.

"Nico," diye başlıyorum ve sonra notları ona geri veriyorum. "Seni ne kadar çok sevdiğimi ve benimle ve bebeğimizle birlikte olduğun için ne kadar minnettar olduğumu anlatan çok güzel sözler yazdım, ama çok az gibi görünüyor. Kendimi bildim bileli sana aşığım ve beni seçtiğin için çok mutluyum."

"Seni seçmeye devam edeceğim," diyor. "Her gün, hayatımızın sonuna kadar." Titrek bir nefes alıyor. "Aurora. *Principessa*. Seni bu kadar uzun zamandır tanıdığımıza inanamıyorum ve çılgın bir nedenden dolayı ne kadar harika biri olduğunu hiç fark etmemiştim. Çok büyük bir kalbin ve ruhun var ve tek söyleyebileceğim *beni* seçtiğin için çok mutlu olduğum. O kocaman kalbin ve mükemmel yüzünle istediğin herkese sahip olabilirdin ama sen yıllar önce beni seçtin. Fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Artık ciddi ciddi ağlıyorum ve elimi tutup yüzüğü takıyor.

"Seni sevdiğimi söylediğimde bana inanacak mısın *principessa*? Güzel olduğunu söylediğimde?

Sonsuza dek benimle olacağını söyleyecek misin?"

"Ben seninim, Nico," diyorum ona. "Her zaman senin oldum."

Yüzüğü titreyerek parmağına geçirdim ve rahip beni öpmek için eğildi.

gelini öpebilir.

Tekrar yukarı baktığında utangaç bir şekilde sırtıyor ve Francesca gülüyor.

Rahip sonunda söylediğinde onu öpen kişi benim ve seyirciler alkışlıyor. Dante ve Mia resepsiyonu kendi evlerinde düzenliyorlar ve çok güzel, her yerde çiçekler var.

Francesca elinde bir kadeh şampanya ile yanıma geliyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Orada harika görünüyordun," diyor ve ben de ona gülümseyerek sırtını sıvazlıyorum. "Çok şey atlattık ama sen bunların üstesinden büyük bir zarafetle geldin."

"Peki, şimdi beni bu duruma soktuğun için sana kızabilir miyim?" Ciddi olmadığımı anlaması için gülerek soruyorum.

"Kesinlikle hayır," diyor. "Aptal kardeşim sana böyle aşık oldu." Haklı olduğunu bilerek ona göz kırpyorum. Nico ve ben böyle aşık olduk.

"Sanırım haklısın. Beni neredeyse öldürttüğün için teşekkür ederim," diye şaka yapıyorum ve Francesca kıkırdayarak bana tekrar sarılıyor.

Mideme kramplar girmeye başladığında pastayı kesiyoruz.

"Sanırım çok fazla yengeç keki yedim," diye mırıldandım.

"İyi misiniz, *principessa*?" Nico endişeli bir bakışla soruyor ve ben yavaşça başımı sallayarak doğruluyorum

Yu

kar Bunu yaptığında sanki karnıma bir ağırı saplanıyor ve küçük bir çığlık

1. atıyorum. Mia bebeklerini Dante'ye teslim ediyor ve bana doğru koşuyor.

"Karnının etrafında bir mengene varmış gibi mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Yüzü soldu ve bana baktı.

Dante'ye.

"Hastaneye gidiyoruz," diyor ve Nico'nun yüzü kızarıyor. "Ne?

Neden? Zamanı değil. Daha çok erken," diye ısrar eder.

"Çok erken olması bebeklerin umurunda değil," diye ısrar ediyor Mia. "Gitmek zorundayız. Şimdi."

Ağrı gittikçe kötüleşiyor ve sonra hastanede gelinliğimin kasıkları kan içinde kalıyor ve doktorlar beni doğum odasına götürüyorlar.

Bebeğin kalp atışlarını bulamıyorlar ve kalbim göğsümde. Nico hemen yanımda, elimi tutuyor.

"Bebeğin durumu kötü," diyor doktor hızla. "Sezaryen yapmak zorundayız. Hemen şimdi."

"Ne? Şimdi olmaz," diye yalvarıyorum. "Yeterince büyük değil. Hazır değil."

"Başka seçeneğimiz yok," diye ısrar ediyor doktor ve Nico bana bakıyor.

"Her şey yoluna girecek, *principessa*," diyor ama yüzü solgun ve çizgili.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyorum titreyerek. "Ya bir sorun varsa?

Gerçekten yanlışsa?" "O iyi olacak," diye ısrar ediyor, sanki kendini ikna ediyormuş gibi. "Ve sen de iyi olacaksın ve

mutlu olacağız."

Yutkunuyorum ve sonra doktorlar beni sakinleştirmek için bir tür ilaç veriyorlar ve her şey uçuyor gibi görünüyor. Sadece bebeği çıkardıklarında baskı hissediyorum ama Nico'nun nefesi kesiliyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Neye benziyor?" Ben soruyorum ve Nico cevap verirken sesi titriyor.

"Mükemmel," diyor. "Mükemmel görünüyor, *principessa*. Çok iyi bir iş çıkardınız." Beni öpmek için eğildi.

Bebeğimizin ağladığını duymuyorum ve panikliyorum, boğazım sıkışıyor, göğsüm sanki yeterince oksijen alamıyormuşum gibi ağrıyor.

"Derin nefes alın, Bayan Costa," diyor doktor.

"Andretti," diye düzeltiyor Nico. "Şimdi Andretti oldu."

"Bayan Andretti," diye tekrarlıyor doktor. "Oksijen seviyeniz düşük ve bebeği Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ne götürmemiz gerekiyor."

"O iyi mi?" Doktorlar oksijen maskesini yüzüme takarken soruyorum. "O iyi," diyor Nico ama bildiğinden emin değilim.

Bilincimi kaybediyorum ve bir de bakıyorum ki Nico başucumda elimi tutuyor. Kendime geldiğimde hemen "Oğlumuz mu?" diye soruyorum. "Oğlumun iyi olmasına ihtiyacım var."

"O mükemmel," diyor Nico yine burnunu çekerek ve ağladığını fark ediyorum. "YYBÜ'de gayet iyi, iyi nefes alıyor. Sanırım pek ağlamayı sevmiyor."

"Peki ya ben?" Kendime bakarak soruyorum. Karnım ağrıyor ve her yerim ağrıyor.

"Çok kan kaybettiniz," diyor. "Yaşayıp yaşamayacağınızı bilmiyorlardı ve *principessa*..."

Sözünü kesiyor ve hıçkırıklara boğuluyor. "Seni kaybettiğimi sandım."

"Yapmadın," diyorum ona, elini sıkarak. "Ben

buradayım." Hastanede iyileştim ve oğlumla tanıştım.

"Ona ne isim vereceğiz?" Küçük yüzüne, babasının burnuna ve çenesine sahip oluşuna bakarak soruyorum.

"Aldo'nun güçlü bir isim olduğunu düşünmüştüm," diyor ve ben de oğlumuzu gülümsüyorum. "Aldo," diyorum, kulağa hoş geliyor. "Bence bu mükemmel, Nico."

"Bence sen mükemmelsin," diyor Nico ve ben bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Oğlumun olduğuna ve Nico Andretti'nin kocam olduğuna inanamıyorum.

Tek istediğim buydu.

Eve döndükten sonra bebeğimiz sesini buluyor ve gece boyunca çığlık atıyor, ama tam kırılma noktama geldiğimi düşündüğümde Nico yanımda oluyor.

Oğlumuzu kollarımdan çekerek, "Onu bir süreliğine ben alacağım," dedi.

Elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum, bitkin bir halde. "Bütün gece ağladı," diyorum. "Beni neden uyandırmadın?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Çok huzurlu görünüyordun," dedim ona. "Seni rahatsız etmek istemedim."

Nico homurdanıyor. "Bir dahaki sefere beni rahatsız edin, *principessa*. Ben onun babasıyım. İşin çoğunu ben yapabilirim."

İnanamayarak ona bakıyorum. Bu kadar ilgili olduğuna inanamıyorum, oysa ilk başta, yapacağını söylese bile burada kalıp kalmayacağını bile bilmiyordum.

"Çok yorgunum," diye itiraf ediyorum. "Saçımda bebek kusmuğu var ve bezinin şimdiye kadar kokladığınız en iğrenç şeyle dolu olduğundan eminim."

Nico şaşkın bir kahkaha atıyor. "Bunun nereye gittiğini merak ediyorum."

"Ama çok *mutluyum*, Nico," dedim, gözyaşlarım yüzümden akarken. "Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Mutluluğu böyle bulabileceğimi bilmiyordum."

"Ben de," diyor Nico burnumun ucunu öperek. "Bu her şey ve ben bunların hiçbirini istediğimi bilmiyordum."

Bebek Aldo sonunda ağlamayı kesti ve şimdi sanki bütün gece beni uyutmamış ve çıldırtmamış gibi etrafa bakıyor.

"Ve bunu yapabiliriz," diyorum, kararlı bir şekilde.

Nico bana sırtıyor. "Bu çocuğu günün yirmi dört saati oradan oraya zıplatmak zorunda kalsam bile bunu yapabiliriz."

Kolay değil çünkü Aldo'nun kolu var ve benim de ameliyattan sonra iyileşmem gerekiyor.

Bazen mızızlanıyorum çünkü Aldo saatlerdir ayakta ve ben ne bir şey yiyebildim ne de

uyuyabildim.

O günlerde Nico işi devralıyor, bebeği birkaç saatliğine alıyor ve beni spa'ya gönderiyor.

Francesca, dünyanın en iyi teyzesi.

Sabahları aynaya bakıyorum ve bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Bu kadar mutlu olduğuma inanamıyorum.

Nico bana her gün aynı şekilde hissettiğini söylüyor. Bana güven vermekten, beni sevdiğini tekrar tekrar söylemekten asla çekinmiyor. Bazen sevişirken parmaklarını elmacık kemiğimdeki yara izinin ya da sezaryen izimin üzerinde gezdiriyor ve bana yaşadığımız her şeye değdiğini söylüyor.

"Buna değdi, *principessa*," diyor usulca. "Her şeye değdi ve seni o kadar çok seviyorum ki."

Sırıttıyorum, önce ona sonra da yatağımızın yanındaki beşikte yatan oğlumuza bakıyorum. Sadece Nico ve ben birlikteyken, aynı odada olduğumuzda sessizleşiyor, sanki üçümüzün de birlikte olmamız gerektiğini biliyor.

"Her şeye değdi ama *bu kadar* zor olmak zorunda mıydı?" Ben soruyorum ve Nico yüksek sesle ve açık bir şekilde gülüyor.

Çoğu gün, bebek telsizinden ya da beşikten ağlayan bebeğimiz Nico'nun yanında uyandığımda buna inanamıyorum. Ben inanamıyorum ama Nico beni her gün ikna ediyor.

Ben Bayan Andretti'yim, güzel bir oğlumuz var ve Nico Andretti beni tüm hücreleriyle seviyor. Başka neye ihtiyacım olabilir ki?

En İyi Arkadaşın Kardeşinin Sürpriz Bebeği'ni okuduğunuz için teşekkür ederiz, bunu beğendiyseniz [Mafya Patronunun Sürpriz Bebeği'ni](#) de seveceksiniz, önizleme için okumaya devam edin...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.